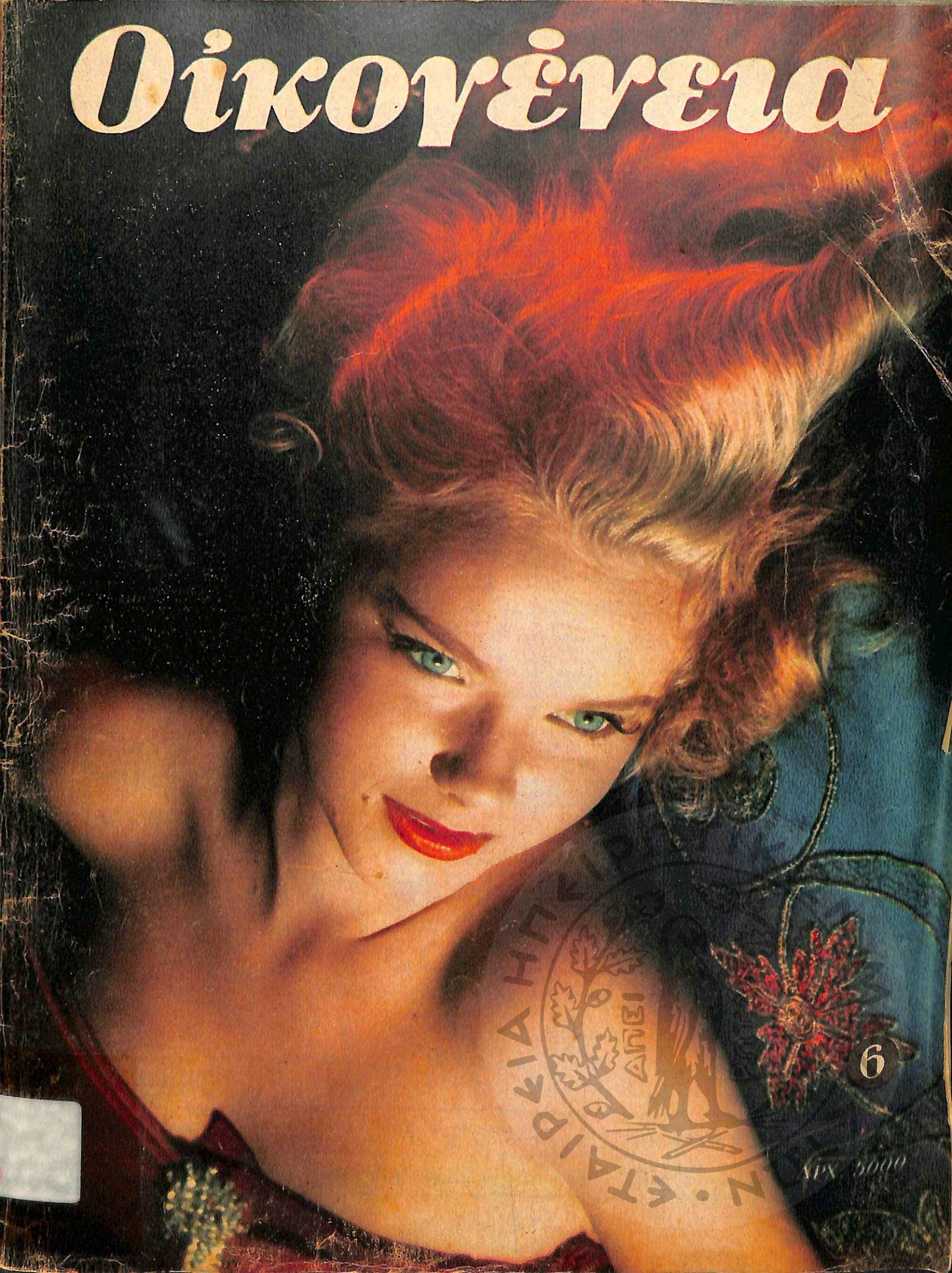

Οικογένεια

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΓΕΤΕΡΩΝ

6

ΑΠΡ 5000

Ο δεσμός του Παιδιού

ΜΙΑ γυναίκα τις προάλλες, έκλεψε το μωρό κάποιας άλλης για να το παρουσιάσει για δικό της. Το συλλαμβάνετε αυτό; Και όμως... Δεν είναι τόσο σπάνιο, όσο φανταζόμαστε... Στην Αμερική υπάρχουν μυατάκια μαγαζιά όπου πουλάνε τα μωρά σαν καρπούζια Καλιφορνίας.

Θα ρωτήσετε, τι τα κάνουν; "Ας δούμε την περίπτωση της δικής μας: Είχε σχέσεις, όκτω χρόνια, μ' έναν άνδρα. Τον τραγώτανε, όλο τον καιρό, να τη στεφανώδη. Κι' έπειδή δεν τον έπειθε, απέφασε να μεταχειρισθί το τελευταίο και πιό ζωντανό επίχειρημα: Ένα δρέφος.

— Δεν μπορείς, Ζαχαρία!... Τώρα που κάναμε παιδί, θα μέ πάρης!...

Αυτός ό τρόπος, αυτή ή διανοητικότητα είναι πολύ... ντόπια. Μιά Γαλλίδα δέ θα σκεπτότανε ποτέ έτσι. Δέ θα είχε, πρώτα πρώτα, καμιά όρεξη να παντρευθί το φίλο της:

— Να στεφανώδη έναν άνδρα που δεν τον πολυχωνεύεις. Έλεγε κάποτε μία έξυπνη γαλλιδούλα σε μία γνωστή της, το δρίσκω λογικό: Είναι ένα είδος εκδικήσεως... Αλλά να παντρευθίς αυτόν που αγαπάς και τον έχεις; Τι σούφταιζε ό έρωτας, για να τον πνίξης στην πεζότητα της σιγουριάς;

Αλλά ενώ αυτά είναι ζήτημα νοοτροπίας, το θέμα του παιδιού, αντίστρόφως, είναι καθαρά... λογιστικό. Μιά Γαλλίδα δέ θα σκεπτότανε ποτέ, ότι θα μπορούσε να συγκρατήση το φίλο της, προσθέτοντας στο παθητικό του προϋπολογισμού φίλο της, εξόδα της τροφής και της ανατροφής ενός παιδιού. Οι του τα έξοδα της τροφής και της ανατροφής ενός παιδιού. Γάλλοι ξέρουν καλά τις τέσσερις πράξεις της αριθμητικής.

Στην Ελλάδα, πιστεύουν ότι τα παιδιά (όχι τα κλεμμένα, δέβαια...) συνδέουν. Στα νέα ανδρόγυνα συνιστούν την τεκνοποίηση: Στερώνει το γάμο, τον επιβάλλει σαν ήθική υποχρέωση.

Αλλά είναι και περιπτώσεις, που τα παιδιά χωρίζουν, απομακρύνουν τους γεννήτορες.

Ο Δουμάς υιός, ένας καλός παρατηρητής σ' αυτά τα ζητήματα, τοποθετεί την πρώτη άπιστία του συζύγου (όταν είναι πρό πάντων ίδιουσυγκρασία ερωτική) ακριβώς στην εμφάνιση του πρώτου παιδιού. Η γυναίκα, η μητρότης την άπορομή, ήταν έρωμένη, γίνεται μητέρα. Η μητρότης την άπορομή, ήταν έρωμένη, γίνεται μητέρα. Η μητρότης την άπορομή, ήταν έρωμένη, γίνεται μητέρα. Η μητρότης την άπορομή, ήταν έρωμένη, γίνεται μητέρα.

— Μα δέ μου λές, Ζαφειρίτσα, δέν θ' αδειάσης, δηλαδή, ποτέ με το κουτσούβελο, να σου... πώ κι' ενώ δυό λόγια;

Είναι υποχρεωμένος να μοιρασθί τα χάδια και τις τρυφερότητες της Ζαφειρίτσας με το «κουτσούβελο».

Από το άλλο μέρος αρχίζουν οι γκρίνιες και οι διαφωνίες για την ανατροφή:

— Ζαφειρίτσα, θα το χαλάσης το παιδί, έτσι που κάνεις!... — Εσύ να κυττάξης τη δουλειά σου, Ζαχαρία!...

— Τη δουλειά μου; Έχει γούστο να μέ πάσης κι' από πατέρα, αφού φγαώθηκες να μέ διορίσης!...

Συχνά, ωστόσο, παρουσιάζεται ή περίπτωσης τα μη γνήσια και νόμιμα παιδιά να συνδέουν περισσότερο. Και ό λόγος απλούστατος: Έκείνος που θα δεχθί εύχαιρίστως ένα παιδί, χωρίς αναμφισβήτητες αποδείξεις, ότι είναι δικό του, είναι άσφαλώς γεννημένος για πατέρα.

Είναι και ή πατρότης ένα τάλαντο, μία φυσική κλίσις, που την χαρακτηρίζει ιστορή κι' αγάπη στα παιδιά. Έτσι ξεηγείται πώς πολλοί αγαθοί άνθρωποι, που δεν απέκτησαν παιδιά, παίρνουν ξένα, τα υιοθετούν και τα κάνουν εύχαιμένα. Δεν παύουν κλέβουν, βέβαια. Τα ζητούν στα βρεφοκομεία, στα όρφανοστάσια ή, κάποτε, και τ' αγοράζουν, όπως στην Αμερική. Μιά τέτοια περίπτωσης παρουσιάστηκε κάποτε και στην Αθήνα.

Μιά φτωχομάνα πούλησε το αγοράκι της σε κάποιαν άλλη. Ύστερα όμως μετάνοισε, όχι για την πράξη της, αλλά για την τιμή. Βρήκε ότι το είχε πουλήσει φτηνά. Παρουσιάστηκε στην κυρία και την κατηγόρησε για άισχροκέρδεια:

— Τρεις λίρες, για ένα κοτζάμου παιδάρο!... Τί πλερώνεις; Και την υποχρέωσε να βάλλι μερικές στερλίνες ακόμα. Κι' έπειτα ονομάζουμε την Αμερική «χώρα των παραδόξων». Έμείς πάμε πίσω, δηλαδή!...

Φορβούριο

ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1933

Τα Οικογενειακά μας

ΤΟ νέο μας ανάγνωσμα, ό «Τ υ χ ε ρ ό ς Δ ι α β ά τ η ς» του φίλιππος Όππενχάιμ, που αρχίζει στο τεύχος αυτό από τη σελίδα 6, είναι — το δεβαιώνουμε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό — το άριστουργηματικώτερο μυθιστόρημα περιπετειών, που έχει γραφί ποτέ. Από τα πρώτα κεφάλαιά του — από τον πρόλογο του ακόμα — ό «Τ υ χ ε ρ ό ς Δ ι α β ά τ η ς» θα σας αιχμαλωτίσει με την πρωτότυπη πλοκή και τους παράξενους ήρωές του, με την ασυναγώνιστη γλαφυρότητα του ύφους και το λεπτό ανθρωπινό χιούμορ, που είναι, άλλωστε, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του θανάτος της εκπληκτικής περιγρήγορα θα υποχρεωθίτε ν' άνα οι Άγγλοι έχουν έπονόμεσει τον Όππενχάιμ «Βασιλέα των Μυθιστοριογράφων».

ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», έφυγε για περίοδεία στην Ιταλία, Έλβετία, Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο, Ολλανδία και Αγγλία, ό εργατής μας ΣΤ. Πολυδάκης, που θα μας μεταδίδι τακτικά τις εντυπώσεις του, από την Ευρώπη, συνοδευόμενος, φυσικά, μίμητα σκίτσα. Στη δική του ά δημοσιεύουμε την πρώτη ανταπόκρισή του, που άν και προέρεται άπό το Πρίντεζι, άναφερόμεται άκόμη στα δάσανα του ξεκινήματος άπό την Ελλάδα.

Ο Άλέκος Σακελλάριος, άπεφάσισε ν' αλλάξει στίτι. Τί άνατριχιαστικά επακόλουθα είμάθετε διαβάζοντας του αυτή, θα το είκάρδια περιγραφή που κάνει ό ίδιος, στη σελίδα 14. «Τίποτα άπ' ό,τι γράφω», τονίζει ό Σακελλάριος, «δέν είναι ύπερ-έξιστόρησι των φοβερών γεγο-

ΑΠΟ το τεύχος αυτό, ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» απέκτησε και άλλον έκλεκτό συνεργάτη, το Δημήτρη Παπαδημό, που κατέ-άναμια από τις πρώτες θέσεις τογράφους της καλύτερης φωτογραφίας. Έγκατεστημένος στην Αίγυπτο, ό Δημήτρης έχει ταξιδέψει σ' όλόκληρη σχεδόν της Μ. Αφρική και στις χώρες φικά λευκάματα που έχει εκδώσει και που περιλαμβάνουν θαυνομάδων από τη ζωή των μοναδικά στον έρημο, θεωρούνται άπ' όσον άφορμά τον κόσμο. Τώρα ό Δημήτρης, περιοδεύει την Ελλάδα για λογαριασμό της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ». Δικό του είναι το φωτογραφικό ρεπορτάζ για τους Δωδεκανήσιους σφουγγαράδες, που δημοσιεύουμε στις έπόμενες σελίδες.

Οικογένεια

Ο βουτηχτής Άντώνης Τρικοίλης, άπό την Κάλυμνο, που μαζεύει μόνο μεγάλα σφουγγάρια και χρησιμοποιεί πάντα το ώραιότερο άπ' αυτά για καπέλλο. Με το κέφι του και τα καλαμπούρια του διασκεδάει όλο το πλήρωμα. Οι συνάδελφοί του λένε για τον Άντώνη: «Αυτός, με τη λογάρα του, γεμίζει την κοιλάρα του».

ΟΙ ΣΦΟΥΓΓΑΡΑΔΕΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΜΕ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΔΗΜΟΥ

ΤΟΥΣ άπάντησα, πριν λίγο καιρό, στα νερά της Κύπρου, εκεί, σ' άκρογιάλια του Βαδία, τους σφουγγαράδες άπό την Κάλυμνο. Κάθε χρόνο, την άνοιξη, ξεκινούν άπό το νησί τους, και περνούν τους καλοκαιρινούς μήνες, ως τον Οκτώβριο, ψαρεύοντας σφουγγάρια. Άλλοτε, πήγαιναν στις βορειοαφρικανικές άκτές, (ιδίως στη Λιβύη, που είναι ό παράδεισος των σφουγγαράδων. Είχαν, μάλιστα, ιδρύσει, την παλιά καλή εποχή, στη Μάρσα Ματρούχ, όλόκληρο ελληνικό χωριό, με σχολείο και εκκλησία. Όλα ρημάζανε με τον πόλεμο. Τώρα, ή άλιεία έκει στοιχίζει τόσο ακριβά, που οι Δωδεκανήσιοι σφουγγαράδες περιωρίστηκαν στα νερά της Κύπρου. Συγκροτούν, για την εξόρησή τους, «συνεργεία», μικρές αρμάδες, που κάθε μία τους άποτελείται άπό 4 ή 5 καίκια. Το ένα το λένε «ντεπόζιτο». Έκει τρώνε,

κοιμούνται και άποθηκεύουν τα σφουγγάρια. Η δουλειά τους είναι άπό τις δυσκολώτερες, τις πιό επίπονες στον κόσμο. Η ζωή τους μία άέναη πάλη με χίλιους θανάσιμους κινδύνους. Την αγαπούν, ωστόσο, αυτή τη δουλειά, δέ θα θέλανε να την αλλάξουν με καμμιάν άλλη στον κόσμο. Γι' αυτό και τους βρίσκεις πάντα γεμάτους κέφι κι' όρεξη.

Οι μεγάλοι έχθροί τους είναι τα σκυλόψαρα, οι «γάτοι» — ένα είδος καρχαρία με μορφή γάτας, που έχει φανή στη Μεσόγειο άπό το 1930 — και τα υποδούλια ρεύματα. Άλλος φοβερός κίνδυνος είναι

ναί το χάλασμα της άντλίας, που στέλνει άέρα στο σκάφανδρο. Πέρσι, ή Κάλυμνος έχασε 13 σφουγγαράδες, που τους έκλαψε όλο το νησί. Το τελευταίο θύμα έφίτος ήταν ό Ευθύμιος Τσαούσης, ένας λεβεντάθρωπος που άφησε χήρα και έξη παιδιά.

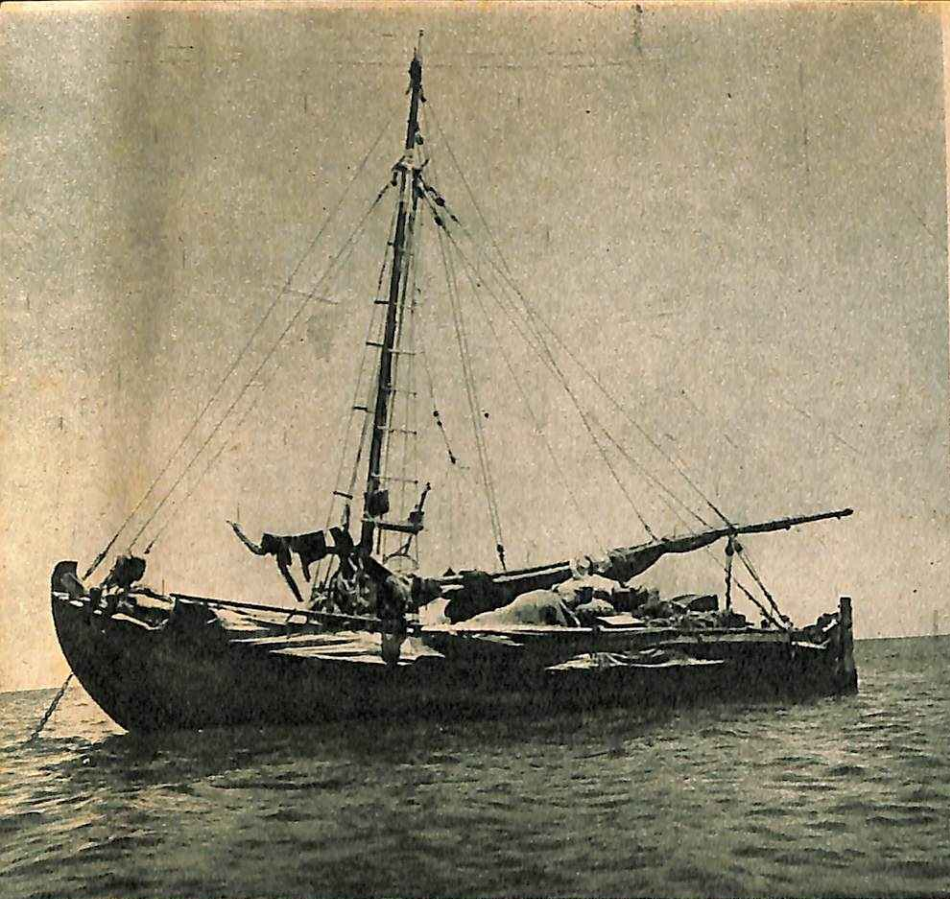
Τό ψάρεμα των σφουγγαριών είναι παράδοση στην Κάλυμνο. Οι γενναίοι βουτηχτές μιλούν με καμάρι για ένα γέρο σφουγγαρά 110 χρονών, που ως τα ένενήντα του έκανε καταδύσεις δίχως σκάφανδρο. Ο μεγάλος καημός του, σήμερα, είναι που δέ βλέπει καλά κι' έτσι δέν μπορεί να θαυμάση τα καίκια όταν φύγουν κι' όταν έρχονται.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ
ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

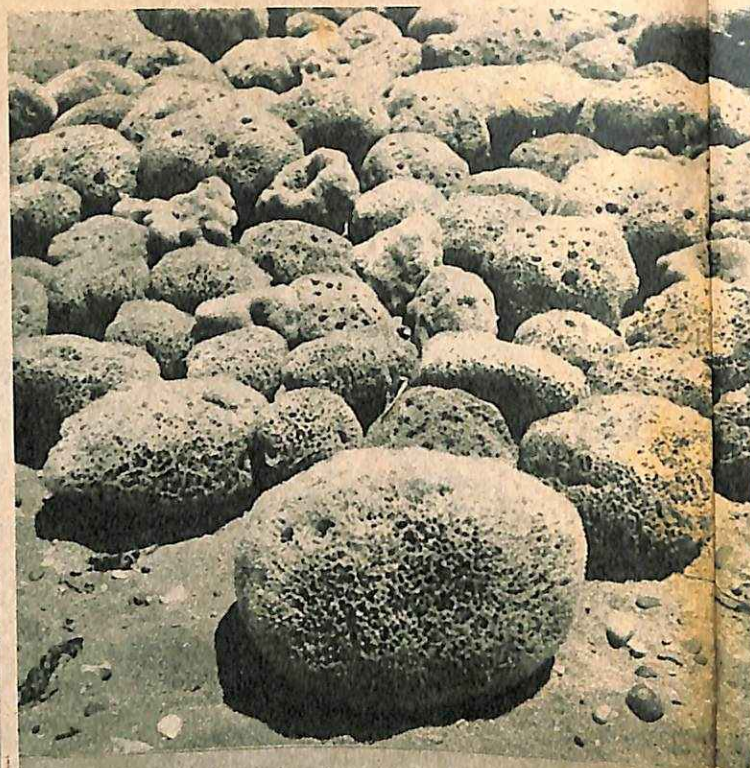
Οικογένεια

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γ. Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ • ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ • ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΕΥΑΓ. ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 16, Τ.ΗΛ. 20.610 • ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 260.000, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 8 • Ή 3. • ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39. ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Η. ΣΜΥΡΝΗ)

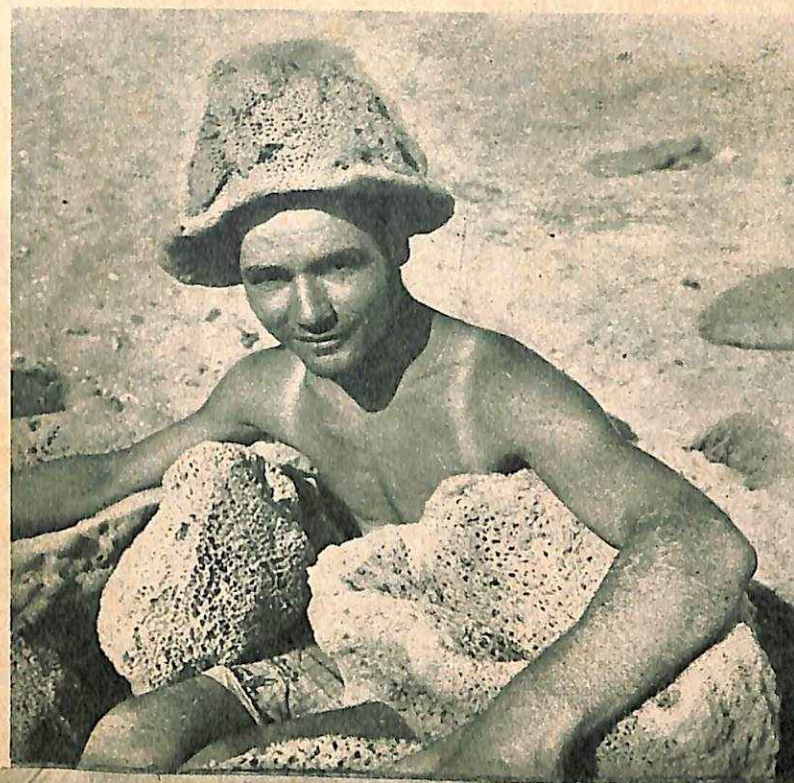
35.221, ΚΑ ΑΡ Ο Ν 16. RUE MOHAMED EZZ EL ARAB TEL. 20.610 • ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 260.000, ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 8 • Ή 3. • ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ: ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 39. ΠΡΟ-ΙΣΤΑΜΕΝΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: ΟΔΟΣ ΣΗΛΥΒΡΙΑΣ 68 (Η. ΣΜΥΡΝΗ)

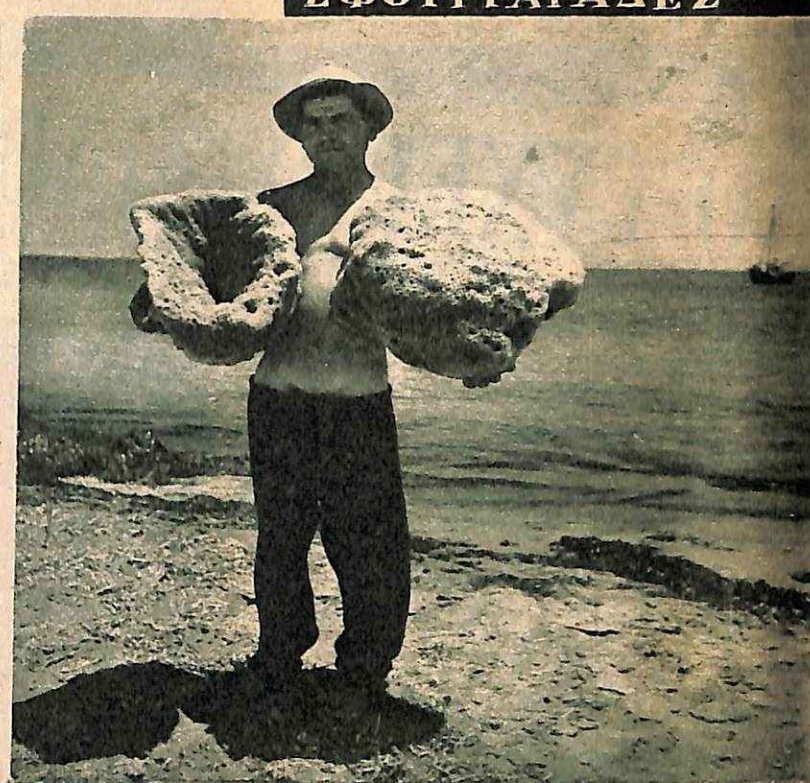
Το σφουγγαράδικο του Γιάννη Κουκουδά, από την Κάλυμνο, στα νερά της Κύπρου. Κυβερνήτης του είναι ο Νικόλας ο Μαύρος.

Σφουγγάρια απλωμένα στην άμμουδιά για στέγνωμα. Παρά τις απομιμήσεις, τα γνήσια σφουγγάρια είναι πάντα περιζήτητα.

Ο κάθε δύτες ψάχνει να βρη τα ωραιότερα σφουγγάρια. Ο νεαρός αυτός επιδεικνύει με καμάρι μερικά διαλεχτά «κομμάτια», που τα έβγαλε ο ίδιος από το βυθό.

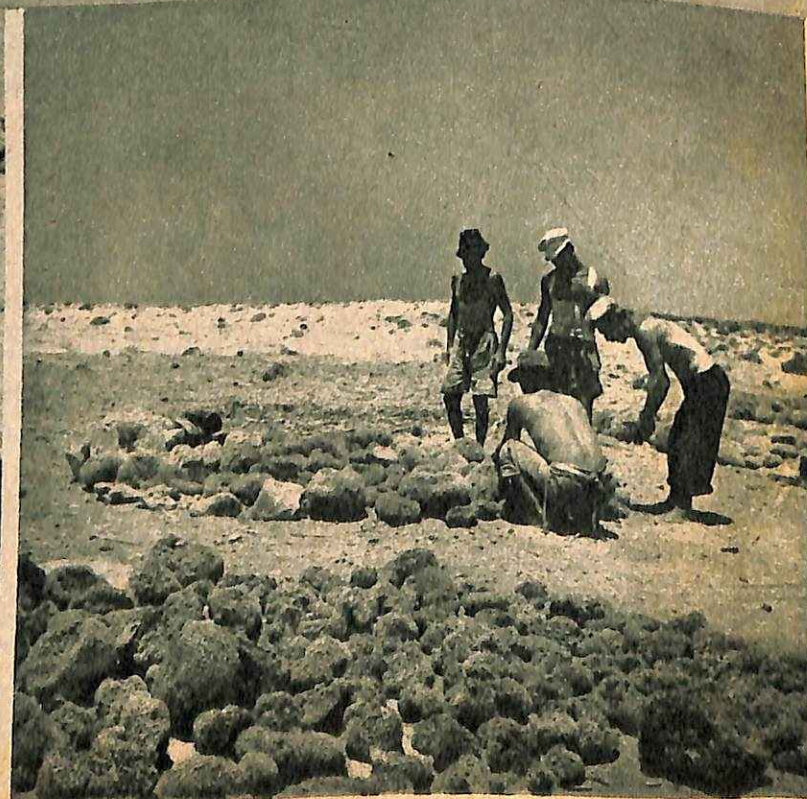
Ο Γιάννης Κουκουδάς, που είναι ανάπηρος από δουτιά στα νερά της Κρήτης, έχει μαζί του τ' αδέρφια του Θεοφίλη, Νικόλα και Μιχάλη. Στη φωτογραφία ο νεώτερος από τους τρεις.

Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΧΗΣ

Ένα κρσί, πάνω στη δουλειά, είναι ό,τι χρειάζεται ο Άντωνης ο Τρικοίλης για ν' αρχίση τ' άσπετα του και ν' σκορπίση το κέφι σ' όλη τη συντροφιά.

Η διαλογή των σφουγγαριών απαιτεί μεγάλη πείρα. Αφού απλώθουν στην άμμουδιά, τα σφουγγάρια ξεχωρίζονται ανάλογα με το χρωματισμό τους, το μέγεθος και την ποιότητά τους.

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Μια άλλη σοβαρή διαδικασία είναι το πάτημα των ξεδιαλεγμένων σφουγγαριών μέσα σε σακκιά, που γίνεται με έντελώς ειδικό τρόπο.

Η έτοιμασία του μεσημεριάτικου συσσιτίου στην πρύμνη του καϊκιού του καπετάν Κουκουδά.

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ΤΟΥ Ε. ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ
Εικονογράφους : ΡΕΝΑΣ Κ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΛΑΧΑΝΙΑΣΜΕΝΟΙ, με γόνατα που έτρεμαν από την κούραση, με τα ρούχα ξεσχισμένα, κουρελιασμένα, με τα δρώμικα πλάνια παπούτσια τους κόκκινα από το αίμα των πληγωμένων ποδιών τους, οι δυο άντρες έστάθηκαν στην άκρη της ξύλινης αποβάθρας του Σάντος και κάρφωσαν τα φλογισμένα μάτια τους στο βαποράκι της άκταπλοΐας, που απομακρυνόταν άργα, αφήνοντας πίσω του μικρά σύννεφα καπνού και ολόλευκους αέρους.

Οι ακτίνες του ήλιου, αμείλικτες, έκτυφλωτικές, έχυνονταν σά χειμαρρος επάνω στο μικρό νοτιοαμερικανικό λιμάνι. Χοντρές σταγόνες εκλουσαν σά πρόσωπα των δυο αντρών. Καί, καθώς η σειρήνα του βαποριού ήχουσε για τρίτη ή τετάρτη φορά, και οι δυο ξεροκατάπιαν συγχρόνως, αν είχαν φτάσει ένα λεπτό — ένα μονάχα λεπτό — νωρίτερα!

Τα μάτια τους δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν από το μικρό άτμόπλοιο.

Ένας στρατιώτης — ένας μικροκαμωμένος μαυριδερός ανθρωπάκος με άγριο μουστάκι — που, άκουμπισμένος στο τουφέκι του, έκτελούσε χρέη σκοπού, τους έκτύταξε με βλέμμα γεμάτο ύπωση.

Ο ψηλότερος από τους δυο άντρες ήταν άναμφισβήτητος Άγγλος: ο άλλος, όμως, θα μπορούσε να είναι Ισπανός, Γάλλος ή Έβραϊός.

Και οι δυο, πάντως, ήταν άνθρωποι άπελτισμένοι!

Ο Άγγλος, ψηλός και λιγνός, με ηλιοκαμένη επιδερμίδα, μαύρα μαλλιά και καστανά μάτια, εξωτερικευσε πρώτος τα αισθήματά του με λόγια. Πρόφερε τις λέξεις άργα και με μεγάλη δυσκολία, αναπνέοντας σπασμωδικά.

— Το πρόφτασε το βαπόρι, Σολομών. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε...

Ο σύντροφός του, κοντός και χοντρός, και, παρά τον τροπικό ήλιο, περιεργά ωχρός, άνοιγόκλεισε δυο-τρεις φορές τα τσουρουφλισμένα χείλη του, χωρίς ν' άρθώσει λέξη. Έπειτα, με όρμη και μανία, άρχισε να θλαστήμα και να καταριέται. Δεν άφησε χυδαία έκφραση της άγγλικής γλώσσας, που να μην την επαναλάδη δυο και τρεις φορές, αυτοσχεδιάζοντας, μάλιστα, και μερικές, έντελώς πρωτότυπες, επί τόπου.

Όταν έτέλειωσε, τα μάτια του ήταν γεμάτα δάκρυα.

— Να τον ιδώ να σέρνεται σαπισμένος απ' την άρρώστεια στους δρόμους και να τον πατήσω σά σκουλήκι, δόγγησε πνιχτά μ' ένα λυγμό. Να τον άκούσω να ψωμοζήτά και να του δώσω φαρμάκι... Βίκτωρ... κύττα, Βίκτωρ!...

Ένα υπόκωφο μουγγρητό άκούστηκε: με τα μάτια γουρλωμένα, με τις γροθίες σφιγμένες, ο Άγγλος είχε σκύψει ελαφρά προς τα εμπρός.

Ένας νέος, μετρίου άναστήματος, με φρεσκοσιδερωμένη λινή φορεσιά και κουπότατο παναμά, είχε φανή στην πρύμνη του βαποριού.

— Άτιμε!... Ληστή!... ούρλιασε ο κοντόχοντρος άντρας.

Ο νέος έβγαλε το καπέλλο του και το έσεισε.

— Σάς άφήνω γειά, καλοί μου σύντρο-

Με μιάν άπροσδόκητη, βίαιη κίνηση, άρπαξε το τουφέκι από τα χέρια του σκοπού...

φοι! φώναζε σαρκαστικά. Έλπιζα, πώς θα προφταίνατε να μ' άγκαλιάσετε και να με φιλήσετε προτού φύγω, ή τύχη, όμως, το θέλησε διαφορετικά. Δεν πειράζει. Ο κόσμος είναι μικρός και θα ξανα συναντηθούμε. Μην παραμελήσετε τη δουλειά στο έρκεϊο και έχετε πάντοτε κατά νου το μερτικό μου.

Οι δυο άντρες, άνίκανοι να μιλήσουν από τη λύσσα τους, του έδειξαν τις σφιγμένες γροθίες τους. Και ξαφνικά, πλάι στο νεο, πρόβαλε μιά κοπέλλα, μιά νεώτατη γυναίκα, άσπροντυμένη, με το πρόσωπο — ένα μικρό, χαριτωμένο προσωπάκι — πλαισιωμένο από μαύρα μαλλιά.

Κούνησε κι' αυτή το χέρι, άποχαιρώντας τους δυο άντρες.

— Είστε πολύ κουτοί κλέφτες! έφώναξε Ισπανικά. Κλέφτες χωρίς μυαλό. Αυτός έδω είναι πολύ έξυπνότερος.

Επέρασε το χέρι της στο μπράτσο του συντρόφου της, κυττάζοντάς τον με άγάπη στο πρόσωπο. Ο ψηλότερος από τους δυο άντρες, που λυσσομανούσαν στη μικρή ξύλινη αποβάθρα, αυτός, ακριδός, που μέχρι της στιγμής, είχε έπιδειξει περισσότερη ψυχραιμία, στο άκουσμα αυτής της φωνής, στη θέα της τρυφερής κινήσεως της νεαρής γυναίκας, κυριεύτηκε από άσυγκράτητη μανία, που τον έκαμε να ξεχάσει όλη την κούραση και την άξιοθρήνητη κατάστασή του.

Έκαμε πρώτα ένα δήμα προς τα εμπρός, σά να θέλε να ριχτή στη θάλασσα, να καταβάλει μιάν άπεγνωστήν προσπάθεια, για να γεφυρώσει την απόσταση ανάμεσα στις μισοσπασμένες σανίδες της αποβάθρας και την προκλητική φωνή, που ολόενα άπομακρυνόταν.

Συγκρατήθηκε, όμως, έθριξε μιάν άγρι-εμένη ματιά γύρω του και ώρμησε προς το στρατιώτη.

Με μιάν άπροσδόκητη, βίαιη κίνηση, άπέσπασε το τουφέκι από τα χέρια του σκοπού και, σκύβοντας, σημάδεψε προσεχτικά τους δυο άγκαλιασμένους έπιβάτες της πρύμνης.

Ένας ξηρός κρότος άκούστηκε, όταν έπίεσε τη σκανδάλη — τίποτε περισσότερο.

Το όπλο ήταν άδειο.

Ο στρατιώτης, που είχε συνέλθει εν τώ μεταξύ από την κατάπληξή του, προχώρησε άγανακτισμένος. Ένα χέρι έπεσε βαρύ στον ώμο του σκυμμένου Άγγλου: με το άλλο, ο στρατιώτης έζήτησε τη συνδρομή του πλησιέστερου συναδέλφου του.

— Σάς συλλαβάνω! δήλωσε. Θα με άκολουθήσετε άμέσως... έσύ και ο σύντροφός σου.

Ο ψηλός, μελαψός άντρας, που είχε έπιχειρήσει να διαπράξη φόνο, στάθηκε για μιά στιγμή άκίνητος, σά να είχε κουβαλή.

Τα μάτια του εξακολουθούσαν να είναι προσηλωμένα στο βαπόρι, που, εν τώ μεταξύ, είχε καθαρζάει το μεγάλο μάλο του λιμανιού κι' έσχιζε τώρα την άπέραντη ολόστρωτη έπιφάνεια του άκεανού.

Οι σιλουέτες των δυο λευκοντυμένων έπιβατών είχαν εξαφανιστή.

Ο Άγγλος, ώστόσο, είχε την έντυπωση ότι στ' αυτή του άντηχούσε άκόμη το άνάερο σαρκαστικό γέλιο της κοπέλλας. Η ψευδαίσθησις αυτή έπρόκειτο να τον καταδιώκη χρόνια πολλά στην κατοπινή ζωή του...

Από την ξύλινη αποβάθρα, μέσα στην άφόρητη κάψα του τροπικού μεσημεριού, ο Άγγλος και ο σύντροφός του τράβηξαν, με ένοπλη συνοδεία, για τη φυλακή του Σάντος.

Το χαμηλό, δρώμικο χτίριο δεν τους ήταν τελείως άγνωστο, είν' αλήθεια. Προτού περάσουν το κατώφλι του, ο ψηλός άντρας κοντοστάθηκε, άρπαξε ξαφνικά το σύντροφό του από τον ώμο και του σήκωσε ψηλά το χέρι.

— Όρκίσου, πρόσταξε, ότι, όπουδήποτε και όπωσδήποτε και άν τον συναντήσουμε, ο καθένας μας χωριστά ή και οι δυο μαζί, ο προδότης θα ύποστή τη φρικτότερη τιμωρία... κάτι το άσυγκρίτως χειρότερο από το θάνατο...

Γιά μιά στιγμή, ή σοδαρότης του ύφους του το συγκρατημένο πάθος που φανέρωναν τα λόγια του, προσέδωσαν στο άτομό του κάποιαν άξιοπρέπεια, — κάτι

που άφαιρούσε κάθε μελοδραματικότητα από την άπειλή του.

Ο σύντροφός του, ύγρανε τα στεγνά, άναμμένα χείλη του. Ένας άναρθρος ήχος, που έμοιαζε με μουγγρητό πληγωμένου θηρίου, έξέφυγε από το λάρυγγά του.

Η άπάντησις ήταν άκατάληπτη! Ικανοποίησε, ώστόσο, άπόλυτα τον Άγγλο.

Οι ίδιοι δυο άντρες, ο Βίκτωρ Πόρλ και ο Σολομών Γκράουντ, έπρογευματίζαν μαζί ένα πρωί, δεκαέντε χρόνια άργότερα, σε κάποια λέσχη, όπου συχνάζαν έμποροι και έπιχειρηματίαι, στο δωδέκατο πάτωμα ενός ούρανοξύστη της Νέας Υόρκης.

Ο μάϊτρ τους είχε κρατήσει ένα μοναχικό τραπέζι, κοντά σ' ένα από τα παράθυρα που έβλεπαν προς τον άπέραντο λαβύρινθο του λιμανιού.

Το πανόραμα του ποταμού, με τις πυκνές μάζες των καραβιών την πυρετώδη κίνηση που βασίλευε παντού στην στεριά και επάνω στο νερό, με τα γοργά και κατάφορα βαποράκια που πηγαινόερχονταν άκατάπαυστα ανάμεσα στις δυο όχθες, με το κολοσσιαίο ύπερωκεάνειο που το ρυμουλκούσαν εκείνη τη στιγμή έξω, προς το μεγάλο κεντρικό διάυλο, άποτελούσε άπαραμίλλη εικόνα της ζωής, είχε, μέσα στο άνοιξιάντικο πρωινό, έπιδαήτική μεγαλοπρέπεια, ξεχωριστή λαμπριότητα.

Οι δυο άντρες έκτύταζαν την εικόνα αυτή με στοχαστικό βλέμμα.

Στο διάστημα των δεκαέντε έτών που τους έχωριζαν από το θλιβερό εκείνο μεσημέρι, όπου, άφανισμένοι σωματικά και ψυχικά, είχαν οδηγηθή από την αποβάθρα του Σάντος στις τρισάθλιες φυλακές του, ο καθένας τους είχε αλλάξει με το δικό του τρόπο. Πάντως, το πέραςμα του καιρού δε φαινόταν να είχε αφήσει όδυνηρά ίχνη επάνω στους δυο αχώριστους συντρόφους.

Εφορούσαν τώρα τα καλορραμμένα ρούχα που χαρακτηρίζουν τον πλούσιο Νεο-ύρκέζο έπιχειρηματία και ο καθένας φαινόταν να είχε άφομοίωση κάτι από τη σφύζουσα δραστηριότητα της βορειοαμερικανικής μητροπόλεως, όπου είχαν ζήσει τα τελευταία δέκα χρόνια.

Ο Σολομών Γκράουντ είχε άποκτήσει περισσότερα λίτρες και ή πελώρια κοιλιά του τον έκανε να μοιάζει με κοντοφόρδουλο δαρέλι. Τα γκριζοπράσινα, όμως, μάτια του, άν και αντίπαθητικά, ήταν γεμάτα ζωηρότητα.

Ο Βίκτωρ Πόρλ είχε διατηρήσει τη λεπτότητα της σιλουέτας του και εκείνη την ευγένεια του τρόπου, που φαινόταν να τον τοποθετή κάπως ψηλότερα από το σύντροφό του.

Ο έμπορικός οίκος «Πόρλ και Γκράουντ», ήταν άρκετά γνωστός στη Νέα Υόρκη, και οι δυο συνεταίροι είχαν άποκτήσει σημαντική φήμη ως εισαγωγείς νωπών καρπών από τη Νότιο Άμερική.

Φαίνεται, πώς ήταν έξαιρετικά τυχεροί στις έπιχειρήσεις τους, γιατί οι καταθέσεις τους στις Τράπεζες είχαν πρό πολλού ύπερβη το έκατομμύριο. Έν τούτοις, στους έμπορικούς κύκλους της Νέας Υόρκης, ύπήρχαν μερικοί γνωστές των πραγμάτων, που χαμογελούσαν κάτωσ περίεργα, όταν άκουαν να χαρακτηρίζεται ο συνεταίρισμός των δυο φίλων ως έμπορικός οίκος. Το δέβαιον είναι, ότι οι κ. Πόρλ και Γκράουντ δεν είχαν περιορίσει την προσδοκόδρο δρόσι τους στο εισαγωγικό έμπόριο των νωπών καρπών.

Σε μιάν ώρα, ψιθύρισε ο Σολομών Γκράουντ με το βλέμμα του καρφωμένο στα ρυμουλκά που άγκυροχούσαν για να μετακινήσουν το μεγάλο ύπερωκεάνειο, σε μιάν ώρα θα κατεβαίνουμε και μείς το ποτάμι.

— Σε μιάν ώρα! είπε κι' ο άλλος.

Προγευματίζαν περίφημα και, προτού σηκωθούν από το τραπέζι, ο Βίκτωρ Πόρλ διέταξε τον μάϊτρ να τους σερβίρη, παρά το άκατάλληλο της ώρας, γαλλική σαμπάνια.

Όταν έκτελέστηκε ή παραγγελία του, σήκωσε ψηλά το ποτήρι.

Τα κανονικά χαρακτηριστικά, οι γκριζοί κρόταφοι και ή άριστοκρατική άνεπαίσθητα γρυπή μύτη, του έδιναν ύφος σοφού έπιστήμονος, καθηγητού των μαθηματικών ή της παλαιοντολογίας.

— Πρέπει ν' αποχαι-
ρετήσουμε αξιοπρεπώς
τη Νέα Υόρκη, Σολο-
μών, είπε. Με καλή γαλλική συμπανία...
Σκέψου, καλέ μου φίλε, ότι, σε χρονικό δι-
αστήμα μικρότερο από δώδεκα χρόνια, δη-
μιουργήσαμε, σχεδόν τίμια, στους κόλπους
της υπέροχης αυτής πόλεως, μία μεγάλη
περιουσία!

— Ο Σολομών Γκράουντ έγινε καταφα-
τικά. Το πρόσωπό του, όμως, έμεινε θλο-
συρό.

— Ναι, η Νέα Υόρκη υπήρξε για μας
πραγματική γη της επαγγελίας... Σήμε-
ρα είμαστε πλούσιοι... πολύ πλούσιοι...
Ίσως, στη στιγμή ακριβώς που ζήτησε
τη συμπανία, σκεφτόμουν, ότι κάποτε, Βί-
κτωρ, εγνώρισαμε όλη την πικρία της ά-
ποτυχίας, όλη την απόγνωση της οικονο-
μικής καταρρεύσεως, της καταστροφής...

— Ναι, κάποτε, κυλήσαμε πολύ καυχήλα!
συμφώνησε ο σύντροφός του. Θα μωρέσω,
άραγε, να ξεχάσω ποτέ την αγωνία εκεί-
νης της ημέρας, τη φρίκη της νύχτας μέσα
στη φυλακή... τα κούνοια, τ' άλλα εν-
τομα, τα προμένα πόδια μας, τον πυρετό...

— Όχι, αυτά θα πληρωθούν μία μέρα,
μυρμιούρισε ο Γκράουντ.

— Ασφαλώς θα πληρωθούν, και πολύ
σύντομα... υποσχέθηκε ο Βίκτωρ Πόρλ
και ζήτησε από το γκαρσόνι το λογαρια-
σμό τους.

— Εγκυκλείων τη Νέα Υόρκη με τρό-
πο ήρεμο και αξιοπρεπή. Η διάλυση της
εταιρίας τους, η εκκαθάριση των εκκρε-
μών λογαριασμών τους δεν είχαν δημιουρ-
γήσει τον παραμικρό θόρυβο, δεν είχαν
προκαλέσει κανένα δυσμενές σχόλιο. Οι
φορολογικές υποχρεώσεις τους προς το
δημόσιο είχαν εξοφληθεί μέχρι τελευταίας
δεκάρας.

— Υπερήφανοι, με σταθερό θήμα και ά-
μεριμνο χαμόγελο στα χείλη, περσάνον έμ-
πρός από τους αστυνομικούς που εξασφα-
λίζουν την τάξη στην προκυμαία και άνεδη-
γούν την πλάι στην σκάλα του υπερωκεα-
νείου. Ένα πολυτελές διαμέρισμα τους έ-
περίμενε και ένα απόμερο τραπέζι είχε
κρατηθεί γι' αυτούς στην τραπέζα της
πρώτης θέσεως.

— Έκαμαν το μπάνιο τους, άραγ το από-
γευμα, και έφαγαν και ήπιαν με όρεξη.

— Μετά το δείπνο, ξαπλώθηκαν σε δυο ά-
ναπαυτικές πολυθρόνες στο κατάστρωμα.
— Έκει τους έξεδίαν τον καφέ και το σχε-
τικό τσέρνο.

— Ο Βίκτωρ Πόρλ έδωσε φωτιά στον
Γκράουντ, για ν' ανάψει το πούρο που του
είχε προσφέρει, και, έπειτα, άναψε το δι-
κό του.

— Και τώρα, καλέ μου Σολομών, είπε,
έφτασε, νομίζω, η στιγμή που πρέπει να
μιλήσουμε για το ζήτημα που μας άναγ-
κάζει να επισκεφτούμε την Άγγλία.

— Μάλιστα, η στιγμή αυτή έφτασε,
συμφώνησε ο άλλος με προθυμία. Δεκα-
πέντε δόκλαρα χρόνια μέινουμε, σιωπηλοί,
Βίκτωρ. Είχαμε να σκεφτούμε άλλα πρά-
γματα. Οι φτωχοί, σ' αυτόν τον κόσμο,
δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν ποτέ
τους πόθους τους. Και οι δυο καταλαβαί-
ναμε αυτή την αλήθεια.

— Και βέβαια την καταλαβαίναμε, σαν
Εξυπνοί άνθρωποι που είμαστε, παραδέ-
χτηκε με τόσο που φανέρωνε βαθειά ικα-
νοποίησι ο Πόρλ, και ρυθμίζαμε πάντοτε
τις ενέργειές μας ανάλογα με τις δυνάμεις
μας. Σε ώρισμένες περιπτώσεις, εφανήκα-
με, ίσως, κάπως τολμηροί, ή έπιτυχία, ή
μάλιστα, έδικαίωσε την τόλη μας. Σήμερα
είμαστε πλούσιοι...

— Ναι, πλούσιοι... Κι' έχοντας αυτό
στο μυαλό, παρατήρησε ο Σολομών
Γκράουντ, ρίχνοντας ένα πλάγιο βλέμ-
μα στο σύντροφό του, θα πρέπει να θυ-
μόμαστε πάντα, ότι δεν ταίριαζει σε μας
να ρισκινυδυνεύουμε τη ζωή μας...

— Έχουμε να εκτελέσουμε το καθήκον
μας, έδήλωσε με σκληρή φωνή ο Πόρλ.

— Δεν πρόκειται να δειλιάσω, τον έβε-
βαίωσε ο άλλος. Θα μου έπιτρέψης, ώς-
τάσο, να σου υπενθυμίσω μία μεγάλη α-
λήθεια: Το εγκλημα αποτελεί ανάγκη για
το φτωχό, είναι, όμως, πολυτέλεια για τον
πλούσιο. Υπάρχουν άλλοι τρόποι έκδική-
σεως.

— Ο Βίκτωρ Πόρλ έμεινε σιωπηλός.

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Μέσα στα μάτια του, που έρευνοῦσαν
άσκοπα το σκοτεινό πέλαγος, έπαιζε εκεί-
νη ή φονική λάμψη που τα είχε φωτίσει
πριν από χρόνια, όταν είχε αρπάξει το
τουφέκι από το μικροκαμωμένο μελαψό
στρατιώτη.

— Ο σύντροφός του συνέχισε:
— Δεκαπέντε χρόνια... Μία δόκλαρη
ζωή... Κι' αν πέθανε εν τώ μεταξύ;

— Δεν πέθανε! Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

— Ακολουθούσε σύντομη σιωπή.
— Δεν αποκλείεται, όμως, να έχη πε-
θάνει ή Λαουρίτα, παρατήρησε ο Πόρλ.
— Ήταν, ανέκαθεν, άσθενικής κράσεως και ή
σκληρή ζωή του Σάντος είχε κλονίσει την
υγεία της. — Αν δεν έχη πεθάνει, θα εί-
ναι σήμερα γριά και άσχημη, όπως όλες
οι γυναίκες της ράτσας της.
— Δι' έχη ζήσει, θα είναι τώρα δεκαεφτά έ-
τών. Ενδιαφέρουσα ηλικία, Σολομών!

— Θαυμάσια ηλικία, Βίκτωρ!

— Σ' έχω επανειλημμένως άκούσει να
υποστηρίζεις, ότι μία κοπέλλα, στα δεκαε-
φτά της χρόνια, είναι ωραιότερη παρά σε
οποιαδήποτε άλλη ηλικία, πριν ή μετά.

— Ο Σολομών Γκράουντ έχαμογέλασε —
ένα χαμόγελο που θύμιζε μορφοσμό σατύ-
ρου. — Άναγκασμένα χείλη του άφηναν να
φαίνονται τα δόντια του, που ήταν κίτρι-
να και σουδλερά.

— Έχεις ήδη καταστρώσει κάποιο σχέ-
διο, άβελι, είπε. Ασφαλώς κάποια αξιο-
θαύμαστη έμπνευσι θα φωτίσει πάλι το
δαιμόνιο μυαλό σου.

— Όχι, άκόμη. Προτού αποφασίσω κα-
νείς πώς και ποιους θα χτυπήσω, πρέπει
να γνωρίζω πόσοι έχουν άπομεινεί ζωντα-
νοί και ποιά είναι ή κοινωνική τους θέσις.

— Και τότε;

— Ο Βίκτωρ Πόρλ έχαμογέλασε με επίει-
κεία.

— Ξέρω τί φοβάσαι, Σολομών, είπε.
Νομίζεις, ότι, στην Άγγλία, θα εφαρμό-
σω τις ίδιες μεθόδους που χρησιμοποίη-
σα στο Σάντος ή στα όρχεια. Όχι, δεν
είναι αυτή ή πρόθεσίς μου. Ο φόνος, ή
ταχύς, δηλαδή και άπροσδόκητος άνατος,
είναι ή πιο άνώδυνη τιμωρία — ή μάλλον,
ουσιαστικά, δεν άποτελεί καν τιμωρία. — Ε-
χω έντελώς διαφορετικές αντίληψεις πε-
ρί έκδικήσεως. Υπάρχουν άλλοι τρόποι.

— Όταν θα έχουμε ξαναδρά τον προδότη, θα
καθίσουμε όί δυο μας και θα σκεφτούμε.
Δέ άχνη πιά τ' ασταλένια νεύρα που είχε
άλλοτε, Σολομών. — Ω, γι' αυτό είμαι βέ-
βαιος. Τόν βλέπω, με τη φαντασία μου,
κρυμμένο μέσα στο σπίτι της άγωνίας
του, να περιμένει τρέμοντας το φάσμα της
έκδικήσεως. Το μαρτύριο αυτό είναι άσυμ-
κρίτως φονερότερο από την ευεργετική
σφαίρα ενός περιστρόφου ή τη μαχαίρια,
που χαρίζει άμέσως τη λήθη. Τόν βλέπω,
σου λέω, να τρέμει από το φόβο. Ξέρει ό-
τι, άραγ ή γρήγορα, καί τ' άλλα, θα συμβεί.
— Γι' αυτό ξέρει τί είδους άνθρωποι είμαστε.

— Ε-
γώ γιατί δεν ξέρει είναι ποτέ θα δεχτή το
τελειωτικό πλήγμα.

— Βίκτωρ, είσαι ύπερόχος! ψιθύρισε ο
σύντροφός του.

— Έπιπροσθέτως, θα έχουμε να σκε-
φτούμε και το κορίτσι. Θα το θυμάσαι,
βέβαια, το μωρό, Σολομών. Θα θυμάσαι
πόσο το αγαπούσε εκείνος. Το αίσθημα
αυτό θα μεγάλωσε, ασφαλώς, θα έχη γί-
ναι πραγματική πατρική αγάπη. Εύτυχός,
έχω φυλάξει όλα τα πιστοποιητικά, όλα
τα έγγραφα. — Η Λαουρίτα κι' έχω παν-
τε τρυφάει με όλους τους θρησκευτικούς
τύπους στην άγγλική άποστολική εκκλησία
του Σάντος. — Εκείνη είχε άπαιτήσει αυτόν
το γάμο κι' έχω έχη την εύτυχή έμπνευ-
ση να δεχτώ. Στην ίδια εκκλησία βαφτί-
στηκε το παιδί. Οι άγγλικοί νόμοι είναι,
πρέπει να ξέρεις, πολύ άσχημοί. — Αν έ-
πιμένει, το παιδί της Λαουρίτας, ή κόρη
μου, θα πρέπει να ζήση μαζί μου, υπό
την πατρική στέγη, μέχρις ότου κλείση τ'
εικοσιένα της χρόνια... Στόπ! Τώρα μου
ήρθε μία πραγματικά μεγαλοφυής έμπνευ-
σις... Τά κοριτσόπουλα των δεκαεφτά χρό-
νων ήταν ανέκαθεν ή μεγάλη άδυναμία
σου, Σολομών. Τί θάλεγες, λοιπόν, αν σου
πρότεινα να γίνης γαμπρός μου;

— Τά μάτια του Γκράουντ άστράψαν.

— Τά μάτια του Γκράουντ άστράψαν.

— Τά μάτια του Γκράουντ άστράψαν.

— Τά μάτια του Γκράουντ άστράψαν.

— Τά μάτια του Γκράουντ άστράψαν.

— Τά μάτια του Γκράουντ άστράψαν.

— Άν το παιδί έχη
την όμορφιά της μητέ-
ρας του, άποκρίθηκε, δε
βέβαια, μία τόσο τιμητική
πρόταση.

— Για κάμποσα λεπτά βασίλευσε σιωπή.

— Ο Βίκτωρ Πόρλ φαίνονταν χαμένος σ'
ευχάριστες όνειροπολήσεις.

— Και μία άλλη λεπτομέρεια πρέπει
να καθοριστή από τώρα, είπε τέλος. Εί-
ναι, βέβαια, διασκεδαστικό να κάθεται
στο κατόφλι ενός ανθρώπου και να τον
τρομοκρατεί. Δεν είναι λιγώτερο διασκε-
δαστικό να κρατάς τη δαμόκλειο σπάθη
έπάνω από το κεφάλι του θύματος, χωρίς
να λες ποτέ θα την άφήσης να πέσει. — Η
γάτα, όμως, όταν βαρεθή να παίξει με το
ποντίκι, το σκοτώνει. — Όταν, λοιπόν, ση-
μάνη ή κατάλληλη στιγμή, Σολομών, νο-
μίζω, ότι πρέπει να πεθάνη με τά χέρια
μου γύρω στο λαιμό του...

— Ο άνεμος του πελάγους φυσούσε με με-
γάλη δύναμη και ή παραμονή στο κατά-
στρωμα είχε άρχισει να γίνεται κάπως δυ-
σάρεστη.

— Ο Πόρλ και ο Γκράουντ σηκά-
θηκαν και τράβηξαν για το καντινιτήριο.

— Σε μία μία γωνιά της αίθουσας, δυο
γνωστοί τραπέζιτες — σεσημασμένα θύ-
ματα — ένας άπόστρατος συνταγματάρ-
χος και ή χήρα ενός εκατομμυριούχου εί-
χαν σχηματίσει καρρέ κι' έπαιζαν πόκερ.

— Ο Σολομών Γκράουντ, σχεδόν άσυναίσθη-
τα, έκαμε μερικά δήματα προς το τραπέ-
ζι τους. Ο σύντροφός του, όμως, τον έμ-
πόδισε να πλησιάσει περισσότερο, πιάνον-
τάς τον από το μπράτσο.

— Θα παρακολούθησουμε μόνο, ψιθύρι-
σε ο Βίκτωρ Πόρλ. Δεν έχουμε πιά κα-
νένα λόγο να παίζουμε.

— Ο Σολομών Γκράουντ δίστασε. Είχε ά-
ναγνωρίσει τους δυο τραπέζιτες. Λίγες ώ-
ρες θα του άρκούσαν για να τους ξαλα-
φώση από μερικές χιλιάδες.

— Σ' ένα παρόμοιο καρρέ, αυτός και ο
Πόρλ, είχαν κερδίσει τά πρώτα χίλια δολ-
λάρια, με τά όποια είχαν άρχισει τη στα-
διοδρομία τους στη Νέα Υόρκη.

— Ο Βίκτωρ Πόρλ έμάντεψε τις σκέψεις
του και τον παρέσυρε στην άλλη άκρη του
καντινιτηρίου.

— Σολομών, του είπε, το πρώτο μέρος
του έργου μας έχει τελειώσει με θριαμ-
φική έπιτυχία. Έχουμε περισσότερα
χρήματα από όσα είναι δυνατόν να μας
χρειαστούν. Το έργο μας, όμως, όφείλου-
με να το ολοκληρώσουμε. Πρέπει, γι' αυ-
τό, ν' άποφύγουμε τους σκοπέλους, όπου
ένας άδέξιός χειρισμός, θα μπορούσε να
προκαλέση ανεπανόρθωτη καταστροφή.

— Ο Σολομών Γκράουντ αναστέναξε. Την
ίδια, όμως, στιγμή, ο νους του πέ-
ταξε στο παρελθόν. Είπε την αποδόβρα
του Σάντος, το βαποράκι που έφευγε, το
λευκοντυμένο νεό και τη σύντροφό του, θυ-
μήθηκε την απόγνωση του.

— Έχεις δίκιο, όπως πάντοτε, είπε
καρτερικά. Θα παίξουμε οι δυο μας πρέσα
και θα πούμε. Ο καιρός, άλλωστε, κυλά
γοργά. Σ' έχη μέρες θα δρισκώμαστε στο
Λονδίνο...

— Τιμω παιγνίδι; ρώτησε ο Βίκτωρ
Πόρλ, ανακατώνοντας τά χαρτιά που τους
είχε φέρει το γκαρσόνι και πετώντας ξα-
φνικά στον αέρα, με δεξιότεχνια ταχυδα-
κτυλουργού, τους τέσσαρες άσσους.

— Ο Σολομών Γκράουντ αναστέναξε για
δεύτερη φορά, ρίχνοντας ένα ζηλότυπο
βλέμμα στο σύντροφό του.

— Ήσουν ανέκαθεν έξυπνότερος από
μένα, παραδέχτηκε. Καλύτερα να παίξου-
με τίμια.

— Ήσουν ανέκαθεν έξυπνότερος από
μένα, παραδέχτηκε. Καλύτερα να παίξου-
με τίμια.

— Ήσουν ανέκαθεν έξυπνότερος από
μένα, παραδέχτηκε. Καλύτερα να παίξου-
με τίμια.

— Ήσουν ανέκαθεν έξυπνότερος από
μένα, παραδέχτηκε. Καλύτερα να παίξου-
με τίμια.

— Ήσουν ανέκαθεν έξυπνότερος από
μένα, παραδέχτηκε. Καλύτερα να παίξου-
με τίμια.

— Ήσουν ανέκαθεν έξυπνότερος από
μένα, παραδέχτηκε. Καλύτερα να παίξου-
με τίμια.

— Ήσουν ανέκαθεν έξυπνότερος από
μένα, παραδέχτηκε. Καλύτερα να παίξου-
με τίμια.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'.

«ΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ, ΔΙΑΒΑΙΝΕ...»

ΚΑΠΟΙΟ σκοτεινό ένστικτο, μία παρόρμη-
σις, που ούτε καν σκέφτηκε εκείνη τη στι-
γη νά την έξηγήση στον εαυτό του, έκα-
με εκείνο το βράδυ τον Μάρτιν Μπάρνε-
ς περιδουλοντα παραγγελιοδόχο του έμπορι-
κού οίκου «Σράιβς και Ουέλσας», να έγ-
καταλείψη το στενόχωρο μπάρ, όπου ή ά-
τμόσφαιρα είχε άρχισει να του γίνεται

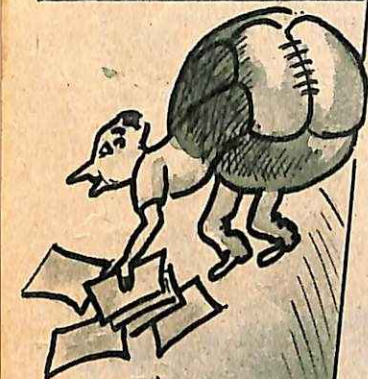
ΕΥΝΕΣΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 63

Ο Πολενάκης ταξιδεύει

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ο συνεργάτης μας Σ. Πο-
λενάκης ανεχώρησε για ταξί-
δι στο έξωτερο, απ' όπου
θα μας μεταδώση τις έντυ-
πώσεις του με σκίτσα. Σήμε-
ρα δημοσιεύουμε την πρώτη
του ανταπόκρισι από το
Πρίντεζι.

ΠΡΙΝΤΕΖΙ, Αύγουστος.
ΕΑΝ ζούσα στη Λιθινή εποχή και άποφά-
σιζα να κάμω ένα ταξίδι στο έξω-
τερο, για ένα όποιοδήποτε λόγο, θα έ-
πρεπε να ακολουθήσω την έξης διαδικα-
σία: Θα άρχιζα πρώτα να έξερευνώ τά γύ-
ρω άκρια, κατά τά δυνατόν, ίσους κορμούς
δένδρων και θα τους άφηνα στον ήλιο ένα
τρίμηνο τουλάχιστον, για να ξεραθούν. Συγ-
χρόνως, θα έφύτευα καννάβι, θα το πότιζα
τρείς φορές την ήμερα επί ένα έξάμηνο, θα
το έκοβα, όταν ώριμαζε, και θα το άφηνα
αλλάς μήνες στον ήλιο, για να ξε-
χοντρά, γερά σχοινιά, θα έφτιαχνα μ' αυ-
τούς κορμούς μεταξύ τους και θα κατα-
σκεύαζα μία όφραια σχεδία. Θα της έβαζα
για πανί, με μερικές προβιές ζώων
ρούσα και θα άνοιγόντουσαν στο πέλαγος, πε-
τώνοντας τον κατάλληλο άνεμο για να με
πιάη στην ποθητή ξένη γη.
Σήμερα, όμως, στη θαυμάσια εποχή της
ταχύτητας που ζούμε, όποιος άποφασίση το
ίδιο ταξίδι, δεν έχει παρά να... έφοδιαστή
με άκόμη περισσότερη ύπομονη και ένεργη-
τικότητα για να έτοιμάση τά χαρτιά του!
— Έτσι κι' έχω. Είχα μεταβληθώ σε φούτ-μπάλ.
— Μία έδώ, μία εκεί και φτού και από ξανα-
μα, και άντε να σου περισσέψη και σάλιο
φύο. Νά πάω! — Θα πάτε στο τάδε γρα-
μείο δεδαίωσι από την τάδε ύπηρεσία. Νά
πάω.

Μία μέρα, περνώντας από την 'Αρχιεπι-
σκοπή, σκέφτηκα: Θες να με στείλουν αύριο
κι' έδώ; Δεν άνεβαίνω, καλού-κακού, να
τους δείξω τά χαρτιά μου, μήπως χρειάζο-
μαι κι' από δώ καμιά σφαργίδα;
Τέλος, όλα κανονίστηκαν κατ' εύχην:
Διαβατήρια, έφορίες, συνάλλαγμα, εισιτή-
ρια κ.τ.λ. Και όταν πήρα και το τελευταίο
χαρτί, ένοιωσα να φεύγη από πάνω μου ένα
βάρος, όπως ο 'Ατλας, όταν, ύπακούοντας
στους νόμους της νεωτέρας έπιστήμης, πέ-
ταξε τη γη από τους ώμους και την άφησε
να αιωρείται εις το κενόν!
— Έλαφρός τώρα σαν το πουλί, τράβηξα
για το σπίτι μου.

Τί άφελής που ήμουν! Εκεί άρχισε ή δευτε-
ρή φάσις των δοκιμασιών. Με τό άνοιγμα της
πόρτας, βρέθηκα μπρός σ' ένα άμέτρητο πλή-
θος φίλων, γνωστών αλλά και άγνωστων, που
έπεσαν άπάνω μου αλαλάζοντας: «Φέρε κι' έ-
μένα, μπάρμπα!». Καθένας και κάτι ήθελε ά-
πό το Πρίντεζι. Άρχισα να τά σημειώνω σ' έ-
να καρτέ, αλλά γρήγορα κατάλαβα, ότι δεν
θα μου έφθανε. Έτσι, άγόρασα ένα μεγάλο
λογιστικό βιβλίο, μισή όκα μελάνι και άρχι-
σα να τά ξαναγράφω από την άρχή. Όταν
στο τέλος, έκανα τό λογαριασμό μου, βρήκα
ότι είχα να φέρω: Περί τις 7½ όκάδες άρώ-

ματα, 23 γούνες, 32 γυναικεία καπέλλα και
19 άνδρικά από την 'Ιταλία, 76 πήχες ύφά-
σματα, 9 κουβέρτες καμηλό, 6 θερμόφορους ά-
πό την Άγγλία, 15 άκουστικά για δαρήκοους, ά-
πό την Άγγλία, 67 άναπτήρες, μία κάσκα αυτόματου τριχο-
φύτας για τους φαλακρούς (άν υπάρχη), 800
ένέσεις Μπιογκομόλετς και μία άμπούλα τε-
ζιάνου.

Την άλλη μέρα, έμάζεψα τά πράγματά μου
και τη γυναίκα μου και μπήκαμε στο ταξί για
τον Πειραιά. Μόλις ξεκινήσαμε, άκούμε κατι
κανέναν. Οί φωνές, όμως, στο τέλος, πατήσε-
σαν: «Τό μάτι να είναι δεξιό!». Ήταν σύ-
νημα, που μου είχε παραγγείλει χθές ένα γυά-
λινο μάτι για γάτα. Κι' είχα ξεχάσει να τό
σημειώσω! Εύτυχός που μου τό ξαναθύμισε,
γιατί με τί μούτρα θα ξανάβλεπα τη γάτα
του;

Φθάσαμε στον Πειραιά. Αισίως, μπήκαμε
στο «Άγγέλικας» και ξεκινήσαμε. Τώρα πιά
είχαμε μόνο μία δοκιμασία να περάσουμε. Τόν
έλεγχό του συναλλάγματος στην Κέρκυρα. Τόν
βράδυ, αφού έφτάγαμε περίφημα στην Κέρκυρα,
ζαρία της πρώτης θέσεως, πήγαμε στην τραπε-
ζίνα μας να κοιμηθούμε. Και τότε είδα ένα
τρομερό όνειρο:

Είχαμε φθάσει, λέει, στην Κέρκυρα και εί-
χε άρχισει ο έλεγχος. Τόν έκαναν κατί φοβε-
ροί άγριάνθρωποι με μαύρα γένεια. Δύο απ'
αυτούς μπήκαν στην καμπίνα μας κι' άρχισαν
ν' άδειάζουν τις βαλίτσες μας. Άφου τις ά-
δειασαν, πήραν ένα βαλίδι κι' έκοψαν όλα τά
ρούχα μας, ψάχνοντας μέσα στις φόδρες,
χισαν να με γδύνουν. — Όταν μου έγυαλαν καί
τό τελευταίο έσώρροχο, με διεβεδαίωσαν, ότι
τά ρούχα μου θα τά έπαιρνα στην έπιστροφή.

Μου τά έγραψαν, μάλιστα, και στο διαβατή-
ριο. Ξαφνικά, εκεί που έψαχναν, βάζουν μέσα
από την κλειδαρότρυπα της βαλίτσας ένα
δολλάριο! Κι' έπειτα και άλλο... και άλλο...
— Δώπου γέμισε ή καμπίνα δολλάρια!
Κι' άνεβαίναν... κι' άνεβαίναν και κόντευε
να με πνίξουν. Έγύρισα έξ ένστικτο προς
τό φινιστρίνι, να γδάλω τό κεφάλι μου έξω
ν' άναπνεύσω, αλλά πριν προσβάσω έχω να τό
δγάλω, κάποιος άλλος απ' έξω έχασε μέσα
το δικό του: Ο Μαρκεζίνης!

— Θα πεθάνεις! μου είπε. Στην ηλεκτρική
καρέκλα!

Κι' εκεί, από την πολλή μου τρομάρα, έγ-
γινον. Δεν ξέρω, όμως, ακριβώς αν ο φόβος
μου ήταν απ' την ηλεκτρική καρέκλα, ή από
τό κεφάλι του κ. Μαρκεζίνη.
Εύτυχός, τίποτα απ' όλα αυτά δε συνέβη,
όταν φθάσαμε στην Κέρκυρα. Οί υπάλληλοι
του έλέγχου ήταν ευγενέστατοι, καμιά έρευ-
να δε μας έκαναν, παρά μόνο μία έρώτηση:
Τί συνάλλαγμα είχα μαζί μου. Και πλέον σύ-
νημα, που μου είχε παραγγείλει χθές ένα γυά-
λινο μάτι για γάτα. Κι' είχα ξεχάσει να τό
σημειώσω! Εύτυχός που μου τό ξαναθύμισε,
γιατί με τί μούτρα θα ξανάβλεπα τη γάτα
του;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ρώμη—Βενετία. ★★

ΑΠ' ΤΗ ΒΕΝΕΤΙΑΪ

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΜΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΤΕΡΗΣ ΙΣΤΟΡΕΙ ΠΩΣ Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

Η ΚΟΝΤΕΣΣΑ έπηγε κοντά σ' έναν αδύνατο κύριο με σγουρά μαλλιά χωρισμένα στο πλάι και με μεγάλο γιάκα άπάνου στο χοντρό λαιμόδετή του, που θύμιζε Κανόβα και 'Αλφιερί. 'Εκείνος προσκώθηκε με ευγένεια.

— Θαρρή! του ψιθύρισε η νέα γυναίκα, πλησιάζοντας σ' αὐτή του το γελαστό της πρόσωπο. 'Ητανε να πάει σ'ης Γκουερνίνι-Μπεντσόνι, αλλά κατάφερα ν' αλλάξω γνώμη την τελευταία στιγμή. Καί ξέρετε ποιος μου παραστάθηκε γιά νά τά καταφέρω; 'Ο Όμηρος...

— 'Ο Όμηρος; την έρώτησε ο κύριος με τά σγουρά μαλλιά, ξαφνιασμένος.

— 'Ακριβώς. Του είπα, πώς έσείς βοηθήσατε τόν Μόντι να μεταφράση την «'Ιλιάδα», χωρίς να ξέρη ελληνικά καί, μάλιστα, να δρῇ τόν τόνο της. Καταλαβαίνετε τη συγκίνησή του...

'Εσταμάτησε γιά λίγο κι' έπειτα τοῦπε με χαμηλή φωνή, κυττάζοντάς τον κατάματα:

— Κι' έχω λόγους νά πιστεύω, διι αυτό τόν τελευταίο καιρό τὸ μυαλό του τρέχει ὀλοένα στόν τόπο μας.

— 'Αλήθεια;

— Μοῦ τὸ ἐξωμολογήθηκε. Τὸ βλέπετε σά ριζικό, σά νά τὸχη γραμμένο ἢ μοῖρα του. 'Απὸ τὴν ἡμέρα πού μίλησε με τὸ Μαυροκορδάτο στήν Πίζα, στό σπίτι τοῦ Σέλλεϋ, νοιώθει μιά μυστική δύναμι νά τὸν τραβά στήν 'Ελλάδα. Τραβηχτήκανε ὡς τὸ παράθυρο, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα, γιά νά μιλούν με περισσότερη ἡσυχία.

'Η γυναίκα έλεγε, ὁ ἄντρας ἄκουε. 'Αλλά ἦσαν κι' οἱ δύο εὐχαριστημένοι.

— Δέν μπορῶ νά καθίσω μαζί σας πιδ πολύ, τοῦ ἐξήγησε ἡ κοντέσσα, γιάτι' ἔχω κόσμο σήμερα. 'Ενα μόνο σας λέω: Αὐτὸ πού ἀρχισε ὁ Μαυροκορδάτος, πρέπει νά τὸ τελειώσετε σεις. Μίλησα καί με τὸ φάσκολο. Είναι τῆς ἴδιας γνώμης κι' ἐκείνος...

'Η κοντέσσα ἦταν ἡ 'Ισαβέλλα Θεοτόκη- 'Αλμπρίτζι, ἡ «μαντάμ Στάελ τῆς Βενετιάς», ὅπως τὴν ὀνόμαζε ὁ ποιητής τοῦ «Τσάιλντ "Αρόλντ", γιά νά χαρακτηρίση τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς 'Ελληνίδας ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, πού εἶχε παντρευτῇ ἕνα Βενετσιάνο πατρίκιό καί διατηροῦσε τὸ μεγαλύτερο φιλολογικὸ σαλόνι τῆς ἐποχῆς τῆς. Τὸ ἄλλο πρόσωπο, ὁ ἀδύνατος με τά σγουρά μαλλιά, ἦταν ὁ 'Αντρέας Μουστοξύδης, γνωστός σ' ὅλη τὴν 'Ιταλία γιά

τὴ μεγάλη του παιδεία. Κι' ἐκείνος πού ἐπρόκειτο νάρθῃ, ὁ λόρδος Βύρων.

ΕΙΝΑΙ ἕνα θαυμάσιο θράδυ, μιά ἀνοιξιάνικη δύσος τῆς Βενετίας. 'Όλα μοιάζουν με καθρέφτες πού τοὺς χτυπάει τὸ δυνατότερο φῶς, ὅλα ἀντιφωγίζου κατω ἀπὸ τὸ στερνὸ ἡλιοβασιλεμα. 'Η ὕψη γέρικη πολιτεία, ἀπὸ τὴ Ρίβα τῶν Σκλαδούνων ὡς τὸν 'Αγιο Σέρβολο, ἀπὸ τὴ Τζιουντέκα ὡς τὸ Μαλαμόκο, ἀπὸ τὸ Παλάτσο Ντουκάλε ὡς τὴ Σάντα Μαρία ντέλα Σαλούτε, χαίρεται τὴν ὁμορφιά τῆς, τὴ δόξα τῆς. Οἱ μαῦρες γόνδολες ἀργοσαλεύουν ἀπάνου στήν ἀρυτὶδωτὴ λιμνοθάλασσα, ἀπὸ τὸν καμπανίλε τοῦ 'Αγίου Μάρκου ἀκούγεται ὁ τελευταῖος ἐσπερινός. Μέσα στὰ παλιά ἔνδοξα οἰκοδομήματα τῶν Κονταρίνι, τῶν Μαρτινέγκα, τῶν Μπαρμπάρνι, τῶν Ντάριο, τῶν Ντάντολο, τῶν Φόσκαρι, περνᾶνε οἱ ἱσκιόι τῆς Σερενίσσιμα, τῆς Γαληνοτάτης, οἱ Διοδεμόνες, οἱ

κυρίες τοῦ Βενετσιάνικου παραμυθιῦ, τυλιγμένες μέσα στὶς δελουδένιες φλόγες τοὺς.

'Ο Μουστοξύδης, κυττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴ μαγευτικὴ πολιτεία, νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του ἀνῆσυχο, φοβάται τὴν ἀκατανίκητὴ ἔλξί τῆς, τὴν ἐρεθιστικὴ θηλυκότητά τῆς. Πῶς θὰ μπορέση ὁ λόρδος ν' ἀφασιωθῇ στήν 'Ελλάδα, κρατώντας στήν ἀγκαλιά του τὴ Βενετία;

— Όταν, σὲ λίγο, ὁ Βύρων ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του μέσα στὸ παλάτι, ὅπου ἡ ἐπίσκεψίς του εἶχε προαναγγελθῇ, ὅλοι οἱ καλεσμένοι, καί πρὸ πάντων, οἱ καλεσμένες, εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς μαγευτήκανε. Τόση ἦταν ἡ νεανικὴ λάμψις τῆς παρουσίας του, πού νά μὴ φαίνεται ἀμέσως οὕτε τὸ ἐλάττωμα τοῦ δεξιῦ τοῦ ποδίου. Κι' ἀκόμη πιδ πολύ, τόση ἦταν ἡ λάμψις τοῦ θρύλου του. Κανένας ἄνθρωπος, μέσα σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, δέν εἶχε προκαλέσει τὴ φαντασία τοῦ κόσμου ὡς ὁ αὐτός. Τὸν, με τοὺς ἀλλοπαλλήλους ἐρωτῆς του, με τὶς ρωμαντικὲς του περιπέτειες. Στούς δρόμους, δ-

ΣΤΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

ΕΞΕΚΙΝΗΣΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΗΡΘΕ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΘΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

που ἐπενοῦσε καθάλλαρης, με τὴν ἀνεμισμένη κόμη του, γρήγορος σὰν τὸ σορόκο καί ὁμορφος σὰν τὸν ἀρχάγγελο Μιχαήλ, παντοῦ οἱ πόρτες ἀνοίγαν, τὰ παράθυρα γέμιζαν ἀπὸ γυναικεῖα κεφάλια, ὡς καί τὰ μικρὰ κορίτσια ἐτρέχαν πίσω του.

Στὸ σαλόνι τῆς κοντέσσας Θεοτόκη- 'Αλμπρίτζι, μόλις ἐμπήκε ὁ Βύρων, ὅλες οἱ συζητήσεις ἐσταμάτησαν μονομιάς. Κι' οἱ κυρίες πού ἐκυκλοφοροῦσαν μέσα στὶς πολυτελέστατες αἰθουσες, με τὰ θαυμάσια ἐπιπλά καί τὶς ἐιδυλλιακὲς ἀναπαραστάσεις ἐπάνω στούς τοίχους, δέν μπορούσαν νά ἀποσπᾶσουν τὰ δέμματα τοὺς ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀκαταμάχητο Δὸν Ζουάν, τὸ «Βοναπάρτη τοῦ 'Ερωτά», καθὼς τὴν παρουσιαζάν οἱ μεγάλες νίκες του, οἱ σεξουαλικὲς του κατακτήσεις.

'Ο Μουστοξύδης τοῦ μίλησε, δρῆκε τὴν εὐκαιρία νά τὸν ἀπομονώη, ὅπως δρῆκε ἐπίσης καί τὰ λόγια πού χρειαζότανε γιά νά προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον γιά νά γίνῃ με τὸ πρῶτο αἰσθητός.

— 'Ελογάριασα, τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ὁ Βύρων, νά πολεμῶς ἐδῶ, πάλι γιά τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐλευθερίας. 'Αλλά δὲ βλέπω νά γίνεται τίποτε.

— Στὴν 'Ελλάδα γίνεται! τὸν ἐβεβαίωσε ὁ Μουστοξύδης. 'Η 'Ελλάδα θέλει ν' ἀναστηθῇ!

'Ο λόρδος τοῦ πήρε τὸ χέρι,

τῶσφιζε μέσα στὸ δικὸ του δυνατά, ἐμπιστευτικά, σὰ νά τοῦδινε μιά κρυφὴ ὑπόσχεσι.

— Κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω, ἐτόνισε με ἐγκαρδιότητα, πῶς ἡ 'Ελλάδα θέλει ν' ἀναστηθῇ! Θὰ ξαναμιλήσουμε μιά μέρα...

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στήν τελευταία περίοδο τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς τοῦ Βύρωνα στὴ Βενετία, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τοῦ Εἰκοσιένα. Οἱ ἐπιτυχίες του τὸν κουράζουν, οἱ μονότονοι ἐρωτῆς τὸν κάνουν νά ζητᾶ ὀλοένα τὴ μεταβολή. 'Ελεῖται καί πού νά ἀναταράξῃ τὶς ἐρωτικὲς ἐντυπώσεις του, νά τὸν συγκλονίσῃ πιδ θαθεῖα, ἔστω καί με τὸν πιδ ὡμό, τὸν πιδ πρωτόγονο τρόπο. Τότε συναντᾷ τὴ φοροναρία, αὐτὸ τὸ ἀγριο ἐρωτικὸ ζῶο, πού ἀναστᾷ τσε γιά ἕνα διάστημα τὶς αἰσθήσεις του.

'Ο Βύρων κατοικοῦσε τότε στὴ Βίλλα-Μίρρα, κοντὰ στὸ ποτάμι τοῦ Μπρέντα, πού δρίσκεται στήν περιοχή τῆς Βενετίας. 'Ενα θράδυ πού κατέβαινε καθάλα στὸ ἄλογό του, ἀκολουθώντας τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, εἶδε νά προχωροῦν δύο γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Σὲ μιά στιγμή ἡ πιδ νέα, πού ἦταν καί ἡ πιδ ὁμορφὴ, ἐπλησίασε με σβέλτα κίνησι τὸ ἄτι τοῦ λόρδου, ἄρπαξε, γελώντας προκλητικά, τὸ χαλινάρι, κι' ἀνοι-

ξε μαζί του μιά γελαστὴ συζητήσι. 'Επειτα χωρίστηκανε. 'Ο λόρδος ἀκολούθησε τὸ δρόμο του, οἱ δύο γυναῖκες τὸ δικὸ τους. 'Αλλὰ ἡ νέα Βενετσιάνα κατάλαβε μέσα σ' αὐτῆς τὶς λίγες στιγμές, ἀπὸ τὸν τρόπο πού τὴν κύτταζε, πὼς τοῦχε κάμει ἐντύπωσι τὸ θάρρος τῆς, ἡ θηλυκὴ ἀναιδέια τῆς. Κατάλαβε καί περισσότερο: Πῶς ἦταν φτιαγμένοι γιά νά δεθοῦν.

Οἱ δύο γυναῖκες πῆγαν τὴν ἄλλη μέρα ἀπρόσκλητες στὸ σπίτι του. 'Ησαν ξεδέρφες. 'Η πρώτη, ἡ τολμηρὴ, ἐκείνη πού ἐσταμάτησε τὸ ἄτι τοῦ λόρδου — γυναίκα κάποιου Βενετσιάνου φούρναρα — ἐδιώξε τὴν ξεδέσφῃ τῆς σὲ λίγο. Γιά νά μείνῃ μόνη. 'Ολομόναχι, με τὸ Βύρωνα. Κι' ὁ Βύρων ἀγαποῦσε τὰ ζῶα, τὰ ἄλογα, τὰ ζαρκάδια κι' ἀκόμη πιδ πολύ τὶς γυναῖκες, πού μοιάζουσε με ζαρκάδια. Μὲ ἀγρία μάλιστα.

'Εγινε ἐρωμένη του ἀμέσως κι' αὐτὸς ὁ ἐρωτᾶς, λένε, πὼς εἶναι ὁ πιδ δυνατός, ὁ αἰσθησιακώτερος ζωῶδης, πού ἐδοκίμασε στὴ Βενετία. Στὰ γράμματα πού γράφει στούς φίλους του τὴν παρομοιάζει με τὴ Μήδεια, λέει πὼς ἀπὸ τὴ ζήλῃ τῆς εἶναι πάντα ἔτοιμη νά κάμῃ τὴ φοβερότερη πράξι, νά σκοτώσῃ ἂν χρειαστῇ. Τὸ δέμμα τῆς ἄστραψε διαρκῶς ἀπὸ ἀκράτητο πόθο, ἀπὸ ἀποφασισμένη ἐτοιμότητα γιά νά πληρῇ κάθε ἄλλη γυναίκα, κάθε ἀντίζηλο, πού θ' ἀποτολμοῦσε νά σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς ἀπάνω στὸ λόρδο. Κι' ἦταν εἰκοσιδύο χρονῶν, ψηλὴ, εὐλύγιστὴ σὰν ἀμαζόνα. Εἶχε ἐπίσης κι' ἄλλες ἀπερίγραπτες ἰδιουσυγκρασιακὲς ἰδιότητες, «ὅπου δὲ θέλω νά ἐπεκταθῶ», ἔγραφε ὁ Βύρων στούς φίλους του. Δέν ἤξερε οὔτε νά γράφῃ, οὔτε νά διαβάξῃ, κι' αὐτὸ ξετρέλαινε τὸν 'Αγγλο Δὸν-Ζουάν, γιάτι ἐδεῖχνε τὴν πρωτόγονη, τὴν ἀγριοπῆ τῆς φύσι. 'Αμα ἐδεῖπε γυναῖκες νά τὸν πλησιάζουν, τὶς ἔδερε, ἐφοβέριζε καί τὸν ἴδιον, κάποτε μάλιστα τὸν ἐχτύπησε μ' ἕνα στίλετο.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ἀρχισε νά κουράζεται καί μ' αὐτῇ. 'Η ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς τὸν ἔκανε ν' ἀναζητήσῃ ἕνα ἄλλο δεσμό, μιά ἐρωτικὴ ἀπασχόλησι, πού νά τοῦ δίη καί περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι δίη τὸ ζῶο. Κι' εἶναι τότε, πού ἐγγύρισε τὴν Τερέζα Γκουϊτσόλι, τὴν πατρικία τῆς Ραβέννας, πού θεωρεῖται ὁ τελευταῖος τοῦ ἐρωτάς. 'Η μορφή τῆς, ἡ συμπεριφορὰ τῆς, ὁ λόγος τῆς, τὸν ἐγοῆτευαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πού τὴν εἶδε στὶς περίφημες κοσμικὲς καί φιλολογικὲς συγκεντρώσεις τῆς κυρίας Γκουερνίνι — Μπεντσόνι, πού καταγότανε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν Κέρκυρα.

'Η Τερέζα Γκουϊτσόλι, ἦταν νεώτατη, μόλις δεκαεννιά ἐτῶν, δγαλμένη ἀπὸ τὸ μοναστήρι τῆς Σάντα-Κιάρρα λίγους μῆνες προητέρως καί παντρεμένη με τὸν 'Αλέξανδρο Γκουϊτσόλι, πλοῦσιο πατρίκιό ἀπὸ τὴ Ραβέννα, κάπου τριανταεννιά — σαράντα χρόνια μεγαλύτερο. Εἶχε ἕνα ἐλκυστικὸ πανακόρμι, χρώμα καί δόντια θαυμάσια, γαλανὰ μάτια καί ξανθὰ μαλλιά, σὲ ξανθὸ βενετσιάνικο τόνο, πού ἐπφταν κατασαρωμένα

'Ο λόρδος Βύρων με ἑνδυμασία Σουλιώτῃ πολεμιστοῦ

στοὺς ὄμους τῆς. Κοντολογὴς ἦτανε μιά γυναίκα ράτσας με φίνοους τρόπους κι' ἐξαιρετικὰ εὐχάριστῃ.

Τὸ εἰδυλλιο ἦτανε κεραυνόβολο, ἀρχισε μόλις ἰδωθήκανε, μόλις γνωρίστηκανε. Κι' ἐξακολούθησε, γιά τὸ Βύρωνα, ὡς τὴν ἡμέρα πού ἐφυγε γιά τὸ Μεσολόγγι, ἀκόμη καί τὸν καιρὸ πού δρσκοτανε στὸ Μεσολόγγι. Γιά τὴν Τερέζα, σ' ὅλη τῆς τὴ ζωῇ. Τότε, οἱ ἄνθρωποι πού τῇχανε νά δοκιμάσουν τὸ μεγάλο αἰσθηματικὸ πάθος, ἔφταναν σ' ἕνα εἶδος φετιχισμού, χρησιμοποιώντας τὰ ἐρωτικὰ τοὺς κειμήλια, πού τὰ κρατοῦσαν κλεισμένα με εὐλάβεια μερσα σὲ παλινῆ κασσετίνας. 'Η Τερέζα ἀφῆσε φυλαγμένα ἀπὸ κείνα τὰ χρόνια διάφορα λείψανα, πού καθὼς ἡ ἴδια εἶχε ὀρίσει, μόνο πενήντα χρόνια μετὰ τὸ θάνατό τῆς θὰ μπορούσαν ν' ἀποκαλυφθοῦν. 'Ητανε λίγα μαλλιά ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Βύρωνα, πού τῆς τᾶδωσε θάνατον ἔφυγε γιά τὴν 'Ελλάδα, γιά τὴν Κεφαλλονία, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ποικαμισιό του, ἕνα ξερό κλωάνοι δέντρο ἀπὸ τὴν 'Αγγλία, ἕνα ἀντί-πο τοῦ Κουρσάρου, ὅπου ὁ ποιητὴς εἶχε γράψῃ μιά τρυφερότατη ἀφιέρωσι, κι' ἑκατὸ σαρανταεννιά ἀνέκδοτα γράμματά του, ὅλα γραμμένα ἰταλικά.

Ἀρχῆς 'Ιουλίου, τὸ 1823, ὁ Βύρων ἐκάλεσε τὸν 'Αντρέα Μουστοξύδη στὸ σπίτι τῆς κοντέσσας 'Ισαβέλλας Θεοτόκη- 'Αλμπρίτζι γιά νά τοῦ κάμῃ γνωστὸ πὼς πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασι.

— Σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ πὼς θὰ ξαναμιλήσουμε, τοῦ εἶπε. Καθὼς βλέπετε, ἐκράτησα τὸ λόγο μου. Δίπλα τοῦ στεκότανε ἕνα νεὸ παλληκάρι. Τοῦ τὸ σύστησε:

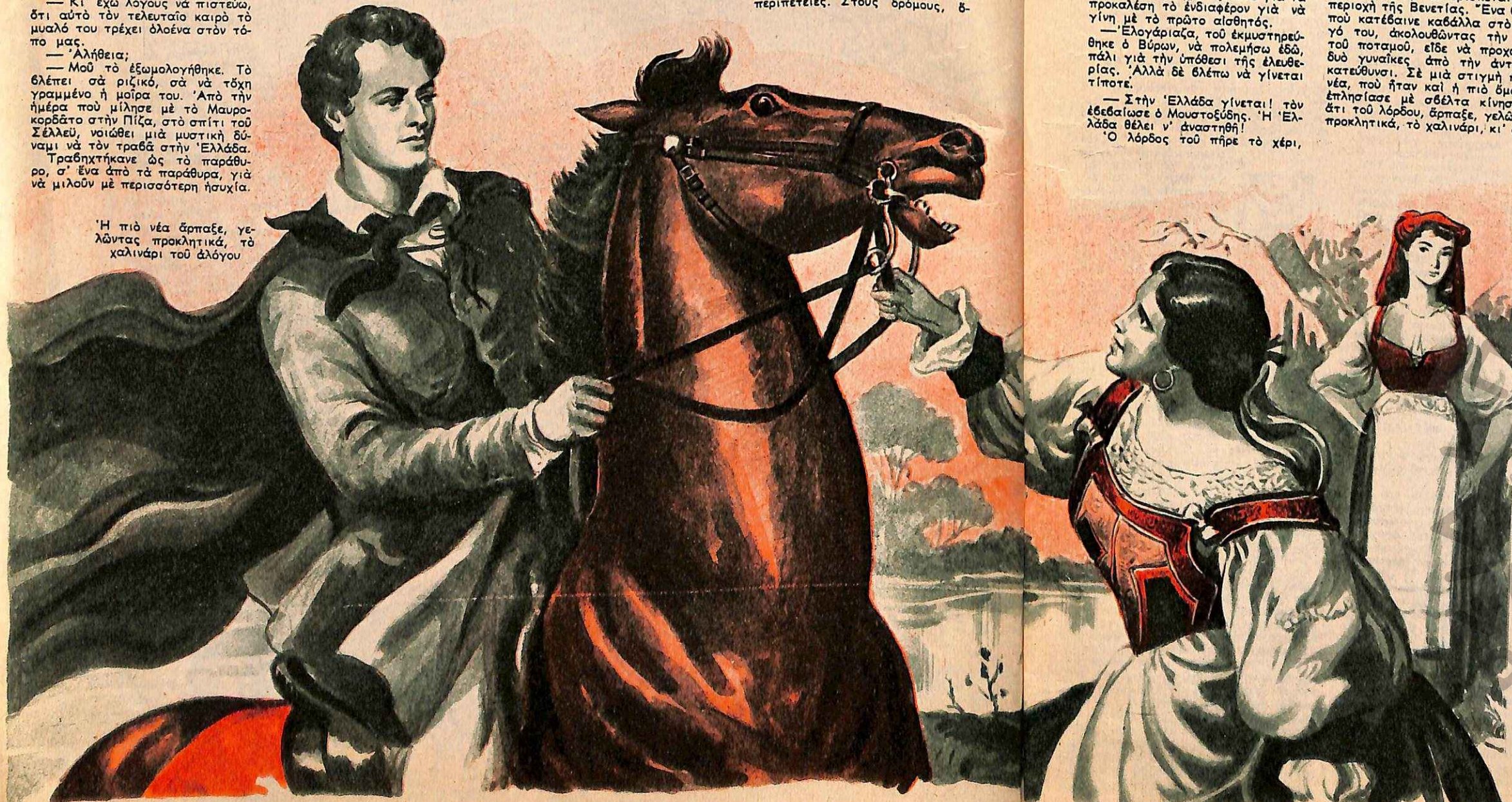
— Εἶναι μιά γενναία καρδιά, ὁ Πέτρος Γκάμπα. Θὰ κατέβῃ μαζί μου στὴν 'Ελλάδα, γιάτι θέλει νά πολεμήσῃ κι' αὐτός...

'Αργότερα, θάνα ὁ «'Ηρακλῆς» ἔβαλε πλώρη πρὸς τὸ 'Ιόνιο, μεταφέροντας τὸ Βύρωνα με τὴ συντροφιά του, ὁ Μουστοξύδης ἔμαθε, πὼς ἡ Τερέζα Γκουϊτσόλι τοῦχε ζητήσει νά τὸν συνοδεύῃ στὴ νέα του περιπέτεια, νά πάῃ κι' ἐκείνη κοντά. 'Ο Βύρων ἀνῆλθε. Καί τότε ἡ Τερέζα τοῦ ἐζήτησε νά πάῃ τὸν ἀδερφό τῆς μαζί. 'Ηταν τὸ νεὸ παλληκάρι, ὁ Πέτρο Γκάμπα, πού τὸν ἀκολούθησε. Καί πού ἔμεινε ὡς τὸ τέλος πιστός, ὅχι μόνο στὸ Βύρωνα, ἀλλὰ καί στὴν 'Ελλάδα.

Πιάστηκε σκλάβος μπροστὰ στὸ Μεσολόγγι, κατάρωσε νά ἐλευθερωθῇ, ἔμεινε δίπλα στὸ Βύρωνα ὅπου αὐτὸς ἀφῆσε τὴν τελευταία πνοή του, ἐταξίδεψε ἔπειτα στὴν 'Αγγλία καί ξαναγύρισε στὴν 'Ελλάδα γιά νά πολεμήσῃ με τὸ Φαδιέρο, ἐβελοντῆς. Μῆχρι πού πέθανε ἀπὸ τὶς πολεμικὲς κακουχίες. 'Αναφέρουμε σήμερα τὸ λησμονημένο ὄνομά του, με τὴν τιμὴ πού τοῦ ὀφείλεται.

★★

11

'Η πιδ νέα ἄρπαξε, γελώντας προκλητικά, τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου

Ο κόσμος σε 7 ήμερονόκλει

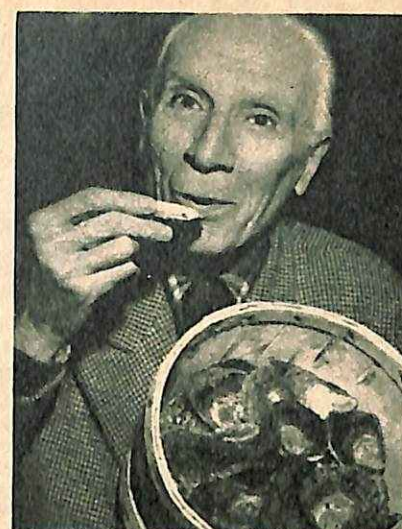
Στο Παρίσι έγινε ο διαγωνισμός για το μεγάλο βραβείο του διεθνούς γραμμοφώνου. Οι νικητές — οι δημοφιλέστεροι τραγουδιστές και μουσικοί του Παρισιού — συγκεντρώθηκαν κατόπιν σ' ένα καμπαρέ κι' εκεί ο καθένας... προσποιήθηκε ότι τρώγει τον βραβεμένο δίσκο του. Η... τελετή έγινε μέσα σε ατμόσφαιρα ευθυμίας.

Ο Άγγλος Τζ. Άλνταϊν κατασκεύασε από γυαλί αυτή τη θάλασσα, που τρέχει 4 μίλια, στοιχίζει 30 λίρες και μεταφέρεται στη ράχη.

Ένα θέαμα που ξετρελλώνει τους κατοίκους της Νέας Υόρκης είναι το καγκουρό αυτό, που... πυγμαχεί με ένα κλόουν! Συχνά το καγκουρό ρίχνει νύκ δούτ τον κλόουν!

Το περιεργότερο λογοτεχνικό βραβείο δόθηκε φέτος στο Γάλλο Ανρ - Πιέρ Ρός. Είναι ένα πιάτο στρείδια. Ο Ρός είναι ο διασημότερος στρειδοφάγος της Γαλλίας και τρώγει το έπαθλο με πολλή δρεξί.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑΤΕ ποτέ να συλλάβετε το νόημα ενός αριθμού με 12 μηδενικά — ενός τρισεκατομμυρίου; Για τους περισσότερους ανθρώπους οι αριθμοί με αστρονομικές αναλογίες είναι μυστήριο και το εκατομμύριο είναι δυσνόητος αριθμός. Φαντασθήτε ένα εκατομμύριο ανθρώπους να παρευλάνουν μπροστά σας ο ένας πίσω από τον άλλον. Το ανθρώπινο αυτό φίδι θ' απλώνονταν από την Αθήνα ως τη Θεσσαλονίκη (περίπου 600 χιλιόμετρα). "Αν κάθε άνθρωπος θα χρειαζόταν ένα μόνο δευτερόλεπτο για να περάσει από εμπρός σας, η παρέλασις θα κρατούσε ένδεκα μέρες.

Από το εκατομμύριο στο τρισεκατομμύριο υπάρχει τριγυγιάς απόστασις. Για να έχετε ένα τρισεκατομμύριο, πρέπει να έχετε ένα εκατομμύριο εκατομμύρια. Όλο το χρυσάφι του κόσμου αξίζει μόνο 3.000 εκατομμύρια λίρες, έχει δηλαδή βάρος 15.000 περίπου τόννων, ενώ ένα τρισεκατομμύριο λίρες θα ισοδυναμούσαν με 500.000 τόννους χρυσού.

Πρέπει να καταφεύγουμε στην αστρονομία για τους μεγάλους αριθμούς. Ξέρουμε, ότι η απόστασις μεταξύ ήλιου και γης είναι περίπου 100 εκατομμύρια μίλια. Ένα τρένο που ταξιδεύει με ταχύτητα 70 μιλίων την ώρα, πρέπει να τρέξει, χωρίς να σταματήσει καθόλου, 170 ολόκληρα χρόνια για να διανύσει αυτήν την απόστασι. Και όμως, η απόστασις αυτή είναι ασήμαντη.

Ο επόμενος απλάνης σπηρ μετά τον ήλιο ερρίσκει σε απόστασι 16 τρισεκατομμυρίων μιλίων. Γι' αυτόν τον λόγο, οι αστρονόμοι μετρούν με έτη φωτός, για να' αποφεύγουν τους μεγάλους αριθμούς. Ένα έτος φωτός ισοδυναμεί με 62,5 περίπου τρισεκατομμύρια μίλια και το μυαλό του ανθρώπου δεν μπορεί να συλλάβει, ότι μερικά άστρα απέχουν εκατοντάδες εκατομμύρια έτη φωτός από τον Γαλαξία μας.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΕΝΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Λοιπόν!! μισθός μου καθαρός... Ένα πενήντα δύο, έξω τρακόσιες, (δάνειο που πήρα απ' το ταμείο), μου μένουν έπτακόσιες πενήντα δύο στο χέρι... Λογαριασμός του καφετζή (προχτές τόν είχε φέρει), εκατόν δέκα τέσσερις (τό λέω κι' άγανακτώ), μου μένουν εξακόσιες τριάκοντα όκτώ. Για το νοίκι (προπολεμικό), διακόσιες δέκα έξη, (είναι μαζί κι' η αύξηση που τόσο μ' έχει άρμέξει), μου μένουν τετρακόσιες είκοσι δύο, νομίζω. Έξήντα τρεις το ηλεκτρικό (τόσο το υπολογίζω), υπόλοιπον τριακόσιες πενήντα έννα. Διακόσιες δύο το νερό, (κι' εδώ αύξηση νέα), μου περισσεύουν εκατόν πενήντα έπτά. (Κι' ύστερα λέει η γυναίκα μου, που πάνε τα λεπτά). Έκατόν έξη ο φούρναρης, (άναβολή καμμία), μένει, θαρρώ, υπόλοιπον, πενήντα και μία. Σαράντα πέντε ο γαλατάς, (κι' αυτός δεν παίρνει λέξι), πάνε πιά όλα τα λεπτά και μένω... με τίς έξη!! τσιγάρα, σπέρτα, δηλαδή, και μία έφημερίδα με τόν μπακάλη άπλήρωτο!... Πάει... θα μου στρίψω ή βίδα. Μπα! κάποιος λάθος θάκανα!... Για να μετρήσω (άπ' την άρχή... Λοιπόν! μισθός μου καθαρός... Είναι σωστά... κανονικά, έξη χιλιάδες μένουν... Άς πάω για δανεικά.

ΑΛΦΑ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΓΑΛΕΡΑΣ

ΕΝΑΣ νεαρός Άμερικανός, έρασιτέχνης υποδύχσιος ψαράς, ο Άρ-θουρ Μάκ Λή, ανέκαλυψε κοντά στο Τρέζιουρ Χάρμπορ μια παλιά Ισπανική γαλέρα στο βυθό της θάλασσας. Του έκαναν έντύπωσι μερικά άστραφτερά χαλικάκια που διέκρινε στο κατάστρώμα της βουλαιγμένης γαλέρας, προσεκτικώτερη, όμως, εξέτασε τόν έπεισε ότι δεν ήταν χαλικάκια, αλλά Ισπανικά χρυσά νομίσματα. Ο Μάκ Λή διεκδικεί τώρα αποκλειστικό δικαίωμα ανέλκυσεως της γαλέρας. Έχει όρη ήδη χρηματοδότης για την ανέλκυσι και οι πρώτες έρευνες με δύτες απέδειξαν ότι η γαλέρα περιέχει θησαυρούς... Έκ' ή γαλέρα νομίσματα, βρέθηκαν τός από χρυσά νομίσματα, βρέθηκαν και έργα τέχνης, όπως ένα άσημένιο άγαλμα που παριστάνει μιάν Ισπανίδα χορεύτρια, ένα χρυσό είδωλο τών τέκνων, πολλά χρυσά άγαλματάκια κλπ. Η γαλέρα βρέθηκε στο σημείο όπου είναι γνωστόν, ότι, στις 13 Ιουνίου 1733, είχαν ναυαγήσει 15 Ισπανικά καράδια, που μετέφεραν θησαυρούς άπό την Άμερική στην Ισπανία.

ΕΝΑ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΕΡΝΑΝΤΕΛ

Ο Μπιγκ Κρόσμπυ άφηγείται την άκόλουθη ιστορία για το φίλο του Φερναντέλ: «Κατά το τελευταίο ταξίδι του στις Ην. Πολιτείες, ο Φερναντέλ φοβήθηκε, ότι δε θα μπορούσε να κοιμηθί στο άεροπλάνο και θέλησε να πάει μετά το δείπνο ένα ύπνωτικό. Το χάπι, όμως, γλύστρησε άπό το χέρι του και έπεσε στον καναπέ δίπλα του. Ένα βρέφος, το είδε, το πήρε, το κατέπιε και ο Φερναντέλ, έντρομος, παρακολουθούσε όλη τη νύχτα το κοιμισμένο παιδάκι. Το πρωί η μητέρα του θέλησε να το ξυπνήσει. Άδύνατον! Δεν μπορούσε να το ξυπνήσει ούτε η συνοδός του άεροπλάνου. Τρομαγμένη, ζήτησε με τόν άσούρηματο, να περιμένη στο άεροδρόμιο ένα νοσοκομειακό άυτόκίνητο. Το βρέφος, όμως, ξύπνησε την ώρα που προσγειωνόταν το άεροπλάνο. Το νοσοκομειακό

άυτόκίνητο, όμως, δεν έφυγε άδειο, γιατί ο Φερναντέλ, εξαντλημένος άπό τη συγκίνηση και με σπασμένα τα νεύρα, είχε λιγοθυμήσει!»

ΣΤΙΣ ΠΛΑΖ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΣΤΗΝ Ισπανία άπαγορεύονται τα κοστούμια του μπάνιου εντέ-πιές». Οι γυναίκες πρέπει να φορούν φούστα και να έχουν σκεπασμένη την πλάτη. Οι άνδρες πρέπει να φορούν σορτ και άπαγορεύεται να έχουν γυμνά το στήθος και την πλάτη. Και δεν σταματούν εδώ τα δρακόντεια μέτρα του Ισπανικού ύπουργείου Έσωτερικών για τόν περιορισμό της γύμνιας στις πλαζ. Οι λουόμενοι, άνδρες και γυναίκες, πρίν μπούν στη θάλασσα και μόλις βγούν — έφ' όσον, δηλαδή, βρίσκονται έξω άπό το νερό — πρέπει να φορούν ένα μπουρνούκι που να φθάει τουλάχιστον ως τα γόνατα.

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ ΠΑΠΑΓΑΛΩΝ

Ο Άμερικανοί τρελλάινονται για τούς παπαγάλους. Υπολογίζεται, ότι τουλάχιστον 10.000 άπό τα πουλιά αυτά πουλιούνται κάθε μήνα στις Ην. Πολιτείες και η τιμή τους ποικίλλει άπό ένα δολάριο ως χίλια δολάρια. Η ζήτησις έπερνά πάρα πολύ την προσφορά. Κι' έτσι έχει δημιουργηθί ένα νέο λαθρεμπόριο: το λαθρεμπόριο τών παπαγάλων. Τόν περασμένο χρόνο, τα τελωνεία έπιασαν χιλιάδες παπαγάλους, που οι κάτοχοί τους άποπειράθηκαν να τούς εισαγάγουν χωρίς να τούς δηλώσουν. Συχνά, το λαθρεμπόριο τών παπαγάλων παρουσιάζει περιεργότερες περιπτώσεις. Έτσι, οι τελωνειακοί σταμάτησαν κάποτε ένα άυτόκίνητο, που έρχόταν άπό το Μεξικό, γιατί άκουσαν διαπεραστικές φωνές, που έβγαιναν άπό τη σκευοθήκη. «Είναι τα παιδιά μου, που τα έκλεισα πίσω, για να είναι πιά άσφαλή», είπε ο οδηγός. Οι τελωνοφύλακες, φυσικά, δεν τόν πίστεψαν, σήκωσαν το πίσω καπό και βρήκαν 200 παπαγά-

λους. Οι περισσότεροι κοιμώνταν, γιατί τούς είχαν μεθύσει, για να ζαλιστούν, αλλά μερικοί είχαν άνθξει στο οινόπνευμα και φώναζαν με όλη τη δύναμή τους.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΜΣΤΕΡΔΑΜ

Ο ΔΗΜΟΣ του Άμστερδαμ άπεφάσισε να επαναφέρη έν ισχύι το παλαιό προνόμιο τών παιδιών της πόλεως αυτής να μπαίνουν ώρισμένες ημέρες στην αίθουσα συνεδριάσεων του Χρηματιστηρίου και να παίζουν ταμπούρλο. Το δικαίωμα αυτό χρονολογείται άπό το 1622. Τότε, ένας στρατιώτης τών Ισπανικών στρατευμάτων κατοχής είχε τη διαβολική ιδέα να άνατινέξη το Χρηματιστήριο και τα γειτονικά σπίτια, δάροντας φωτιά σε θαρέλια με μπαρούτι, που ήταν κρυμμένα εκεί. Κατά τήν, ένα παιδάκι τόν είδε, έτρεξε στο Δημαρχείο, είδοποίησε και η καταστροφή άπετράπη. Ο Δήμος και το Χρηματιστήριο προσέφεραν στο μικρό σωτήρα 300 χρυσά φλωρίνια ως άμοιβή, αλλά αυτός τα άρνήθηκε και ζήτησε να τού δοθί το δικαίωμα να μπαίνει ώρισμένες ημέρες τού έτους στην αίθουσα συνεδριάσεων του Χρηματιστηρίου και να παίζει ταμπούρλο. Το δικαίωμα αυτό δόθηκε στο μικρό και άργότερα έγινε προνόμιο όλων τών παιδιών του Άμστερδαμ.

ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΕΝΑ έπιστημονικό σύγγραμμα, άναφερόμενο στη ζωή τών μυρμηγκιών, άπαγορεύθηκε, τελευταία, στα σχολεία της Νέας Υόρκης. Γραμμένο άπό ένα γνωστόν και σοβάρων έντομολόγο, το βιβλίο αυτό, που όνομάζεται «Παράξενα έντομα και οι συνήθειές των», περιγράφει τόν άγώνα που διεξάγουν μεταξύ των, άπό καταβολής κόσμου, τα κίρκινα μυρμηγκία και τα μαύρα. Τα πρώτα κατορθώνουν συνήθως να νικήσουν τα δεύτερα, και τα καταδικάζουν στο ρόλο σκλάβων. Και κάθε επανάστατική εξέγερσις τών μαύρων μυρμηγκιών καταστέλλεται δια της βίας άπό τούς έρυ-

θούς πολεμιστάς. Η είδική έπιτροπή έλέγχου εκπαιδύσεως της Νέας Υόρκης, άφου έμελέτησε προσεκτικά το κείμενον τού βιβλίου, άπεφάσισε να το άποκλείσει άπό τα σχολικά προγράμματα, άπό φόβο μήπως το περιεχόμενο του θεωρηθί... άλληγορικό και θίξη τούς μαύρους Άμερικανούς!

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

Οι Γερμανίδες πεθερές ίδρυσαν ένα σωματείο, που βασικός σκοπός του είναι να καταπολεμήσει την προαιώνια προκατάληψη έναντίον της πεθεράς και να άποκαταστήσει την ύπόληψι του δυσφημισμένου αυτού μέλους της οικογενείας. Ο σκοπός τού σωματείου φαίνεται, ότι θα πραγματοποιηθί, αν τηρηθί το καταστατικόν του. Πράγματι, ένα άπό τα άρθρα τού καταστατικού λέγει: «Οι πεθερές, μέλη τού σωματείου, αναλαμβάνουν την ύποχρέωσι να μη συγκατοικούν με τα έγγαμα παιδιά τους, να μη τα επισκέπτονται ποτέ άπροειδοποίητα, να μην άνακατεύονται ποτέ στις οικογενειακές ύποθέσεις και φιλονεικίες τους. Τέλος, αναλαμβάνουν την ύποχρέωσι να μη δίνουν ποτέ συμβουλές στα έγγαμα παιδιά τους, αν δεν ζητηθί ή συμβουλή τους τουλάχιστον τρεις φορές, και έγγράφως, και άπό τούς δύο συζύγους».

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Ο Δρ. Αύγουστος Ράσπερτ, διευθυντής της Σχολής Άεροφυσικών Έρευνών της πολιτείας Μισισσιππύ, άνήγγειλεν, ότι επενόησε και κατασκεύασε, επί τέλους, άπό ελαφρότατο μέταλλο, το «ιπτάμενο ποδήλατο», που ζυγίζει μόλις 20 όκάδες και ξεκολλά άπό το έδαφος και πετά, όταν ή ταχύτης του περνά τα 30 χιλιόμε. την ώρα. Η δυσκολία έγκειται στην άπογείωσι, που άπαιτεί έξαιρετική μυϊκή ρώμη τού ναβάτη. Μια άλλη δυσκολία είναι οι άνεμοι, τρουερά έμπόδιο, όταν δεν πνέουν άπό σταθερό κατεύθυνσι. Δυσκολίες, που άποκλείουν την πρακτική χρήσι τού «ιπταμένου ποδηλάτου».

Οι σπουδαστάι της Σχολής Καλών Τεχνών τού Λονδίνου άναπαρέστησαν φέτος αρχαίες άρματοδρομίες, κάνοντας οι ίδιοι τα άλογα και σατιρίζοντας τούς Ρωμαίους.

Το διασκεδαστικώτερο νούμερο της «Βραδυάς τού Κρασιού» στο Παρίσι ύπήρξεν «ο δρόμος με θαρέλια». Νικητής άνεκρίθη ο καλύτερος ταβερνιάρης άπό τόν Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ Ν' ΑΛΛΑΞΗ ΣΠΙΤΙ

3 Δωμάτια και Κουζίνα

ΟΤΑΝ παντρεύτηκα, τὸ σπίτι πού ἐπίασα ἦτανε ὅ,τι ἐπρεπε γιὰ ἕνα ζευγαράκι. Τρία δωμάτια, μιὰ κουζίνα κι' ἕνα λουτρό. Τὶ ἄλλο περισσότερο θὰ μπορούσε νὰ χρειαστοῦν δυὸ ἄνθρωποι; Μὲ τὰ χρόνια, ὅμως, πού πέρασαν, οἱ δυὸ ἄνθρωποι γίναμε πέντε καὶ τὰ τρία δωμάτια, ὅπως καταλαβαίνετε, δὲν ἦτανε δυνατόν νὰ μᾶς χωρέσουνε πιά. Πῆρα, λοιπόν, τὴ μεγάλη ἀπόφασι ν' ἀλλάξω σπίτι. Μιὰ καὶ δυὸ τραβάω στὸν ἰδιοκτήτη.

—Χαίρετε!

—Χαίρετε!

—Ξέρετε, ἀποφάσισα ν' ἀλλάξω σπίτι, γιὰ τὸ σπίτι σας δὲν μᾶς χωράει πιά.

Τὰ μάτια τοῦ ἰδιοκτήτη μου λάμπανε ἀπὸ ἀγαλλίασι, δεδομένου, ὅτι πληρώνω ἐνοίκιο ἐνοικιοστασιακῶ.

—Ὅπως θέλετε, ἀγαπητέ μου!

—Σὰς εἰδοποιῶ, λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη Ὀκτωβρίου θὰ φύγω, γιὰ νὰ λάβετε κι' εἰσεῖς τὰ μέτρα σας.

—Θὰ τὰ λάβω, θὰ τὰ λάβω... Κι' ἀπὸ δὴ ἀρχίζει τὸ δράμα μου. Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ὁ ἰδιοκτήτης μου δημοσίευσε στὴς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία, ὅτι ἐφνοικιάζεται διαμέρισμα ἐκ τριῶν δωματίων, χῶλλ, κουζίνας, λουτροῦ κλπ... κι' ἀπὸ τὴν παράλλη μέρα ἀρχισα νὰ ζω τὴν μαρτυρική ζωὴ πού θὰ σὰς διηγηθῶ.

Τὸ μεσημέρι, λοιπόν, τῆς παραλλῆς ἡμέρας, ο,τὶ ἐτοιμαζόμουν νὰ ξεραθῶ, γκρρρρρρ τὸ κουδούνι τοῦ σπιτιοῦ μου:

—Τὶ ἐνοικιάζεται, παρακαλῶ;
—Τρία δωμάτια καὶ κουζίνα.
—Μπορῶ νὰ τὰ δῶ;
—Ὅριστε, κύριε, περάστε.

Κι' ὁ κύριος περνάει. Μπαίνει στὸ χῶλλ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο μόλις προλαβαίνει νὰ φύγῃ ἡ γυναίκα μου, πού εἶναι ἀκόμα μὲ τὰ νυχτικά της, καὶ προχωρεῖ στὴν τραπεζαρία μου, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ μήκος της, τὸ φάρδος της καὶ τὰ μεσημεριανὰ ἀποφάγια μᾶς, πού δὲν προλάβω ἀκόμα νὰ τὰ σηκώσω.

—Μουσακὰ φάγατε τὸ μεσημέρι;

—Μάλιστα, μουσακὰ.

—Κι' ἐμένα, λοιπόν, μ' ἀρέσει πάρα πολὺ ὁ μουσακὰ.

Νοιώθω ἀκατανίκητὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸν πληροφορηθῶ, ὅτι δὲ βῖνω δεκάρα τσακιστὴ γιὰ τὰ γόστα του κι' ὅτι αὐτὸ πού θέλω εἶναι νὰ μοῦ ἀδείαξῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὴ γωνιά, ἀλλὰ ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ εἶμαι ἄνθρωπος μὲ ἀνατροφή, βῖνω τόπο στὴν ὀργὴ καὶ προσπαθῶ νὰ χαμογελάσω.

—Τὸ παράθυρο στὸ δρόμο βλέπει;

—Μάλιστα, στὸ δρόμο.

—Μπορῶ νὰ τὸ ἀνοίξω;

—Γιὰτί;

—Γιὰ νὰ δῶ τὸ δρόμο.

—Ἔ, τί νὰ δῆτε τὸ δρόμο;

—ἔχει ἕνα πεζοδρόμιο ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ἔχει ἕνα πεζοδρόμιο ἀπὸ τὴν ἄλλη, κι' εἶναι, μὲ δυὸ λόγια, ἕνας δρόμος, ὅπως ὅλοι οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας.

—Ὅθ' ἤθελα νὰ τὸ ἀνοίξω.

—Ἔ, ἀνοίχτε το... Πραξέξτε, ὅμως, γιὰτὶ εἶναι λίγο σφιχτὸ κι' ἄμα τὸ παραζορίση κανεῖς, μπορεῖ νὰ σπάσῃ καὶ τὸ τζάμι.

—Δὲν ἔχει σημασία...

Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἀρπάξω τὴν πιατέλλα μὲ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ μουσακὰ καὶ νὰ τοῦ τῆ φέρω στὸ κεφάλι, ἀλλὰ δίνω καὶ πάλι τόπο στὴν ὀργὴ καὶ τὸν παρακολοῦθῶ πειθήνια στὴν ἐξερεύνησι τοῦ σπιτιοῦ μου. Πάει στὴν κουζίνα μου, ἀνοίγει τὴ θύρ᾽ μου, μπαίνει στὸ λουτρό μου, ξεκλειδώνει τὴς ντουλάπες μου.

—Τοῦ σπιτιοῦ εἶναι αὐτὴ ἡ ντουλάπα;

—Μάλιστα, τοῦ σπιτιοῦ.

—Ἄς τὴν ἀνοίξουμε, λοιπόν.

Δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, πνίγομαι, ἀλλὰ στὸ τέλος — τί νὰ κάνω; — τοῦ τὴν ἀνοίγω.

—Ὅριστε, κύριε, ἀφ' ὅτι ἐπιμένετε.

—Τ' ἀπλута βάζετε μέσα;

—Μάλιστα, τ' ἀπлута.

—Τὸ κατάλαβα ἀμέσως.

—Χαρὰ στὴ μύτη σας.

—Πῶς εἶπατε;

—Ὅχι, λέω, εἶναι γιὰ τὰ ἀπлута.

—Ἄ, μάλιστα...

Κι' ἡ περιοδεία ἐξακολουθεῖ.

Μπαίνει στὸ γραφεῖο μου, ἀνοίγει τὰ παράθυρα, τὰ κλείνει, τὰ ξανανοίγει, ξαναδυναίνει στὸ χῶλλ καὶ τὸν βλέπω, ἔξαφνα, νὰ βαδίζῃ ἐναντίον τῆς κρεβατοκάμαράς μου.

—Ἐδῶ τί εἶνε;

—Ἡ κρεβατοκάμαρα.

—Ἀπλута, ἐδῶ ἀναπαύω τὸ κόκκαλό μου, ὕστερα ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ταλαιπωρία.

—Μπορῶ νὰ τὴ δῶ;

—Εἶναι ἴδια μὲ τὸ γραφεῖο.

—Δὲ θὰ μὴν ἐπιδῶ νὰ ρίξω μιὰ ματιά;

—Δυστυχῶς.

—Γιὰτί;

—Κοιμούνται τὰ παιδιὰ.

—Σιγὰ-σιγὰ θὰ μποῦμε.

—Μὰ εἶναι κι' ἡ γυναίκα μου.

—Δὲ θὰ τὴν ἐνοχλήσουμε. Ὅθ' περπατᾶμε στὰ νύχια.

—Ναί, ἀλλὰ, τέλος πάντων, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ γυμνὴ. Ὅθ' πνός εἶναι αὐτός. Στὸν ὕπνο κανένας τυχεῖται νὰ πετάξῃ καὶ τὰ σκεπάσματα.

—Κρίμα. Ὅθ' ἤθελα πολὺ νὰ τὴ δῶ.

—Ποιά; τὴ γυναίκα μου;

—Ὅχι, τὴν κρεβατοκάμαρα.

—Μὰ σὰς εἶπα. Εἶναι ἴδια μὲ τὸ γραφεῖο πού εἶδατε.

—Ἐντελῶς ἴδια;

—Ἐντελῶς.

—Καὶ τότε, γιὰτὶ δὲν κάνατε τὸ γραφεῖο σας κρεβατοκάμαρα καὶ τὴν κρεβατοκάμαρα γραφεῖο;

—Ἐγὼ προτιμοῦσα νὰ κάνω τὸ γραφεῖο γραφεῖο καὶ τὴν κρεβατοκάμαρα κρεβατοκάμαρα.

—Ἄ, ἔτσι;

—Ἐτσι, μάλιστα.

—Ὁραῖα, λοιπόν... Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

—Παρακαλῶ. Τώρα, ἂν θέλετε τὸν ἰδιοκτήτη, θὰ τὸν βρῆτε στὸ γραφεῖο του, ὁδὸς...

—Τὸν ἰδιοκτήτη, εἶπατε;

—Μάλιστα.

—Τί νὰ τὸν κάνω;

—Νὰ σὰς πῇ γιὰ τὸ ἐνοίκιο.

—Εἶναι περιττό. Δὲν πρόκειται νὰ τὸ πιάσω τὸ σπίτι. Εἶναι πολὺ μικρὸ γιὰ μένα. Ἐγὼ ζητάω, τοῦλάχιστον, πέντε δωμάτια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βοηθητικά.

Χαίρετε κύριε...

Ἐδῶ πιά μοῦ ἤρθε νὰ τὸν ἀρπάξω ἀπὸ τὸν γιάκο καὶ νὰ τὸν ξαποστείλω στὸ πεζοδρόμιο ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ τετάρτου μου πατώματος. Κρατήθηκα, ὅμως, καὶ πάλι. Μόνο πού τόλμησα νὰ ρωτήσω:

—Τότε, γιὰτί, κύριε, χάσατε τὴν ὥρα σας ἀδίκως, χάνοντας τὴ μύτη σας στὰ ἀπлута μᾶς;

Ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ σὰς εἶπα, ὅτι τὸ σπίτι ἔχει τρία δωμάτια.

—Ἄ, μὴν ἀνησυχεῖτε. Δὲν τὴν ἔχασα τὴν ὥρα μου. Ἀπλῶς τὴν ἐσκότωσα...

—Δηλαδή;

—Δηλαδή, νά: Ἐγὼ ἕνα ραντεβού στὴς τέσσερες καὶ μέχρι ἐκεῖν τὴν ὥρα μιὰ πού βρέθηκα ἀπὸ δῶ...

—Ἀνεβήκατε ἀπάνω νὰ σκοτώσετε τὴν ὥρα σας;

—Μάλιστα... Χαίρετε, κύριε...

Χαίρετε. Κι' ἄμα δὲν ἔχετε δουλειὰ, νάρχετε ἀπὸ δῶ...

Νάρχετε, μάλιστα, τὴν ἄλλη Τετάρτη, πού θάχομε καὶ περισσότερα ἀπлута...

Μπήκα στὴν κρεβατοκάμαρά μου ἑξαλλος καὶ ξάπλωσα γιὰ νὰ καλμάρω τὰ νεῦρα μου. Δὲν εἶχα, ὅμως, προλάβει ν' ἀπλῶσω τὰ πόδια μου καὶ γκρρρρρρ...

—Τὶ ἐνοικιάζεται, παρακαλῶ;

—Τρία δωμάτια καὶ κουζίνα, κύριε. Ἄν ζητᾶτε ἐφτά, θὰ σὰς πῶ μικρὸ. Κι' ἂν θέλετε νὰ σκοτώσετε τὴν ὥρα σας, περάστε νὰ παίξουμε ἕνα ταβλάκι.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ κύτταξε κατὰπληκτος καὶ τόβαλε στὰ πόδια.

Ὅσο γιὰ μένα, σκέπτομαι νὰ πάω αὐριο στὸν ἰδιοκτήτη καὶ νὰ τοῦ πῶ:

—Χαίρετε, κύριε... Δὲν φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Ἐδῶ θ' ἀφήσω τὸ κόκκαλό μου...

★★

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΟΙΡΑΣ

(Ὁυάντι Φαράιν)

Μυθιστόρημα

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Ἐφθασε τὸ φθινόπωρο. Ὁ Γιάσος Καρῆλης καὶ ἡ ὁμορφὴ Λιάνα, ἡ γυναίκα του, γυρίζουν γιὰ νὰ παραχειμάσουν στὸ κτήμα τους, στὸ Λυκοδέντρι. Ὁ Γιάσος, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν γυναίκα του καὶ νὰ σπάσῃ τὴν μονοτονία τῆς ζωῆς τους στὴν ἐξοχὴ, ὁργανώνει ἕνα μεγάλο κυνήγι, μὲ τὸ γέρο κυνήγῳ κύρ Τέγο. Ξεκινώντας γιὰ τὸ

κυνήγι, συναντοῦν τυχαίᾳ, τὸ γιατρό Βασίλη Βλάντο, γνωστὸ γυναικακακτητῆ. Ἡ συνάντησις ἐκνευρίζει τὴ Λιάνα, ἡ ὁποία τὸν ἀντιπαθεῖ γιὰ τὸν προκλητικὸ καὶ ἀναιδὴ τρόπο πού τὴν κυττάει. Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ ἀρχίζει τὸ κυνήγι. Ὁ κύρ Τέγος ἀφ' ὅπου μοιράζει τὰ «καρτέρια» δίνει τὸ σύνθημα στους ἐχουγιαχτάδες νὰ τρομάξουν τὰ ἀγρίμια.

Ὅλα τούτα ἦτανε καινούργια γιὰ τὴ Λιάνα. Ὑστερα ἀπὸ τὴν κλεισούρα καὶ τὴν κοριτσιίστικη ὄνειροφαγία τῶσων χρόνων, βρισκότανε στὸ πῶς σκληρὸ ἀντρικιο παιγνίδι, στὸν ἀγριο τόπο, μὲ τὸ ντουφέκι στὸ χέρι, νὰ φυλάτῃ καρτέρι γιὰ λύκους, ἀγριογούρουνα καὶ ζαρκαδία. Ὁ σάλαγος τῶν χουγιαχτάδων ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ χτυπήσῃ δυνατά. Κράταγε τὴν πνοὴ της κι' εἶχε σπηλώσει τὰ μάτια της κατὰ τὴν ρεματιά. Ἐπὶ τέλους, ζούσε κάτι ἀλλιώτικο, ἀσυνήθιστο κι' ἐπικίνδυνο, κάτι δυνατό, ὅπως τὸ ποδοῦσαν, σ' ἄλλῃ περιοχῇ, τὰ σκληρά μέρη τῆς νιότης.

Μπροστὰ της, σ' ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ πεντακόσια μέτρα, ἐχώρισε σὰν δυὸ φλόγες νὰ διαβαίνουν μὲ γοργὰ σαῖτας τὴς ἀγκυθῆς καὶ τὰ πουνάρια, τρέχοντας κατὰ πάνω της. Δὲν πρόλαβε νὰ ξεκαθαρίσῃ τί πράμα ἦτανε αὐτὲς οἱ φλόγες, αὐτὰ τὰ δυὸ κοκκινωπά, σὰν τὰ ξερά φύλλα, τομάρια, πού πρόβαιναν ἀκράτητα. Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, σήκωσε τὴν ἐπαναληπτικὴν καραμπίνα καὶ τράβηξε δυὸ φωτιές. Οἱ ντουφεκιὲς ἀντιλάλησαν στὸ βουνό. Εἶδε τὸ ἕνα, ἀπ' αὐτὰ τὰ πράματα, νὰ μένῃ, νὰ σπαράξῃ καὶ ν' ἀγωνίζεται νὰ συνεχίσῃ. Τότε τούρριξε καὶ τὴν τρίτη ντουφεκιὰ καὶ τὸ κάρφωσε στὸν τόπο. Τὸ ἄλλο ζωντανό, δυναμώνοντας τὸ τρέξιμο, γλύστρησε, χάθηκε μέσα στὰ θάμνα:

Μπράβο, Λιάνα!... ἄκουσε τὸ Γιάσο νὰ φωνάζῃ, χαρούμενος. Μὰ δὲ γύρισε νὰ κυττάξῃ. Ἐτρεξε, περιεργῇ, νὰ ἴδῃ τὸ θῦμα της: Ἐνας μεγάλος σκύλος ἦτανε πεσμένος, μὲ μιὰ τρύπα στὸ κοῦτελο, πού τοῦ γέμιζε μ' αἷματα τὰ μάτια, τὸ μούσουδο καὶ τὴ γλώσσα, εἶχε χτυπήσει κυνηγόσκυλο. Μὰ σὲ λίγο ἔφτασε ὁ Γιάσος, γιὰ νὰ τῆς πῇ λαχανιασμένος:

Μπράβο!... Τὸν κράτησες τὸ λύκο... μὰ σοῦ ἐξέφυγε ἡ λύκαινα!...

Ὅχι, μὰ εἶδα νὰ σαλεῖται αὐτός... καὶ δὲν ἤθελα νὰ μοῦ ἐξέφυγῃ... ὥστε λύκος εἶναι...

Λύκαρος!... Ὁ τσέλιγγας θὰ τὸ κάψῃ ἀπόψε... Ποῖος ξέρει πόσα ἀρνιά θὰ τοῦχη πνίξῃ...

Χαίρομαι πού οἱ ριζιές μου ἔπιασαν τόπο... Εἶσαι φοβερὴ! Ὁ κύρ Τέγος θὰ σ' ἀνακηρύξῃ ἀπόψε ἀρχηγίνα...

Καὶ δὲν εἶχε ἀποσώσει τὴν κουδέντα, πού φάνηκε νάρχεται ἀπὸ

τὸ μονοπάτι, μὲ τὸν τρύπιο καὶ ξεφτισμένο σκούφο στραβά, γιὰ νὰ ρίξῃ μὰ ματιά στὸ σκοτωμένο ἀγρίμι καὶ νὰ ρωτήσῃ:

— Ποῖος τὸν κράτησε; Ἐσὺ, ἀφεντικό, γιὰ ἡ ἀρχοντίσση;

— Εἰς... ἔκαμ' ἡ Λιάνα περὶ φαντα.

— Θάγατοῦργος ἀπόψε!... Πρῶτα τὴν πλέρωσε ἡ σκούφια μου καὶ στέρνα ὁ λύκος.

Καὶ στάθηκε, μὲ τὸ μάτι τοῦ ἐμπειρογνώμονα νὰ ἐξετάσῃ τὸ θῦμα καὶ νὰ κάμῃ, κατὰ τὴ συνήθειά του, τὴν κριτική:

— Τὴν πρῶτὴ τὴν ἔφαγε στὸ πόδι, στὸ καλάμι... Τὴν δῶ, τοὺς τόχεις τσακισμένο... Ἔτσι τὸν κράτησε... Ἀκούσα δὲως τρεῖς ντουφεκιές...

— Ἡ μιά τὸν δατόχησε... εἶπε ἡ Λιάνα. Τὴν τρίτῃ τὴν ἔφαγε στὸ κεφάλι...

— Ἦτανε κι' ἡ λυκαίνα μαζί, ἔκαμ' ὁ Γιάσος. Σ' αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ρίξει τὴν τρίτῃ κι' ὕστερα νὰ ξαναρρίξῃ στὸ λύκο, πού τὸν εἶχε κρατημένο...

— Ὁ κύρ-Γιάσος σ' ὀρμηγεῖ καλά, πρόστεσε ὁ Τέγος.

Ἀκούστηκαν καμμιὰ δεκαριά ντουφεκιές κατὰ τὸ δόρι:

— Γουρούνη τοὺς ἔπεσε, εἶπε ὁ Γιάσος. Ἀντιλάλησαν δυὸ-τρεις ἀκόμη. Ἐπειτα γίνετο ἡσυχία βαθεῖα. Πῆρε νὰ μουρῶνῃ κι' οἱ κυνηγοὶ νὰ γυρίσουν ἀπὸ τὰ καρτέρια.

Μὰ δὲν εἶχανε χτυπήσει τίποτα. Τρία ἀγριογούρνα, πού δγάλανε τὰ σκυλιά, λώεσαν κατὰ τὸ βορεῖο μέρος τῆς ρεματίας καὶ ἔφευγαν. Ὁ κύρ Τέγος σφύριξε σύναξι. Κι' ὅταν ὅλοι μαζεύτηκαν τοὺς εἶπε πολὺ ἐπίσημα:

— Νὰ χαιρετήσῃτε, ἀδέρφια, τὴ βασιλίσα τῆς παγάνας. Τὸ μάτωσε μὲ τὸ πρῶτο... Ὁ λύκος εἶναι δικός της.

Τριγύρισαν τὴ Λιάνα, δροντοφώναξαν «ζήτω». Δυὸ παλληκάρια κόψανε ἕνα μεγάλο κλαρί, τὸ πελέκησαν, δέσανε τὰ μπροστινὰ καὶ τὰ πισινὰ πόδια τοῦ λύκου, τὸν κρέμασαν ἀνάποδα καὶ πῆραν τὸ κλαρί στοὺς ὤμους των, ὁ ἕνας μπροστά, ὁ ἄλλος πίσω, κι' ἡ παγὰνὰ ροδόλησε, κατὰ τὰ ριζοδούνια τῆς Μαυρόραχης, πού ἀσπρίζανε τὰ σπιτάκια τῶν Καραβαγγέληδων.

Ἐκεῖ γίνετο τὸ μεγάλο πανηγύρι. Ὅταν εἶπανε στὸ γέρο-τσέλιγγα πᾶς ἡ Λιάνα εἶχε βαρέσει τὸ λύκο, φώναξε στὸ Γιάσο:

— Μ' ἀφνέις νὰν τὴ φιλήσω;

Καί, χωρὶς νὰ προσέμνη, ἀπόκρισι, τὴ φίλησε τὸ κουτέλο:

— Νὰ σὲ χαιρετᾷ αὐτὸς πού σ' ἔχει! Ἐσὺ, τοσούτῃ μ' ἀξίζεις δέκα παλληκάρια!... Φέρετε τί τσότερες, δάλτε νὰ πιούμε στὴν ὑγεία της!

Ὁ γέρο-Καραβαγγέλης, αὐτὸ τὸ βράδυ, τᾶκανε θυσία. Ἐβαλε ψητά, τσιρόπτες, στίς γάστρες, μὲ φρέσκο τυρὶ καὶ βούτυρο ἀπὸ τὸ πιὸ καλὸ τοῦ, πού μοσκοδόλησε ὁ τόπος. Τὰ λεβεντοπαῖδα τοῦ τσακίστηκαν νὰ περιποιηθοῦν τοὺς ξένους. Καὶ κατὰδρεχαν τὸ δειπνὸ μὲ παλιὸ κρασί, πού γύρισε τὰ αἵματα τῶν κυνηγῶν κι' ἀρχίσαν νὰ λένε τὰ πιὸ μεγάλα ψεμμά τους καὶ τὰ παλιά τους παραμύθια. Ἦταν ὅλοι καθισμένοι κατὰχαμα, σ' ἀπόστασι ἀπ' τὸ μεγάλο τζάκι, ἀφηνοντας μπροστὰ θεοὶ τὴ Λιάνα, τὸ Γιάσο, τοὺς Καραβαγγέληδες καὶ τὸν κύρ Τέγο, κι' οἱ κεφάλους τους, καθὼς τὶς φώτιζαν τὰ λυχνάρια κι' οἱ φλόγες τοῦ τζακιού, ρίχνανε, στοὺς τοίχους, τοὺς ἱσκιούς τους καὶ τοὺς κάνανε νὰ φαντάζοντε περισσότεροι. Ἡ παρουσία τῆς Λιάνας, τὸ κατόρθωμά της καὶ τὰ μάτια της, π' ἀντιφύγισαν στίς φλόγες κι' ἀλλάξαν χρώματα σὰν πετράδια, τοὺς εἶχαν ἡλεχτρίσει ὅλους.

Μὰ τὸ τελειγγοῦπι τοῦ δὲ γιόρταζε μόνον τὸ ἄξιο ντουφεκί τῆς ἀρχοντίσσης.

Ὁ σκοτωμὸς τοῦ λύκου ἦτανε περιστάτικὸ, πού δὲν μπορούσαν νὰ τ' ἀφήσουν ἔτσι. Λιγότευαν οἱ ἐχθροὶ τῶν κοπαδιῶν, πού, καθὲ τέτοιον καιρὸ, ἀφάνιαν τὶς στάνες.

Ὁ γέρο-τσέλιγγας, στάθηκε, χαρούμενος, κεφάλτος, κάποια στιγμή, μπροστὰ στὸ κατωματωμένο κουφάρι τοῦ ἀγριμιού, πού τὸ εἶχανε κρεμάσει, ἀπὸ ἕνα μεγάλο καρφί, κοντὰ στὴν πόρτα, γιὰ νὰ τὸν προσφωνήσῃ:

— Χάϊτι, ὀρε χαντακωμέν'!... Ἡ κε-

ρὰ σου τὸδρασε τὸ στάρ'!... Ταχειά, θὰ σὲ γδάρω, θ' ἀλατῶ τὸ τομάρι σ' θὰ τοῦ τεντώσου στὸν ἥλιο, θὰ τὸ ξεράνω καὶ θὰ τὸ στρώσω στὸ παραγάδι, νὰ κάβει ἅ-πάνω, ἅμα ἔρχεται στὸ φτωχικό μας!...

— Ταχειά, φώναξε στὴ Λιάνα ὁ κύρ Τέγος, θὰ πάμ' ν' ἀγριογούρνα!... Ἰ-κεῖ σὶ θέλου!... Τοῦ καπρί, ἅμα εἶναι ψουμουμένο κι' τοὺ λαδῶσεις, κανὶα φορὰ ἀγριεῖ κι' μουντάρει ἀπάνω σ'!...

— Ἰ-κεῖ σὶ θέλου!... Νὰ τραβήξῃς τοῦ μαχαίρ'—ποὺχεις ζωσμένο στὴ μέση σ' κι' ὡς νὰ προσθάς' νὰ βαρέσ' μὲ τὸ δόντι τ', νὰ τοῦ τὴ φέρῃς στὸ λαιμό, νὰ τ' ἀφῆκῃς στοὺν τόπου!...

— Ἐνωια σου, μπάρμπα-Τέγο, ἔ-καμ' ἡ Λιάνα κολακαμένη, ἄς ἔρθῃ... καὶ τὸν συγυρίζω!...

— Ἐρῶ εἰς μέρος, βεβαίως ὁ κύρ Τέγος, πού θὰ βροῦμε ὁλάκερο συγγι-νολοῦ!... Θὰ βαρέσομαι μὲ τὴν ψυχὴ μας!...

ΔΕΝ εἶχε χαράξει, πού δρέθηκαν στὸ πό-δι, πῆραν ἕνα καφτὸ γάλα καὶ ἐκίνη-σαν γιὰ τὸ δεύτερο καθρέφτη τῆς Μαυρό-ραχης, γιὰ τὴν κάτω μεριά τῆς πλαγιάς, γιὰ τὰ γουρντόπια. Ἦτανε τοῦτο τὸ μέ-ρος, πυκνὰ δασωμένο καὶ θαδύ. Μποροῦ-σε κανένας νὰ περπατᾷ ὡς δεκατέσσερις ὥρες λόγγο καὶ νὰ μὴ βρῇσκῃ τέλος. Κι' ὅταν πῆρε νὰ σκάσῃ ὁ ἥλιος, πῶς ἀπὸ τὰ σύννεφα, γεμίζοντας τὰ ξεφτίδια τους μ' αὐτὰ ρόδα, φαντάζε ἡ πλαγία ὁλάκε-ρ, στρωμένη μὲ παλὸ χρυσάφι, ἀπ' τὰ πεσμένα ξερά φύλλα, πού σκέπαζαν τὶς γιδόστρες καὶ τὰ μονοπάτια τῶν ξυλο-κόπων. Ὁ ἀέρας, πού φύσαγε παγωμένος, εἶχε ἀμολήσει, λές, χιλιάδες φίδια στὰ ξε-γυμνωμένα κλαριά καὶ σφύριζαν μανιασμέ-να. Ἐνα Ἰακάρδι, ξαφανισμένο, τρομαγμέ-νο, τινάχτηκε μὲ δύναμι μπροστὰ τους. Μ' ἕνα σάλτο τρομερὸ τοὺς ἔφθεσε πίσω του σὲ μεγάλῃ ἀπόστασι· κι' ὕστερα, μ' ἄλλα πηδήματα, ἀκόμα πιὸ ἀπίθανα, χάθηκε ἀ-πὸ τὰ μάτια τους. Μαζεύονταν κουβαράκι, τινάζονταν σὰ σφαῖρα, ἔγραφε μεγάλὸ τό-ξο στὸν ἀέρα καί, λίγο πρὶν πέσῃ στὴ γῆ, τέντωνε τὰ λεπτεπίλεπτα πόδια του, πού νόμιζε κανένας πᾶς θὰ σπᾶσουν, θὰ γίνουν κομμάτια. Κανένας δὲν ντουφείκε, δὲν πρόλαβαν, καλὰ-καλὰ, οὔτε νὰ τὸ δούν.

Ἡ Λιάνα τὸ ζήλωσε:

— Αὐτὸ εἶναι ζῶο!... δαλογίστηκε, φεύγει σὰν ἀνεμὸς.

Ὁ Γιάσος δὲν τὴν ἀναγνώριζε πιά. Συ-νεπαρμένη ἀπὸ τὴν ἀγρία μουσική τοῦ δᾶ-σους, περπατοῦσε μὲ τὸ ντουφεκί στὸν ὤ-μο καὶ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ μιά ἔκφρασι ἀνταρσίας στὴ μορφή καὶ σὰ νὰ διαβάζε στὰ μάτια της τὸν πόθο νὰ φύγῃ, νὰ χά-θῃ μέσα στὸ λευκοῦτο αὐτὸ κόσμο καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ στὸ Λυκοδέντρι ποτὲ πιά... Κι' ὅταν σὲ λίγο φτάσανε στοὺς λασπωμένους κρυμμένους τῶν κἀπρων καὶ τὰ σκυλιά καὶ οἱ χουγιαχτάδες μὲ τερσῶτα χλαπαταγὴ τοὺς ξεσηκώσαν καὶ τοὺς ρίξαν ἀπάνω στὰ καρτέρια κι' ἀρχίσαν ὁ κατατρεγμὸς τῶν δυνατῶν ζῶων, καὶ τὰ καλύτερα σκυλιά, πού τὰ ζύγωναν, μὲ γαυγίσματα ἀγωνίας, δέχονταν τρομερὰ χτυπήματα ἀπὸ τὰ δόν-τια τῶν ἀγριοχοίρων καὶ, λαδωμένα καὶ πα-τωμένα, τινάζονταν μακριὰ καὶ ἔσανε χτυπημένοι ἀπὸ πόνου καὶ λύσσα, ὁ Γιά-σος εἶδε τὴ Λιάνα ν' ἀφῆνῃ τὸ καρτέρι καὶ νὰ ὀρᾷ, ἐξαλλή, πίσω ἀπὸ τ' ἀγρίμι, νὰ ρίχνῃ ἀπανωτὲς καὶ νὰ φωνάζῃ σὲ τό-νο, ξέφρενο:

— Εἰδὲ, παιδιά!... Ἐδὼ χτυπάτε!...

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχηγός!...

Ἡ γουρουνόμαχη, πού τάραξε τὸ βουνό, βάσταξε ὡς ἀργὰ τὸ μεσημέρι. Εἶχανε κρατήσει δυὸ κᾶπρους: Τὸν ἕνα, τὸν λά-θωσε ἡ Λιάνα καὶ τὸν ἀποτελείωσε τὸ με-γάλο παλληκάρι τοῦ Καραβαγγέλη. Στρώ-θηκαν σ' ἕνα ἔξωτο νὰ φάνε. Τὰ ζῶα, μὲ τὰ ψωμιά καὶ τ' ἄλλα ξεροφάγια τοῦ Γιά-σος, τοὺς εἶχαν ἀλλοκληθῇ. Ὁ κύρ Τέγος ἀνοίξε τὰ σακκιά καὶ μοίρασε τὸ ταῖνι στὴν παγὰνὰ, κρατώντας λογαριασμὸ τί δίνει στὸν καθέναν. Κανένας ξεχωριστὸ φα-γώσιμον δὲν εἶχε κρατήσει ὁ Γιάσος γιὰ

τὸν ἑαυτὸ του. Τέτοιες ἀνισότητες δὲ στέ-κανε στὴ δημοκρατία τῶν κυνηγῶν. Ἐτρα-γαν βιαστικά, γιὰ νὰ κερδίσουν, νὰ μπο-ρέσουν νὰ προλάβουν, νὰ πιάσουν ντουφε-κὶ ἀπὸ μακριά, ὁ πόνος. Ὁ Μπόδας πε-ριποιοῦσαν τὰ σκυλιά τοῦ Γιάσος. Τ' ἀ-γριογούρνα εἶχανε λαδῶσει τρία. Τοὺς ἐπλυνε τὶς λαδωμάτιες μὲ σπῆρτο καὶ τὶς ἔδεσε σὲ καθαρά πανιά.

Ἦταν ἀσήμενο τ' ἀπογεματινὸ κυ-νῆγι. Τὴ Λιάνα, ὅμως, τὴν πρόσμενε, στὸ γυρισμὸ, στὸ τσελιγγάτο τοῦ Καραβαγ-γέλη, μεγάλο ξάφνιασμα: Κατηφορίζοντας πρὸς τὸ σπιτάκι, ἀντίκρουσε, μπροστὰ στὴν πόρτα, τὴν κορμωστασίαν τοῦ Βλάντου. Νό-μισε πῶς τὸν κάνανε τὰ μάτια της. Μὰ, ζυγώνοντας, εἶδε πῶς δὲ γελιέται: Ἦταν αὐτὸς, μὲ τὸ χέρι στὴ μέση, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ν' ἀγναντεῖ. Τὴν κάρφωνε μ' αὐτὴ τὴ ματιά πού τὴν τάραξε, κι' αὐτὸ τὸ χα-μόγελο τῆς ὑπεροχῆς, πού τὴν ἔδινε στὰ νεῦρα. Ἀπὸ τὴ νύχτα, πού τὸν εἶχε ἰδῇ σ' ὀνειρὸ της, ἀντάμα μὲ τὴν Παπαντῆ, δὲν μπορούσε νὰ φέρῃ τὴν εἰκόνα του στὸ νοῦ της, χωρὶς νὰ παγώσουνε τὰ χέρια της... Τώρα τὸν εἶχε πάλι μπροστὰ της... Κι' αὐτὸ δὲν τῆς φαινότανε τυχαῖο...

— Ἀβελὰ της, σὰ νὰ δρισκότανε σὲ ξα-φνικό κι' ἄμεσο κίνδυνον, ποῦπρεπε ν' ἀ-μυνθῇ, σήκωσε αὐτόματα τὸ ντουφεκί, τὸ στήριξε στὸ στήθος της καὶ τὸν σημάδεψε:

— Πύρι!... φώναξε ὁ γιάτρος, γε-λῶντας κι' ἀνοίγοντας τὰ χέρια του γιὰ ν' αὐξήσῃ σπῆρτο. Χτυπάτε!... Εἶμαι τὸ πιὸ κακὸ ζουλάτι τῆς περιοχῆς!...

Αὐτὸ τὴν ἔφερε ἀστραπιαία στὸν ἑαυτὸ της. Πῆρε τὴ σκαντάλη, μὰ σήκωσε τὴν κἀνὴν ψηλά. Τὰ λυκοσκαγα περάσανε σὰ σφήκες πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Βλάντου. Εἶχε χλωμιάσει, μὰ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ χαμόγελό του:

— Γιατί χαλάσατε τὴ σκόπευσι σας;

— Κάνετε τὸ γενναῖο: ρώτησε, ζυ-γώνοντας, κατὰχλωμῇ κι' αὐτὴ καὶ τὸ ντουφεκί ἔτρεπε στὸ χέρι της.

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ δεχόμουνε τὰ δόλια σας σὰ δῶρο... Ἀφοῦ μιά φορὰ εἶναι ὁ θάνατος, τί καλύτερο νὰ πάη κανεὶς ἀ-πὸ τέτοια χερσάκια!...

Ὁ Γιάσος, πού κουβέντιαζε πίσω, μὲ τὸν κύρ-Τέγο γιὰ τὸ αὐριανὸ κυνῆγι, πα-ρακολοῦθουσε μὲ τὸ μάτι τὴ Λιάνα, εἶδε τὴ σκηνή, ἀκούσε τὴ ντουφεκία, γινώρισε τὸ Βλάντο, θυμήθηκε στὴ στιγμή τὰ ὅσα τοῦ εἶχε πῇ γι' αὐτόν, ἔτρεξε λαχταρισμένος:

— Μὰ, παιδί μου... παιδί μου!...

τῆς εἶπε, ὅπως σ' ἀταχτὴ μικρή. Ἐβαλες στὸ σημάδι τὸ γιάτρο;

— Μὴν τὴ μαλῶνῃς, Γιάσο!... Μὲ δια-σκέδασε...

— ἄσκημα τ' ἀστεία μὲ τὰ ντου-φεκία, Λιάνα...

Καί, γυρίζοντας στὸ Βλάντο, ρώτησε:

— Εἰς, πῶς δρέθηκες ἐδῶ;...

— Ἦρδα, γιὰ δυὸ μέρες, νὰ κυνηγήσω μαζί σας... Νὰ θυμῶδὸ τὸ φονταίνεμτῶ καὶ τὰ Πυρναῖα!... Δὲ μὲ θέλετε;...

Ὁ Γιάσος χαμογέλασε ἀόριστα:

— Καὶ μοῦ ἦδες, τοῦ εἶπε, κυττά-ζοντάς τον ἀπὸ πάνω ἴσαμε κάτω, κουρ-πισμένος σὰ φιγουρίνι ἀπὸ τὴν παριζιάνικη «Ἐπιθεώρησι τοῦ Κυνηγίου»!

— Εἶναι, ἄσκημα τ' ἀστεία μὲ τὰ ντου-φεκία, Λιάνα...

Καί, γυρίζοντας στὸ Βλάντο, ρώτησε:

— Εἰς, πῶς δρέθηκες ἐδῶ;...

— Ἦρδα, γιὰ δυὸ μέρες, νὰ κυνηγήσω μαζί σας... Νὰ θυμῶδὸ τὸ φονταίνεμτῶ καὶ τὰ Πυρναῖα!... Δὲ μὲ θέλετε;...

Ὁ Γιάσος χαμογέλασε ἀόριστα:

— Καὶ μοῦ ἦδες, τοῦ εἶπε, κυττά-ζοντάς τον ἀπὸ πάνω ἴσαμε κάτω, κουρ-πισμένος σὰ φιγουρίνι ἀπὸ τὴν παριζιάνικη «Ἐπιθεώρησι τοῦ Κυνηγίου»!

Ὁ γιάτρος ἦτανε πραγματικὰ θαλμένος μὲ κοστοῦμι τοῦ κυνηγίου, φτιασμένο στὴ Βιέννη, μὲ ζακέτα σατυρωτῆ σουέντ, φοδραρισμένη καὶ γανυρισμένη μὲ γούνα, κυλόττα ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ μὲδ-κᾶλο καὶ ψηλὲς μπότες, μ' ὁμορφες πόρτες στὰ πλάγια. Ὁ σκούφος του, μαῦρος, ἀπὸ ἀν-τιλόπη, εἶνε χάρι στὸ πρόσωπό του, δ-πως ἔπρεπε στραβά πρὸς τὸ φρούδι. Τὰ φυσικέκια, καλὰ σφιγμένα στὴ μέση, δῆ-νανε στὸ σβέλο κορμὶ τοῦ ἀέρα. Κι' ἡ ἔξαρτις του, ὁλοκλινουρή, ποῦδεινε ἀνθρώπου μὲ γούστο, συμπλήρωνε μιά ἐμ-φάνισι ἐξαιρετικῆς φροντισμένης.

— Μπᾶ, ἔκαμε μὲ προσποιητὴ ἀφέ-λεια. Φόρεσα ὅτι βρῆκα σὲ μιά παλῆα ντουλάπα!...

— Καὶ τὸ αὐτοκίνητο;

— Προσπάθησα νὰ τὸ κάνω μουλάρ'ι, ἀλλὰ... μ' ἀνῆλθε ὑπηρεσία!... Τ' ἔφαγα ἐδῶ παρακάτω, σ' ἕνα χωράφι... Τὸ κλειδῶσα, ἐννοεῖται... Δὲν πιστεύω νὰ τοῦ κάνουν καμμιὰ ἔφοδο...

Μπαίνοντας στὸ σπιτὶ τοῦ Καραβαγγέ-

λη βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ζυγώσῃ τὴ Λιά-να, κάποια στιγμή, πού ὁ Γιάσος βγῆκε νὰ ἰδῇ, ἂν τάισε ὁ Μπόδας τὰ σκυλιά:

— Μόλις ἔφτασα, τῆς εἶπε, ἔμαθα τὰ κατορθώματά σας... Ἐβάλατε χερικό στ' ἀγρίμι!... Τὰ συχαρητήριά μου!...

Ἡ Λιάνα κοκκίνισε:

— Εὐχαριστῶ... Καί, ἄμεσως ἔπειτα, μ' ἕνα ὕφος, πού μάτια προσηλαθοῦσε νὰ κρύβῃ πῶς ἦταν αὐστηρὸς, πρόστεσε:

— Ἐνα πράμα μονάχα θὰ σὰς παρα-καλέσω...

— Νὰ διατάξετε...

— Νὰ μὴ μοῦ μιλᾶνε στὸν πληθυντικὸ μονάχα τὴ χεῖλή σας...

— Ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλο: ρώτησε μὲ τρό-πο αὐθαδικο, πού τὴν ξεγεύρισε.

— Ἀλλὰ καὶ τὰ μάτια σας, κύριε!... τοῦ εἶπε ὁ ἑντασι. Γιατί τὸ βλέμμα σας μοῦ ἀπευθύνεται στὸν ἐνικό... κι' αὐ-τὸ δὲν τὸ ἀνέχομαι... πρέπει νὰ τὸ κα-ταλάβετε μιά γιὰ πάντα!...

— Δὲν ἔχω δώσει καμμιὰ ἐντολή στὰ μάτια μου νὰ σὰς κυττάζουν μὲ... εἰδι-κὸ τρόπο, ἔκαμε σὲ τόνο εἰρωνικό.

Σὰς κυττάζω σὰν ὅλο τὸν κόσμο... Ἦ-σας τὸ ἐπάγγελμά μου νὰ τοὺς ἔδωσα αὐτὴ τὴν... κακὴ ἀνατροφή... τὴ συνή-θεια νὰ κυττάζω στὸν ἐνικό...

— Ἐμοῦ, νὰ μὴ σταματᾷ ποτὲ στίς ἐπι-φάνειες... νὰ πηγαίνω πρὸς τὸ μέσο... Ἀφοῦ τό-σο σὰς ἐνοχλεῖ ὁμῶς... θὰ προσπαθῶ... χω-ρὶς νὰ σὰς ὑποσχεθῶ πᾶς θὰ τὰ καταφέρω...

— Τότε, κύριε, δὲν πρόκειται νὰ μὲ ξαναί-δῃτε πιά!...

— Αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶ-ται ἀπὸ σὰς μονάχα!...

— Προσέξτε!... Ὅθ' μ' ἀναγκάσετε νὰ πᾶ καμ-μιὰ λέξι βαρεῖα!...

— Ἀφοῦ ἤμουν ἔτοι-μος — τὸ εἶδατε — νὰ δεχτῶ τὰ δόλια σας... θὰ φοβηθῶ μιά λέξι!...

Ἡ ΛΙΑΝΑ τοῦρριξε πα-γερὴ ματιά κι' ἀπο-τραβήχτηκε. Στ' ὄρθῃ-καν γύρω στὸ τζάκι, δει-πνησαν κι' ἀρχισαν πᾶ-λι τὰ παραμύθια... Τὰ μεσανύχτα, ἐκεῖ πού κοι-μόντανε βαθεῖα, τοὺς ἐξύπνησαν ἀξάφνα ντου-φεκιές, πού ἀκούστηκαν, ἀνακατεμένες μὲ φωνές, κάπως μακριὰ. Ὅλοι τινάχτηκαν ἀπάνω, πρῶ-τος ὁ γέρο-Καραβαγ-γέλης, μὲ τὴν κρουνη:

— Λύκοι στὰ μαν-τριά!...

Χύθηκαν δῶ, ἀλύ-χταγαν τὰ σκυλιά περὰ στὰ πλάγια. Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι, φωσφορίζαν τὰ μάτια τῶν ἀ-γριμιῶν, πότε μακραινόντας, ἅμα οἱ τοσ-πάνηδες ρίχνανε τὴ ντουφεκία καὶ πότε ζυ-γώνοντας πάλι, ἅμα γινόνταν ἡσυχία. Οἱ κυνηγοὶ γέμισαν γοργὰ τὶς καραμπίνες τους κι', ἀρχισαν νὰ χτυποῦν, μπαταριές ἀπανωτὲς, σηματοδοτώντας τὶς μικρές, πρά-σινες φλόγες, πού ἀναδεδύονταν στὸ μαῦρο βάθος τῆς νύχτας...

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ συνθισμένα, τοῦτῃ τὴν ἐποχὴ, νυχτερινὰ γιουρούσια τῶν λυ-κῶν. Κι' οἱ κυνηγοὶ θέλανε νὰ καλοκαρδι-στούνε τὸ γέρο-τσέλιγγα πού τοὺς φιλο-ξενούσε, νὰ τσακίσουνε τὴ ζουλάγια, πού κόταγαν νὰ ζῶνουν τὰ μαντριά, ὅλο φοβέ-ρα, νὰ τοὺς δώσουνε μάθημα.

Ἐτοῖς βρισκόνταν ὅλοι ἐκεῖ, μὲ τὴ Λιά-να πρῶτῃ καὶ καλύτερῃ, νὰ τραβῶνε ψυ-χωμένες μπαταριές. Μέσα στὴν ἀναμυ-μπουλα, ὁ Βλάντος βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ ζυ-γώσῃ πάλι τὸ στόχο του:

— Τὰ μάτια σας — τῆς ψιθύρισε — φωσφορίζουν σὰν τῶν ἀγριμιῶν...

— Βλέπω, πῶς δὲν ἔκανα καλὰ — τοῦ ἀποκρίθηκε ἀγρία — νὰ σηκώσω τὴν κάν-να, ὅταν σὰς πυροδόλησα!...

— Μάτια ἀγωνίζεστε νὰ κρυφτήτε — τῆς σφύριξε — τὰ μάτια μου, πού σὰς κυττάζω, ὅπως εἶπατε, στὸν ἐνικό, ἔχουν πᾶσι βαθεῖα στὸ δράμα σας... Εἴσατε φτιασμένη γιὰ τὸν πυρετὸ τῆς ζωῆς... Καὶ σὰς κλείσανε σὲ διαδοχικὰ μονα-στήρια...

— Σὰς ἀπαγορεύω ν' ἀσχολήσῃτε μὲ μένα — τοῦ εἶπε κοφτὰ — σὰς τὸ ἀπα-γορεύω ἀπόλυτα!

— Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο... Δὲ σὰς κυτ-τάζω μονάχα, παρὰ καὶ σὰς νοιώθω στὸν ἐνικό...

— Ὅθ' φωνάζω τὸν ἄντρα μου — ἔκαμε φρενισμένη... καὶ θὰ τὰ πᾶ ὅλα!...

Κι' ἀναζητώντας τον μὲ τὸ βλέμμα μέ-σα στὸ σκοτάδι, ἔβαλε φωνή:

— Γιάσο! (τῆς ἄρεσε νὰ τὸν λήψῃ μὲ τ' ὄνομα πού τοῦ εἶχανε φτιάσει οἱ χω-ριανοί)... Κατεβαίνω στὸ σπιτάκι!...

Ἐλα!...

Οἱ μικρές πράσινες φλόγες σκόρπισαν

* Το μυστικό της επιτυχίας εγκλείται στο να μπορείς ν' άδικής και να δυσχεραίνεις τον πίο μεγάλο αριθμό ανθρώπων.

* Τάκτ είναι να πείθεις τους ανθρώπους ότι γνωρίζουν περισσότερα από σένα.

* Διπλωματία είναι να παίρνεις κάτι μ' έναν τρόπο, που να πιστεύει ο άλλος ότι του το δίνεις.

* Η μοιχεία δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ένας είδος δημοκρατίας στον έρωτα.

* Δύο τρόποι υπάρχουν για να γίνη κανείς πλούσιος: α) Να έχη πολλά λεπτά. β) Να ικανοποιείται με τα λίγα.

* Μιά γυναίκα που γράφει, κάνει δύο κακά. Αύξάνει τον αριθμό των διδλίων και μειώνει τον αριθμό των γυναικών.

* Ένας από τους λόγους, για τους οποίους διαβάσαμε μ' ευχαρίστησι τα παλιά γράμματα, είναι και γιατί ξέρουμε ότι δεν πρόκειται ν' απαντήσουμε σ' αυτά.

* Οι γυναίκες πρέπει να είναι ντυμένες, για να μπορούν οι άντρες να τις φανταζονται σαν 'Αφροδίτες.

* Οι γυναίκες ενός ανθρώπου μπορούν ν' αλλάζουν όλες, εκτός από εκείνη που έχει για τον εαυτό του.

* Φαίνεται άπιστευτο. Έγιναν 35 εκατομμύρια νόμοι, χωρίς να γίνη η παραμικρή τροποποίησης των Δέκα Έντολών του Μουσέως.

* Μερικοί άνθρωποι έχουν τέτοιες κακής μορφής αψινία, ώστε δεν μπορούν να κοιμηθούν ακόμη και όταν εργάζονται.

* Είναι εύτυχια, που η κοινωνία είναι τόσο ρηχή — γιατί πολλοί απ' αυτούς που επιπλέουν τώρα θα είχαν πνιγί.

* Ο άνθρωπος έκανε χρήση της ευφύιας του, για να ανακαλύψη την ανοησία.

* Η μόδα είναι μια άσχημια τόσο ανυπόφορη, ώστε αναγκάζονται να την αλλάζουμε κάθε έξη μήνες.

* Να συγκεντρώνεις το μυαλό σου στη δουλειά σου και όχι τη δουλειά σου... στο μυαλό σου.

ΤΙΜΙΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Η κ. Φλωράνς είπε μ' ένα γλυκό χαμόγελο:

— Θα χαϊρόμουν πολύ αν θέλατε αύριο το απόγευμα να πάρετε ένα τσάι στο σπίτι μου.

— Κυρία μου... μεγάλη μου τιμή...

— Θα έλθετε;

— Πολύ ευχαρίστως.

Η κ. Φλωράνς χαμογέλασε στον Ρόμπερτ Λέντερ, πριν μπη στο ταξί στην έξοδο της 'Οπερας. Η γνωριμία τους είχε γίνει μόλις δυό ώρες πριν, μέσα στο θεωρείο, όπου έτυχε να κάθονται μαζί. Στην αρχή ο Ρόμπερτ είχε άρεσθη να κυττάζει πότε-πότε την άγνωστη, που καθόταν εκεί κοντά του και να θαυμάζει τη χάρι της και τα χρυσόξανθα μαλλιά της, μέσα στα οποία καθρεφτίζονταν τα φώτα της σκηνής.

Ένα γάντι που έπεσε κατά τύχη στο πάτωμα έβγαλε η άφορη ν' αλλάξουν μερικά λόγια φιλοφροσύνης. Κατά τα διαλείμματα μίλησαν για διάφορα πράγματα χωρίς εξαιρετικό ενδιαφέρον. 'Εκείνος της διηγήθηκε, ότι ήταν περαστικός από την πόλη, για έμπορικες υποθέσεις, εκείνη του είπε, ότι ζούσε αποτραβηγμένη από τον κόσμο και τα τελευταία της λόγια, πριν χωριστούν, ήταν, ότι χαίροταν πολύ που θα δέχονταν την έπομένη την έπισκεψί του...

Κατευθυνόμενος ο Λέντερ, πήρε το δρόμο, προς το ξενοδοχείο του. Θα είχε κάνει περισσότερο από τη μισή απόσταση, όταν του δημιουργήθηκε η έντυπωσις πως κάποιος τον παρακολουθούσε. Στην αρχή υπέθεσε, πως ήταν απλή σύμπτωση. 'Όταν, όμως, δεικνύθηκε, ότι ο άγνωστος που έρχόταν από πίσω του προσπαθούσε να κρατήσει την ίδια πάντοτε απόσταση επιταχύνοντας ή επιβραδύνοντας το βήμα του, ανάλογα με το δικό του, γύρισε απότομα και, πηγαίνοντας γρήγορα προς το μέρος του, του είπε:

— Έχετε μήπως να μου πητε τίποτα;

— Μάλιστα.

— Τότε, πείτε το γρήγορα.

— Αύριο είστε καλεσμένος για τσάι στο σπίτι μιάς κυρίας.

Ο Ρόμπερτ τον κύτταξε κατάπληκτος.

— Πώς το ξέρετε;

— Γνωρίζω την κυρία.

— Και σας τρώει τώρα ή ζη-

λοτυπία;

— Καθε άλλο. 'Ηθελα απλώς να σας κάνω προσεκτικό.

— Ευχαριστώ. Δεν έχω ανάγκη από συμβουλές.

Και όμως, χρειάζονται, όταν μπορεί κανείς να μάθη από τα πριν τι πρόκειται να του συμβή. 'Ακούστε, λοιπόν, για να το έχετε υπ' όψη σας. Θα φτάσετε στο σπίτι της κυρίας Φλωράνς κατά τις πέντε. Θα σας υποδεχτεί με ένα πορτοκαλί μεταξωτό φόρεμα και θα σας προσφέρει μαζί με το τσάι μικρά σαντουίτς με φουά-γκρά. Πριν καλά καλά αποτελειώσετε το πρώτο σαντουίτς, θα χτυπήση η πόρτα και θα εμφανιστή ένας κύριος με ένα λογαριασμό 6.000 μάρκων. 'Η κυρία θα του πη, ότι, δυστυχώς, δεν κατάρωσε να βρη όλο το ποσό και θα του δώση μόνο 3.000 μάρκα, με την υπόσχεσι, ότι, σε λίγες μέρες, θα του καταβάλη και τα υπόλοιπα. Ο κύριος που θα έχη μακριά μαύρη γενειάδα και θα φοράη καπέλλο κατεβασμένο ως τα φρύδια και μαύρα γυαλιά με χρυσό σκελετό, θ' αρχίση να φωνάζη, λέγοντας, ότι αρκετό καιρό έκανε υπομονή και ότι το άλλο πρωί θα πουλήση τα κοσμήματα που κρατάει για ενέχυρο. Τότε η κυρία θα σας παρακαλέση να τη βοηθήσετε για να μη χάση τα πολύτιμα κοσμήματά της, που αξίζουν δέκα φορές περισσότερα χρήματα. 'Αν αρνηθήτε, θ' αρχίση να κλαίη νευρικά και, αν δεν ώφέληση ούτε αυτό, θα δγάλη μέσα από κάποιο συρτάρι ένα μικρό και κομψό πιστόλι και θα το σπρηίξη στον κρόταφό της. 'Έχετε υπ' όψη σας, ότι το πιστόλι είναι γεμάτο. Τότε θα δώσετε το ποσό, θέλοντας και μή, για να

σώσετε τη ζωή μιάς ωραίας γυναίκας, η οποία εύθης μετά την αναχώρησι του δανειστού της, θα σας αφήση με τρόπο να καταλάβετε, ότι, αν ελσπε αληθινός Ιππότης πρέπει να φυγετε, για να μπρούση, μόνη, να συνέλθη από την ταραχή της. 'Εσείς, φυσικά, θα φανήτε αληθινός Ιππότης, δηλαδή θα του δινετε. 'Ότε, θα μπη η κυρία στο διπλανό δωμάτιο, για να ξαναπάρη τα χρήματα από τον κύριο με τη μαύρη γενειάδα και τα χρυσά γυαλιά, που θα περιμένη εκεί. Θα δώση και σ' αυτόν 50 μάρκα έπειδη έπαιξε καλά το ρόλο του. 'Υστερα, θα δγάλη ο κύριος τα γυαλιά και τη γενειάδα και θα αναπαίσση την καθημερινή του δουλειά. Είναι ο υπηρέτης της κ. Φλωράνς, ο Βίλλυ.

Ο Ρόμπερτ άκουσε δλην αυτή την ιστορία με ενδιαφέρον.

— Και πώς τα γνωρίζετε σεις όλα αυτά; ρώτησε.

— Είμαι ο υπηρέτης, ο Βίλλυ, η αν προτιμάτε είμαι ο κύριος με τη γενειάδα.

— Τότε γιατί μου αποκαλύπτετε ένα σχέδιο από το οποίο πρόκειται να κερδίσετε πενήντα μάρκα;

— Θα σας εξηγήσω αμέσως. Αύριο γιορτάζει η γυναίκα μου και θέλω να πάω να περάσω την ημέρα κοντά της. Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι, ασφαλώς, δε θα είχα αντίρρησι να μου δώσετε τώρα σεις τα 50 μάρκα, αν σας ύποσχεθώ ότι δε θα εμφανιστώ αύριο καθόλου. 'Ετσι θα γλιτώσετε 3.000 μάρκα και θα έχετε όλο τον καιρό να περάσετε ένα ευχάριστο απόγευμα.

— Φίλε μου, είπε ο Ρόμπερτ, και αν ακόμη όλα αυτά είναι δη-

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΟ ΧΑΝΣ ΡΕΣΛΕΡ

μιοργήματα της φαντασίας σου, πάλι σου αξίζουν 50 μάρκα. Πάρε τα...

ΤΟ ΑΛΛΟ απόγευμα, στις πέντε, η κ. Φλωράνς υποδεχόταν έγκάρδια τον Ρόμπερτ, ντυμένη με ένα μεταξωτό πορτοκαλί φόρεμα. Μαζί με το τσάι, του πρόσφερε σαντουίτς με φουά-γκρά. Σε λίγο χτύπησε το καδούνι. 'Ηταν ένα κύριος με κατεβασμένο καπέλλο, με μαύρη γενειάδα και μαύρα γυαλιά με χρυσό σκελετό. Ο κύριος αυτός παρουσίασε στη Φλωράνς ένα λογαριασμό 6.000 μάρκων. 'Εκείνη, στενοχωρημένη, έβγαλε από ένα συρτάρι 3.000 μάρκα και του τα πρόσφερε με την υπόσχεσι, ότι σε λίγες ημέρες θα του έδινε και τα υπόλοιπα. Ο κύριος με τη γενειάδα της έδλωσε, ότι δεν μπορούσε να περιμένη περισσότερο και ότι το άλλο πρωί θα πουλούσε τα κοσμήματά, που κρατούσε για ενέχυρο.

— Μου επιτρέπετε, κυρία μου, να συμπληρώσω εγώ το ποσόν; ρώτησε ο Ρόμπερτ με μεγάλη αγένεια.

— Μα πώς;... Γιατί;...

— Θα χαρώ πολύ να σας προσφέρω αυτή τη μικρή εκδούλευσι.

— 'Αφού είναι έτσι... άλλως τε, σε λίγες μέρες, θα σας τα επιστρέψω.

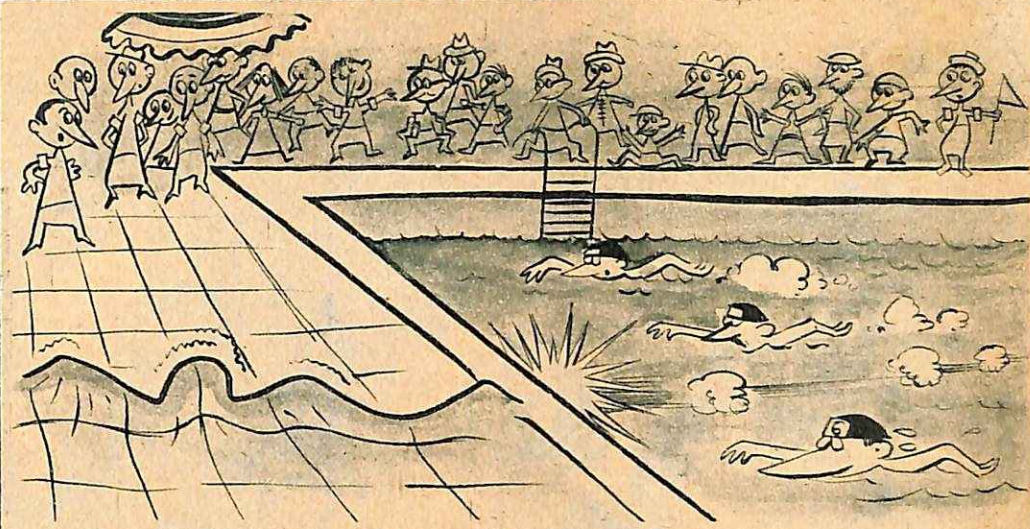
Ο Ρόμπερτ έβγαλε από το πορτοφόλι του 3.000 μάρκα και τα έδωσε στον κύριο με τη γενειάδα. Αυτός, αφού πήρε και τις 3.000 της κ. Φλωράνς, έφυγε, με την υπόσχεσι, ότι θα ξαναγύριζε σε μισή ώρα για να φέρη τα κοσμήματά. Σε λίγο, ο Ρόμπερτ, σηκώθηκε να φύγη. 'Εδεδίωξε την κ. Φλωράνς ότι η συντροφιά της του ήταν πολύ ευχάριστη. 'Επειδή, όμως, — πρόσθεσε — την έδλεπε ταραγμένη, ύστερα από τη σκηνή με τον άπαισιο δανειστή της, έκρινε υποχρέωσι του να την αφήση μόνη, να συνέλθη. 'Εκείνη, με δOURKΩΜΕΝΑ μάτια, τον ευχαρίστησε για τη λεπτότητά του. 'Εκείνος, της ύποσχεθηκε να της τηλεφωνήση, για να δγαούν κανένα δράδυ μαζί.

Μόλις έφυγε ο έπισκέπτης, η κ. Φλωράνς έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο, για να βρη τον υπηρέτη της. 'Αλλά όσο και αν έψαξε, δεσσο και αν έψαξε τον Βίλλυ, δεν κατάρωσε να τον βρη πουθενά.

ΔΕΚΑ λεπτά αργότερα, ο Ρόμπερτ μπήκε στο απόμερο καφε-νεδάκι, όπου τον περίμενε ο φίλος του ο Χάινς. Ο Χάινς είχε δγάλει τη γενειάδα και τα μαύρα γυαλιά με το χρυσό σκελετό.

— Όμολογώ, Ρόμπερτ — του είπε — ότι η επιχείρησις ήταν πολύ καλή. Πάρε, πρώτα, τις 3.000 μάρκα που μου έδωσες... Να και τα 1.500 μάρκα από το ποσόν που μου έδωσε η κυρία Φλωράνς. 'Οραία γυναίκα! Για μια στιγμή τη λυπήθηκα και παρά λίγο να μετανιώσω. 'Αλλά ύστερα...

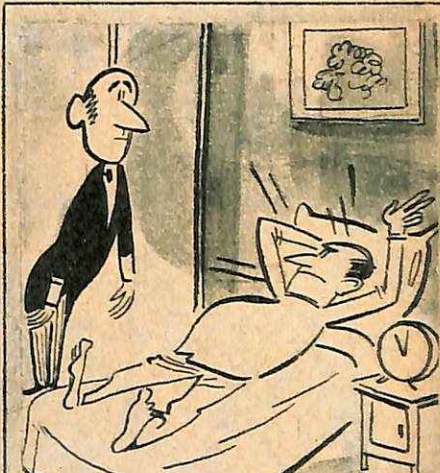
— 'Ακουσε, Χάινς, τον έκοφε ο Ρόμπερτ. Μην κάνης τον κουτό. Δόσε μου και τα μισά από τα 50 μάρκα που έδωσα στον υπηρέτη. Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους, όπως ξέρετε...

— Φόρα που την είχε πάρει!

Ο σουλτάνος: — Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί οι Ευρωπαίοι, πρέπει να κορτάρουν τις γυναίκες των άλλων...

— Τρεις φορές χτύπησα το κουδούνι. Δε μ' άρεσουν, ξέρετε, οι καθαροί άνθρωποι.

Ο θεατρώνης: Καί μόνο αυτό ξέρετε να κάνετε;

— Όταν ο εφημεριδοπώλης διαβάζει να μάθη τα νέα.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

φήθη γυμνή, επιδεικνύουσα το πλέον ασουλού-πατω και αντίαισθητικό σώμα. 'Η αποκλήρωσις δεν θα είναι αρκετή δι' αυτήν τιμωρία. 'Η κατάρα σας πρέπει να την συντροφεύη και εις την αιώνια κόλασιν, που την άναμνεί. 'Ασπαζόμεθα την δεξιάν σας,

Παντελεήμων και Εύφημιας.

Σ ΚΗΝΗ 4

(Στο σπίτι του θείου Δωρόθεου στην Πάτρα, την ίδια μέρα.)

ΔΩΡΟΘΕΟΣ (διαβάζει): «'Αγαπητή μας εξαδέλφη, έλαδομεν τη φωτογραφία σου με «μπικίνι». Τί γραμμαί! Τί κάλλος! Τί έκφρασις! Οι ειδικοί που σε είδαν έμειναν έκθαμβοι. 'Ενας καθηγητής του Πολυτεχνείου σε έχαρακτήρισε ως το τέλειον πρότυπον της έποχής μας. 'Ενας ζαχαροπλάστης ένεπνεύσθη

μόλις είδε τη φωτογραφία σου νέον τύπον γαλατομπουρεκου, το οποίον δώμασε με το ψευδώνυμόν σου «'Αστροπελέκι του δάσου». Είσαι η δεδαία Σταρ 'Υψηλίου του 1953. Τράβα εμπρός. Σε φιλούμεν,

Παντελής - Φώφη.

(Ο πάτερ Δωρόθεος τραβάει τα γένεια του, μουμουρίζων:)

— Μπά, που να σας κάψη αστροπελέκι, τέρατα! Σπύροι του Σατανά...

Σ ΚΗΝΗ 5

(Σε τρεις μέρες στο σπίτι του Παντελή. Ο Παντελής αυτή τη στιγμή έχει πάρει ένα γράμμα από ένα συμβολαιογράφο των Πατρών.)

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Φώφη! Φώφη!

ΦΩΦΗ: Τι φωνάζεις, καλέ;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Πούναι ο Μπέμπης ν' άνοιξη ένα γράμμα, πούχω από την Πάτρα για να το διαβάσω;

ΦΩΦΗ (στον Μπέμπη): "Άνοιξε το, χρυσό μου.

(Ο Μπέμπης το άνοίγει)

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (διαβάζει): «Φίλε Κύριε, εκτελών έντολήν, σας πληροφορώ, ότι ο θεός σας θεοσεδέστατος αρχιμανδρίτης Δωρόθεος, διά νέας διαθήκης, συνταχθείσης παρ' έμού σήμερα, άπεκλήρωσε τόνον ύμās δσον και την έν Θεσσαλονίκη άνηψιάν του Δωροθέαν... Μετά τιμής κ.λ.π...»

ΦΩΦΗ: Μα πώς έγινε αυτό, καλέ;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: 'Όταν με βοηθάη στην αλλογραφία μου ο Μπέμπης, τ' ήθελες να γίνη;

ΑΥΛΑΙΑ

Ο ΤΖΟΑΚΙΝ Γκάλβαν, ο γκαούτσο, δεν είχε ξαναπαίει στο Μπουένος Άιρες. Ός τώρα τ' άλογα, τ' άπεριζήτητα σ' όλη την Άργεντινή, τ' άπείχανε ο Ούνταμάνο. Ο Ούνταμάνο, όμως, είχε άρχισει νά γερνάει. Κι' ο Ντόν Ρομπέρτο, ο άφέντης τού ράντσο, έδωλε τ' άξον τ' άζακιν γιά νά πάει, αυτή τη φορά, τ' άκοτάδι στή μεγάλη πολιτεία. Όταν ήρθε ή ώρα νά φύγει, ή μητέρα του τού έδωσε την εύχή της, προσπαθώντας νά μ' άδειξη συγκίνηση. Όμως, τ' άμεγάλα μάτια της κοπέλλας του, της Λά Κόντσα, ήταν ύγρ' ά, καθώς τού έδινε τ' άχει. Η Λά Κόντσα ήταν μόλις δεκάξη χρονών και δεν είχε άλλον άνθρωπο στον κόσμο άπό τόν Τζόακιν.

— Τί θέλεις νά σου φέρω άπό την πόλη; τ' άρώτησε ο Τζόακιν.
— Φάνει νά γυρίσης εσύ, τού είπε εκείνη μέ φωνή που έτρεμε. Φθάνει νά γυρίσης, έτσι όπως είσαι τώρα που φεύγεις...

Τ' άρχοντικό τού Ντόν Ρομπέρτο στην πρωτεύουσα ήταν σωστό παλάτι. Στην κουζίνα μέ τ' άσπρα πλακάκια, οι κοπέλλες πηγαινόερχονταν διαστικά, κρατώντας δίσκους μέ κρουσταλλένια ποτήρια και πιστέλλες μέ άκριβά φαγητά. Ο Τζόακιν στεκόταν στην πόρτα και τίς κ' άταζε σ' άθαμωμένους. Τού φαίνονταν, οι γυναίκες αυτές, τόσο διαφορετικές άπό τίς κοπέλλες τού χωριού του.

Άνάμεσά τους ξεχώριζε μιά, που ή άσπρη μπλούζα της άφηνε τους μελαψούς στρουγγυλούς ώμους της γυμνούς. Ένα κατακόκκινο τριαντάφυλλο στόλιζε τ' άμαύρα μαλλιά της. Κάθε φορά που περνούσε άπό μπροστά του, τόν κ' άταζε χαμογελώντας...

Ο Τζόακιν βγήκε στον κήπο κι' άναψε την πίπα του. Η νύχτα ήταν ζεστή, τ' άλουλούδια σκορπούσαν μεθυστικά άρώματα. Ο νέος ένοιώθε τόν έαυτό του σάν έξνο μέσα σέ όλον αυτόν τόν άγνωστο κόσμο.

Τί συλλογίζεσαι, γκαούτσο; Η φωνή άκούστηκε γλυκειά, παιχνιδιάρικη, πίσω του, μέσα σ' άσκοτάδι. Χωρίς νά γυρίσει νά κ' άταξη, ο Τζόακιν κατάλαβε πώς ήταν ή κοπέλλα μέ τ' άκόκκινο λουλούδι.

— Έδώ θ' άπεράσης τ' άβραδιά σου; συνέχισε εκείνη, περνώντας τ' άχει της σ' άμπράτσο του. Δέ θέλεις νά πάμε νά σου δείξω την πολιτεία;

Γύρισε και την κ' άταξε. Τ' άμάτια της

γυάλιζαν μέσα σ' άσκοτάδι και τ' άδόντια της φάνταζαν άκόμη πιό άσπρα. Ο Τζόακιν ένοιώσε μιά μέθη νά τού βολώνη τ' άμουλό — μιά μέθη που τού ήταν άγνωστη ως τότε.

— Γιατί μέ κ' άταξες έτσι; τού είπε εκείνη. Μέ κάνεις νά φοβάμαι... Τί άγριοι, Θεέ μου, που είστε έσείς που έρχεστε άπό την πάμπα. Μ' άς βλέπετε, έμ' άς τίς γυναίκες σ' ά νά είμαστε άλογα, που πρέπει νά τ' άδαμάσετε.

— Πώς σέ λένε; τ' άν έκοψε εκείνος, σ' ά νά μ' άκούγε τί τού έλεγε.
— Τζουάνα Μαρία. Κι' έσένα;
— Τζόακιν.

Προχώρησαν λίγο σιωπηλοί. Έπειτα ή Τζουάνα Μαρία άρχισε νά τού λέει γιά τ' ά ζωή της, γιά τ' ά πόλη, γιά τ' ά άντρες, που την άγάπησαν.

— Άπ' όλους τ' ά πολύ μ' άγαπάει ο Μάρκελλος. Θ' ά τόν γνωρίσης. Σ' ά δωμάτιό του σ' έβαλαν νά κοιμηθής. Δουλεύει σ' άτους σταύλους. Είναι ώραίο παιδί. Έγώ, όμως, δεν τόν θέλω.

Ο Τζόακιν δέ μιλούσε σχεδόν καθόλου. Την άκούγε κι' ένοιώθε πώς την άγαπούσε κιόλας, πώς την ήθελε πιο πολύ κι' άπό τ' ά ζωή του.

Η βραδιά πέρασε σάν ένα όνειρο άνάκατο μέ φώτα, μέ μουσικές, μέ μεγάλους δρόμους, μέ φωτισμένα συντριβάνια. Όταν γύρισαν σ' άρχοντικό, όλοι είχαν κοιμηθ' ά και β' άδειά σιγή άπλωνόταν παντού.

— Λοιπόν; Πώς σου φάνηκε ή πολιτεία, γκαούτσο;

Τ' άρωμά της τόν μεθούσε. Χωρίς νά της π' ά τίποτε, τ' άλιζε τ' ά χέρια του γύρω στή μέση της και την έσφιγγε παράφορα στήν άγκαλιά του.

— Σιγά, ψιθύρισε εκείνη, γελώντας πνιχτά. Μ' ά μέ σφίγγεις έτσι, γκαούτσο. Δέν μπορώ νά πάω την άνάσα μου.

Εκείνος, τ' ά φιλούσε σάν τρελλός, τ' ά χ' άιδευε, μεθούσε άκόμη πιό πολύ μέ τ' ά δικά της χ' άδια...

ΕΜΕΝΑΝ τώρα ξεπλωμένοι άκίνητοι, στή δροσερή χλόη τού σκοτεινού κήπου. Τ' άστέρια τρεμόβηναν άπό πάνω τους.

Μέσα στή σιγαλιά άκούστηκε ή φωνή του:

— Θέλω νάρθης μαζί μου, Τζουάνα Μαρία. Θέλω νά γίνης γυναίκα μου.

Εκείνη έλευθερώθηκε άπό τ' άγκαλιά του και, γελώντας, άνακάθησε γρήγορα.

— Τρελλάθηκες, γκαούτσο; Πώς σου

πέρασε άπ' τ' ά νού, ότι θ' ά μπορούσα νά ζήσω στήν πάμπα μέ μόνη συντροφιά τ' άλογα;

— Θάχης έμένα, Τζουάνα Μαρία... Μην είσαι παιδί, γκαούτσο. Έσύ μονάχα, δέ μ' ά φτάνεις.

Ο Τζόακιν έμεινε γιά λίγη ώρα σιωπηλός. Έπειτα, είπε, μέ βραχνή φωνή:

— Δέ μέ νοιάζει πού δέ μέ θέλεις. Εκείνο που μέ πειράζει είναι μονάχα που γελάστηκα. Νόμιζ' ά πώς μ' άγαπούσες. Και τώρα, καταλαβαίνω πώς είσαι μιά κοινή γυναίκα...

Κοινή γυναίκα έπειδή βγήκα μαζί σου και σ' άφισα νά μέ φιλήσης και νά μ' άγκαλιάσης; είπε ή Τζουάνα μέ θυμωμένη φωνή.

— Αυτό δέν είναι και τόσο κακό, άποκρίθηκε εκείνος. Κακό είναι νά παίζεις μέ τ' ά πάθη τ' άνδρών μέ τόν τρόπο που τ' ά κάνεις εσύ...

Χωρίς νά της π' ά τίποτε άλλο, σηκώθηκε και κίνησε κατά τ' ά σιωπηλό σκοτεινό σπίτι. Ένοιώθε βαρύ πόνο στην καρδιά. Συλλογιζόταν πώς τ' ά καλύτερο θ' ά ήταν νάφευγε άμέσως την άλη μέρα.

Πέρασε τ' ά νύχτα άγρυπνος. Όταν έημέρωσε, βγήκε κι' έκανε ένα περίπατο. Όχι, δέ θ' άφευγε. Ένοιώθε πώς δέν είχε τ' ά δύναμη νά φύγει. Τ' ά βράδυ θ' ά προσπαθούσε νά της μιλήσει. Νά την πείσει πώς θ' ά ζούσε εύτυχισμένη μαζί του.

Γύρισε όλη μέρα άσκοπα στήν πολιτεία. Είχε άρχισει νά έλπιζε πάλι. Αισθανόταν λυπημένος, αλλά συγχρόνως και χαρούμενος. Έπ' ά τέλους, βράδυασε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά καθώς τ' άβησε κατά την κουζίνα, όπου ήξερε πώς θ' ά εύρισκε την Τζουάνα Μαρία.

Ξαφνικά, σταμάτησε. Δυνατά γέλια άκούγονταν άπό μένα. Ο Τζόακιν νόμιζε πώς διέκρινε τ' ά φωνή τού Μάρκελλου κι' έπειτα τ' ά δική της. Πλησίασε άθόρυβα και προσπάθησε ν' άκούση τί έλεγον.

— Ωστε, λοιπόν, άμέσως στήν παντρεία π' άγε ο νους του; έλεγε ο Μάρκελλος σ' άσκασμένο σ' ά γέλιο. Φαντάζεστε την Τζουάνα Μαρία ν' άρμείγει άγέλαδες; Νά σ' άκουίτ' ά τις κοπρίες, νά...

Δέν άπόσπασε τ' ά φράσι του. Είπε στήν πόρτα τόν γκαούτσο, νά προβάλλη π' άλωριος και άγριος. Σ' ά χέρι είχε τ' ά μαχαίρι του. Τ' ά βλέμμα του ήταν σκοτεινό. Φαίνονταν ν' ά μ' ά β' άλ' άλλον εκεί μέσα έκτός άπ' τ' ά Μάρκελλο.

Κανένας δέν κινήθηκε, μόνο ή Μπριγίττα, ή μαγειρίσσα, σ' άέπασε τ' ά κεφάλι

λι της μέ την ποδιά της και βγήκε άπ' την κουζίνα, ξεφωνίζοντας ύστερικά.

Ο ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ύποχ' άρσε μέ μικρά δ' άματα π' ά τόν τ' άχο. Είχε κιτριλίσει και σ' άτους κροτάφους του έλαμπαν χοντρές σταγόνες ιδρώτα.

— Άν δέν έχης όπλο, πάρε αυτό έκεί, είπε ο γκαούτσο, κι' έδειξε ένα μαχαίρι, έπάνω σ' ά τραπέζι της κουζίνας. Ο Μάρκελλος έκανε νά πλησιάσει, αλλά κοντοστάθηκε.

— Μ' ά φοβάσαι, είπε ο γκαούτσο. Δέ θ' ά σε πειράξω όσο δέν έχεις όπλο.

Ο Μάρκελλος έμεινε άκίνητος. Η Τζουάνα Μαρία, που είχε μείνει βουδ' ά, ως εκείνη τ' ά στιγμή, ώρμησε ξαφνικά π' ά τόν Τζόακιν και τ' άλιζε τ' ά μπράτσα της γύρω σ' ά λαιμό του.

— Τζόακιν, είσαι τρελλός, τού είπε άνασαιώντας γρήγορα, μέ τ' ά χείλια της πολύ κοντά σ' ά δικά του. Θ' ά σε κλείσουν στή φυλακή. Θ' ά σε σκοτώσουν κι' έσένα, γκαούτσο, θ' ά σε σκοτώσουν και σ' ά αγαπώ. Σ' ά αγαπώ και θ' άρθω μαζί σου άν τ' ά θέλεις, μόνο μην τ' ά κάνης αυτό.

Ο Τζόακιν έέμπλεξε μέ σ' άθερο χέρι τ' ά μπράτσα της άπ' τ' ά λαιμό του.

— Όχι, Τζουάνα, τ' ά είπε. Είναι τόσα πολλά πράματα, που θ' άπρεπε νά μάθης και νά ξέρης, άν άποφάσιζες νάρθης μαζί μου. Δέ θ' ά μπορούσα νά σου τ' ά μάθω ποτέ. Όσο γιά μένα... Ο,τι είχα νά μάθω άπό σένα, τ' ά μάθα. Δέν υπάρχει τίποτε πιά...

Κ' άταξε γύρω και τ' ά βλέμμα του σταμάτησε ξανά σ' ά Μάρκελλο.

— Άν είμαστε έξω, σ' ά ράντσο, τού είπε, θ' ά σουκόδα τ' ά γλώσσα γι' αυτά που είπες σήμερα.

Ο Μάρκελλος δέ μίλησε. Ο Τζόακιν έβαλε τ' ά μαχαίρι στή θήκη του, και, μέ άργό βήμα, βγήκε σ' άν κήπο. Π' άγε και κάθισε σ' ά ένα παγκάκι σ' ά σκοτάδι. Τ' ά π' άβ' ά έφευγε. Θ' ά π' άγαινε πίσω σ' ά ράντσο, όπου τ' ά γέλιο ήταν γέλιο χαράς κι' σ' ά άντρες ήξεραν νά λύνουν τίς διαφορές τους άντρίκια. Άπό μέσα άκούγονταν τ' ά κλάμα της Τζουάνας Μαρίας, δυνατά και μονότονο σ' ά μοιρολόι. Γιατί έκλαιγε, άραγε; Μήπως λυπόταν που τόν είχε χ' άσει;

Τί τόν ένοιωζε, όμως;

Μέσα σ' ά σκοτάδι, τού φάνηκε πώς είδε την άγαπημένη μορφή της μητέρας του, την άπεράντη πάμπα μέ τ' ά χρυσό χορτάρι, και τ' ά δ' άλαμαύρα μάτια της Λά Κόντσα...

Τ' απομνημονεύματα της Ντάμας Κούπα

ΚΕΦ. VI

—'Επί τέλους μόνοι.
Αυτά ήταν τα λόγια, που δρῆκα να πῶ στην ἀγαπητή μου Ντάμα Κούπα, όταν, ἀφού πήγε κι' ἡ γυναίκα μου να κοιμηθῇ, ἔμεινα στο σαλόνι μόνος μαζί της. Κρατοῦσα τὴ μικρή μου φίλη στὰ χέρια μου. Τὴν κρατοῦσα τὴ χαριτωμένη μου Ντάμα Κούπα ἀπαλά, ἐνῶ ἕνα ρίγος ἀπέραντης εὐδαιμονίας διέτρεχεν ὅλο μου τὸ σῶμα.
—'Εχω ἀκούσει γιὰ τὴν εὐτυχία πού νοιώθει ὁ χαρτοπαίχτης, όταν πιάσει τραπουλόχαρτο στὰ χέρια του, ἀλλὰ αὐτὸ πού ἐνοιωθᾶ ἐγὼ ἦταν κάτι ἄλλο. Ἦταν τὸ θερμὸ ἐκεῖνο αἰσθημα τῆς εὐτυχίας, πού νοιώθει ὁ ἐρωτευμένος, όταν βρεθῇ μόνος κοντὰ στὴ λατρευτὴ ζωανὴ ὑπαρξί. Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ τὸ ἐνοιωθᾶ τώρα ἐγὼ, κρατώντας στὰ χέρια μου ἕνα τραπουλόχαρτο, ἕνα μπουγιατισμένο χαρτί ἀψυχο! —
—'Αψυχο; Γιὰ νὰ δοῦμε.

—'Επὶ τέλους μόνοι, τῆς εἶπα καὶ τὴν κύτταξα στὰ μάτια. Τὴν κύτταξα τυρφερά ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, δὲν ξέρω πόσα, δευτερόλεπτα ἢ λεπτά καὶ ... τὸ θαῦμα ἔγινε.

Ἡ Ντάμα Κούπα, ὅπως τὴν κρατοῦσα στὰ χέρια μου, ἄρχισε νὰ μεγαλύνῃ, νὰ παίρῃ διαστάσεις, νὰ γίνεταί μιά ὥραία κυρία, μιά Ντάμα ζωντανή. Τώρα αἰσθανόμουν τὴ θερμότητα τοῦ σώματός της. Ἐπὶ πλεονᾶκου τὴν καρδιά της: τικ-τάκ, τικ-τάκ. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἦταν τὸ ρολοὶ τοῦ τοίχου αὐτὸ πού ἀκούγα. Χωρὶς νὰ εἶμαι καρδιολόγος, ξέρω νὰ ξεχωρίζω τὸν ἦχο μίας καρδιάς. Ἦταν ἡ καρδιά της...

—'Αν ἔλεγα σ' ἕνα ψυχίατρο τὴν περίπτωσί μου, θὰ ἔκανε μιά πεζὴ πρόχειρη διάγνωση καὶ θὰ ἔλεγε ὅτι πάσχω ἀπὸ «χαρτοπαίχτικὸ παραλήρημα». —'Εγὼ, ὅμως, ξέρω ὅτι δὲ μὴ συμβαίνει τέτοιο πράγμα. Οὔτε εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού ἕνα ἄψυχο, ἕνα ἀντικείμενο, ἕνα ἀγαλμα, νὰ πούμε, ἢ ἕνα ἄνθος ἔχει ζωντανέψει γιὰ τὸ χατῆρι ἑνὸς ἀνθρώπου. Γιὰ μένα ἐζωντάνεψε μιά Ντάμα Κούπα. Ζήτημα θὰ τὸ κάμουμε; —'Αν θέλῃς τὸ πιστεύεις, κύριε ψυχίατρε. —'Εγὼ, μιά φορά, όταν εἶδα ὁλοζώντανη μπροστὰ μου τὴ Ντάμα Κούπα, τὴν τράδηξα κοντὰ μου, τὴν ἐσφίξα ἐπάνω μου καὶ τὴ φίλησα.

Ἐφρόντωνσε. Ἡ ντροπὴ ἢ ὁ θυμὸς σκόρπισαν στὸ πρόσωπό της κόκκινα τριαντάφυλλα, ὅπως λένε οἱ ποιηταί. Μ' ἔσπρωξε λίγο καί...

—'Εἶσαι ἀπρόσεχτος, μοῦ εἶπε, παραλίγο νὰ μὲ τσαλακώσῃς.

—Μὲ συγχωρεῖς, τῆς εἶπα, θέλοντας νὰ δικαιολογηθῶ. —'Εφάρθας ὅπως φέρεται ἕνας ἀντρας σὲ μιά καθὼς πρέπει κυρία, πού τούχει πάρει τὸ मु-αλό.

—Σὲ μιά κυρία μπορεῖς νὰ

φέρεσαι ἔτσι, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ σὲ μιά Ντάμα τῆς τράπουλας ποτέ. Μεταξὺ μίας κυρίας καὶ μίας Ντάμας ὑπάρχει διαφορά.

—Διαφορά; τόλμησα νὰ ρωτήσω.

—Διαφορά μεγάλη.

Καὶ μοῦ ἐξήγησε:

—Μιά καθὼς πρέπει κυρία ὅσο νὰ τὴν τσαλακώσῃς, δὲν ἔχει παρὰ νὰ μακιγιαριστῇ καὶ θὰ εἶναι πάλι μιά καθὼς πρέπει κυρία γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλὰ μιά Ντάμα Κούπα, λίγο νὰ τὴν τσαλακώσῃς, θὰ εἶναι ἀχρηστὴ. Κανείς δὲ θὰ θέλῃ πλέον νὰ τὴν πιάσῃ στὰ χέρια του. Εἶναι ἀπόβλητη ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν τραπουλόχαρτων. Μιά ἐξαδέλφη μου, ἡ Ντάμα Μπαστούνι, συνέχισε ἡ Ντάμα Κούπα, μοῦ διηγήθηκε κάποτε ὅτι ἕνα βράδυ μιά κυρία ἐλευθέρων ἠθῶν τὴν πέταξε ἀπὸ τὰ χέρια της μὲ τὴν πιὸ μεγάλη περιφρόνησι, γιὰ τὴν βρῆκε, λέει, πολὺ μεταχειρισμένη. —'Ολο συμφωνήσανε καὶ τὴν πέταξαν τὴ Ντάμα Μπαστούνι. Κι' ὅμως ἡ κυρία, πού ἐδημιούργησε τὸ ζήτημα, ὅπως καταλαβαίνεις, δὲν ἦταν καθόλου ἀμεταχείριστη. Ἐπειτα εἶναι κι' ἄλλος λόγος, πού πρέπει νὰ προσέχῃς τὶς σχέσεις σου μαζί μου καὶ πού σὲ ἀφορᾷ προσωπικῶς.

—Μὲ ἀφορᾷ προσωπικῶς; ρώτησα.

—Μάλιστα. —'Αν ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ ἐκφράζῃς μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ τὰ αἰσθήματά σου καὶ νὰ μὲ βουτᾷς, ὅπως ἔκαμες πρὶν ἀπὸ λίγο, κινδυνεύεις.

—Κινδυνεύω; Μήπως ἀπὸ τὸ Βαλὲ Μπαστούνι, πού, ὅπως μοῦ εἶπες, εἶναι ἐρωτευμένος μαζί σου; τὴ ρώτησα.

Φαντάσου, σκεπτόμουν νὰ ζωντανέψῃ καὶ ὁ Βαλὲς Μπαστούνι καὶ μὴ μὴ δώσῃ μιά στὸ κεφάλι μὲ τὴν μπατούνα του. Καὶ καλὰ πού θὰ μοῦ σπᾷσῃ τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ εἶναι καὶ τὸ ρεζιλίκι. Σκέψου νὰ γράψουν οἱ ἐφημερίδες:

«Χθές, τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν, ἕνας Βαλὲς Μπαστούνι ἐθραυσε διὰ τοῦ ροπαλοῦ τοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ συμπολίτου κ. Τάδε. Οἱ λόγοι εἶναι ἐρωτικοί».

—Δὲν κινδυνεύεις ἀπὸ τὸ Βαλὲ Μπαστούνι, μὲ καθυσχύασε ἡ Ντάμα Κούπα.

—Τότε;

—Θὰ σοῦ διηγηθῶ μιά ἱστορία, μοῦ εἶπε, καὶ θὰ καταλάβῃς. Εἶναι μιά μικρὴ χαρτοπαίχτικὴ ἱστορία. Συνέβη κατὰ τὸ 1915, στὴ Ρωσία.

—Εἶμαι περίεργος νὰ τὴν ἀκούσω.

—Ὁ Δοῦξ Σέργιος Βλαδιμήροβιτς Ποπῶφ, ἄρχισε ἡ Ντάμα Κούπα, ἦταν τότε 26 ἐτῶν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Δουκικὸ στέμμα εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του μερικὲς χιλιάδες στρέμματα γῆς, δέκα πύργους καὶ δύο ἀνάκτορα. Κατὰ τὴ συνήθεια τῶν εὐγενῶν τῆς ἐποχῆς, εἶχε ἀκολουθήσει τὸ στρατιω-

τικὸ ἐπάγγελμα καὶ εἶχε διακριθῇ. Σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν ἦταν Ἱ-λαρχος καὶ οἱ κατακτήσεις του στὶς γυναῖκες ἦσαν ἀμέτρητες. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φήμη τοῦ κατακτητοῦ εἶχε βγάλει καὶ ὄνομα γλεντζέ ἀσυναγώνιστου. Ἦταν ξενύχτης, χορευτῆς δεινὸς καὶ —αὐτὸ πού κυρίως μᾶς ἐνδιαφέρει— χαρτοπαίχτης διάσημος. Τότε στὴν πράσινη τσόχα ἐβασίλευε τὸ κλειστὸ πόκερ καὶ ὁ Δοῦξ Σέργιος Βλαδιμήροβιτς Ποπῶφ στὸ πόκερ ἦταν ἀθάνατος. Ἀλλὰ, εἶπαμε, ἦταν συγχρόνως καὶ γυναικάς καὶ αὐτὸ τὸν κατέστρεψε.

—Κατάλαβα; ἔφαγε τὴν παρουσία του στὰ χαρτιά, καὶ στὶς γυναῖκες, εἶπα, κι' ἔμεινε στὴν ψάθα.

—Δὲν κατάλαβες, μοῦ εἶπε ἡ Ντάμα Κούπα. Περίμενε καὶ θὰ καταλάβῃς. Κακομαθημένος ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες πού εἶχε στὶς γυναῖκες, ὁ Σέργιος εἶχε ἀποκτήσει μιά κακὴ συνήθεια. Μόλις δρισκόταν κοντὰ σὲ μιά γυναῖκα ὁ Σέργιος τῆς εἶδνε μιά τσιμπία. Ἀλλὰ τρώγοντας ἔρχεται ἡ βρεξίς. Τσιμπώντας τὶς γυναῖκες, ἄρχισε νὰ τσιμπᾷ καὶ τὶς Ντάμες τῆς τράπουλας. Ἐτσι, ἕνα βράδυ, καθὼς ἔπαιζε, μιά καὶ δὲν εἶχε γυναῖκα κοντὰ του, ἔδωσε μιά τσιμπία σὲ μένα. Ὁ Κόμισ Οὐλέσκο, πού καθόταν πλάι του στὸ καρρέ, ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

—Θὰ ζήλεψε, εἶπα.

—Δὲν ξερω ἂν μήτε κι' ἡ ζήλεια στὴ μέση, συνέχισεν ἡ Ντάμα Κούπα. Ἐκεῖνο, πάντως, πού εἶναι βέβαιον εἶναι ὅτι, μιά τσιμπία σὲ μιά Ντάμα Κούπα ἀφήνει κάποιο σημάδι, ὅπως κάθε τσιμπία σὲ μιά κυρία. Ἐνα σημάδι, ὅμως, ἀπὸ τσιμπία σὲ μιά κυρία μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπαράτητο, ἐνῶ μιά τσιμπημένη Ντάμα Κούπα εἶναι πράγμα ἀπαράδεκτο γιὰ καθὼς πρέπει κυρίου. Ἐτσι, ὁ Κόμισ, μόλις ἀντελήφθῃ τὴν τσιμπία πού μοῦδωσεν ὁ Σέργιος, τοῦσκαε ἕνα χαστοῦκι. Ὁ Σέργιος τοῦ πέταξε τὸ γάντι του. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Σέργιος ἔγινε μακαρίτης ἐπὶ τοῦ ἐπιβίου τῆς τιμῆς. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω νὰ προσέχῃς πῶς μοῦ φέρεσαι καὶ προπαντὸς νὰ μὴ μὲ τσαλακώσῃς, μοῦ εἶπε τελειώνοντας ἡ Ντάμα Κούπα, γιὰτὶ δὲν ξέρεις τί σὲ βρίσκει.

Θέλησα νὰ τὴν εὐχαριστήσω γιὰ τὸ μάθημα.

Μὲ διέκοψε.

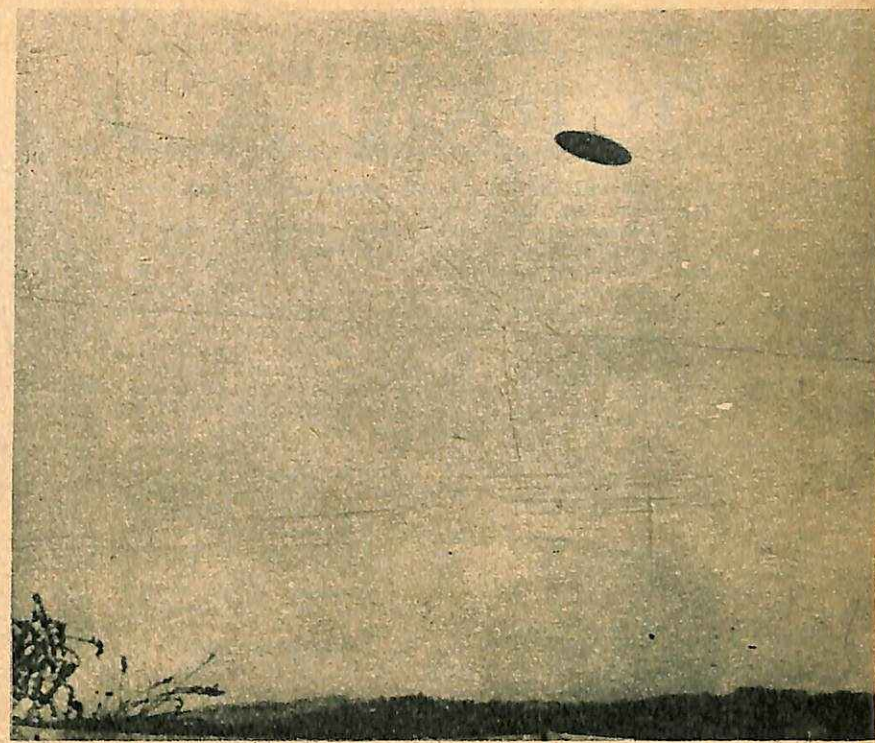
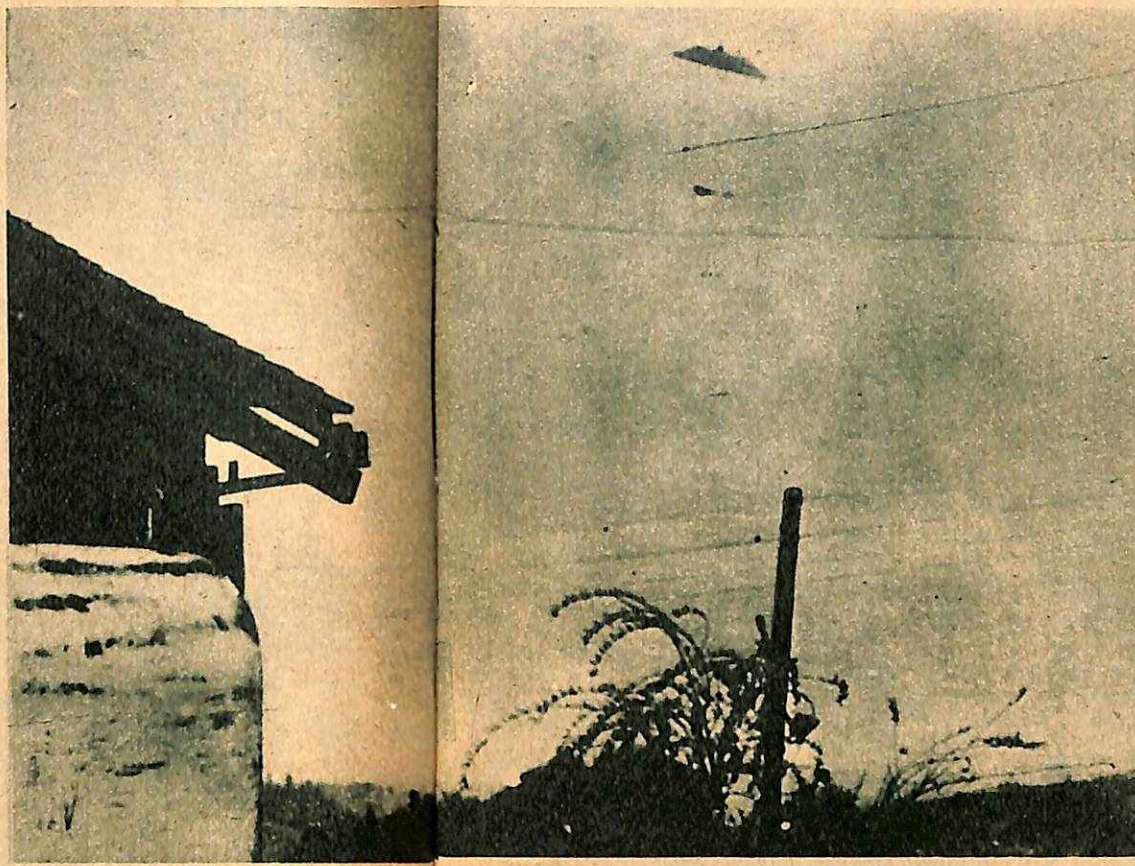
—Ἐκεῖνο πού βλέπω, μοῦ εἶπε, εἶναι ὅτι καὶ στὰ βασικότερα θέματα, πού ἀφοροῦν τὰ «χαρτιά», ἔχεις μεσάνυχτα καὶ πρέπει νὰ σ' ἀρχίσω ἀπὸ τὸ «Ἄλφα».

—Θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, τῆς εἶπα.

Καὶ ἡ Ντάμα Κούπα ἄρχισε, σὰ μιά σοφὴ καθηγήτρια, νὰ μοῦ κἀν μάθημα, ὅπως θὰ δοῦμε στὸ ἀκόλουθο κεφάλαιο.

Γ. Ἀς.

ΟΙ ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Ἐπάνω ἀριστερά: Πρῶτη αὐθεντικὴ φωτογραφία ἱπταμένου δίσκου, ἡ ὁποία ἐλήφθη στὸ Σεάτλ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀπὸ τὸν ἀκτοφύλακα Φράνκ Ρόμαν. Εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὴ, γιὰτὶ δείχνει τὸ σχῆμα τοῦ δίσκου. Δεξιά: Φωτογραφία ἱπταμένου δίσκου, τὴν ὁποίαν ἔλαβε στὶς 11 Μαΐου 1950 ὁ Πάουλ Τρέντ στὸ Μὰκ Μάνβιλ τῆς πολιτείας Ὁρεγκόν. Καί σ' αὐτὴν φαίνεται τὸ περίεργο σχῆμα τῆς μυστηριώδους ἱπταμένης μηχανῆς.

ΑΥΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΩΝ ΔΙΣΚΩΝ

ΤΙΠΟΤΑ, τὰ τελευταῖα χρόνια, δὲν διηγείρε τὴν περιέργεια τῆς κοινῆς γνώμης ὅλου τοῦ κόσμου, ὅσο οἱ «ἱπτάμενοι δίσκοι». Καὶ δικαιολογημένα, γιὰτὶ, ἀπὸ τὶς 24 Ἰουνίου 1947, ὅποτε γιὰ πρώτη φορά ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Κένεθ Ἀρνολντ, πετώντας μὲ τὸ ἀεροπλάνο του πάνω ἀπὸ τὸ ὄρος Ραίνιερ τῆς Πολιτείας Οὐάσιγκτον, εἶδε κάτι παράξενα μεταλλικὰ ἀντικείμενα νὰ διασταυρῶνται μὲ τὸ σκάφος του, διατυπώθηκαν μέχρι σήμερα, σχετικὰ μὲ τὸ μυστηριώδες φαινόμενον, οἱ παραδοξότερες γνώμες, διαφορετικὲς ἢ μίᾳ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὅπως εἶναι αὐτονόητο, ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἱπταμένους δίσκους ἔδειξαν τὰ στρατιωτικὰ ἐπιτελεία καὶ οἱ μυστικὲς ὑπηρεσίες ὅλων τῶν χωρῶν, καὶ εἰδικότερα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Εὐθὺς ἀμέσως, ἐδημιουργήθηκε ἡ ὑποψία μήπως τυχὸν ἐπρόκειτο γιὰ ἀεροπλάνα, ἀσυνήθους κατασκευῆς, πού ἐχρησιμοποιοῦσε μιά μεγάλη δύναμις γιὰ νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς ἀντιπάλους της.

Οἱ Ἀμερικανικὲς στρατιωτικὲς ἀρχὲς διερεῦνῃσαν τὸ θέμα μὲ ἐπιστημονικὴ μέθοδο, συγκεντρώνοντας ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου στοιχεῖα καὶ, πρὸ παντὸς, φωτογραφικὰ ντοκουμέντα, ἀναφερόμενα στὴν ἐμφάνισι ἱπταμένων δίσκων.

Βέβαια, οἱ ἀστρονόμοι ὑπεστήριξαν, ὅτι οἱ λεγόμενοι «ἱπτάμενοι δίσκοι» δὲν εἶναι παρὰ μεγάλοι μετεωροῖδοι πού διασχίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς καὶ ἐξαφανίζονται πάλι στὸ διάστημα. Ἄλλοι, προικισμένοι μὲ πλουσιώτερη φαντασία, νομίζουν ὅτι εἶναι διαπλανητικὰ σκάφη πού στέλνουν οἱ κάτοικοι κάποιου γειτονικοῦ πλανήτου, γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὴ Γῆ καὶ νὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Πάντως, ὅλες οἱ ἐνδείξεις πείθουν, ὅτι τὸ Ἐπιτελεῖο τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀεροπορίας ἔχει καταλήξει στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ «ἱπτάμενοι δίσκοι» δὲν εἶνε μετεωροῖδοι, ἀλλὰ οὔτε καὶ δημιούρ-

γημα τῆς φαντασίας ὀρισμένων ἀτόμων, ἢ περιπτώσεις ὀφθαλμαπάτης καὶ αὐθυποβολῆς. Τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ γελαστῇ, ὅχι ὅμως καὶ ὁ φωτογραφικὸς φακός. Καὶ ὑπάρχουν φωτογραφικὰ ντοκουμέντα πού ἀποδεικνύουν, ὅτι πράγματι διασχίζουν τὴ γῆν ἀτμόσφαιρα ἱπτάμενα ἀντικείμενα, πού ἔχουν τὸ σχῆμα δίσκου. Βέβαια, οἱ ἀμε-

ρικανικὲς ἀρχὲς ἔχουν στὴν κατοχὴ τους καὶ ἄλλα σχετικὰ στοιχεῖα, γιὰ τὰ ὁποῖα, ὅμως, κρατοῦν, πρὸς τὸ παρὸν, ἀπόλυτη μυστικότητα. Οἱ εἰκόνες πού δημοσιεύουμε σ' αὐτὴ τὴ σελίδα, εἶναι οἱ πρῶτες αὐθεντικὲς φωτογραφίες ἱπταμένων δίσκων. Οἱ ἀναγνώστες μας μποροῦν νὰ τὶς μελετήσουν καὶ νὰ βγάλουν οἱ ἴδιοι συμπεράσματα.

Μεγεθύνσις τῶν φωτογραφιῶν πού ἐλήφθησαν στὸ Σεάτλ καὶ στὸ Μὰκ Μάνβιλ. Διακρίνεται καθαρὰ τὸ σχῆμα τοῦ δίσκου, ὡς καὶ ἡ κωνοειδὴς προεξοχή στὸ ἐπάνω μέρος του. Ἡ κλίσις πού δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ πτῆσις τοῦ μυστηριώδους ἀντικειμένου ὑπακούει σὲ νόμους τῆς ἀεροδυναμικῆς ἀναλόγους μὲ ἐκείνους πού ρυθμίζουν τὴν πτῆσιν τῶν ἀεροπλάνων.

Μιά ἄλλη φωτογραφία ἱπταμένου δίσκου, πού προβάλλεται στὸ νεφελώδη οὐρανό. Ἐλήφθη στὸ Φόρθ Οὐώρθ τῶν Η.Π.Α. ἀπὸ τὴν Ἰρα Μαίην. Ὁ δίσκος διέγραψε τρεῖς κύκλους ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόλιν, προτοῦ ἐξαφανισθῇ.

Η ΕΙΔΗΣΙΣ ότι ο Κοντοχωρίτης δάσκαλος ανέκλυψε ένα αρχαιο χειρόγραφο, που ανέφερε πως δέκα Κοντοχωριανοί έπασαν ήρωικώς ενώ έσπευδαν να ενισχύσουν τούς τριακσίους τού Λεωνίδα, συντάραξε βαθύτατα τού Σουρπί.

Τρέξανε λοιπόν και οι Σουρπιώτες στο δάσκαλό τους, τον ένδοξο ποιητή Χάρη Μπακατσούλα, και τού είπαν να κυττάξ η' άνακαλύψη κι' αυτός κανένα αρχαιο χειρόγραφο, που να μιλά για τούς ακατάλυτους δεσμούς τού Σουρπί με τού Μιλτιάδη, τού Θεμιστοκλή ή τού Μέγα 'Αλέξανδρο.

Ο Χάρης Μπακατσούλας, όμως, αρνήθηκε κατηγορηματικώς. Περιφρονώντας βαθύτατα τούς στρατηγούς, γιατί, λέει, κανείς από δαυτούς δεν είχε εκδώσει ποιητική συλλογή. Κατά τη γνώμη δέ τού Χάρη Μπακατσούλα, όποιος δέ γράφει ποιήματα ή όποιος δεν τή δημοσιεύει, όταν τού τά στέλνουν, είναι δευτέρας ποιότητας άνθρωπος. Αυτός, φυσικά, έγραφε ακατάπαυστα και είχε στείλει ποιήματά του σε όλα σχεδόν τά σχολικά περιοδικά τής 'Ελλάδος, καθώς και σε όλες τής έπαρχιακής έφημερίδες και τα συνδικαλιστικά όργανα τών δασκάλων, καθηγητών, αναπήρων πολέμου, άρτοποιών, δυσσοφών, κούρεών, κρεοπωλών, φορτοεκφορτωτών, έμπορικών και βιομηχανικών έπιμελητηρίων, πατατοπαργαγών, Δήμων και Κοινοτήτων και όλων άνεξαιρέτως τών νομικών προσώπων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου.

Δυστυχώς, κανείς άπ' αυτούς τούς ήλιόους δέ δέχθηκε να δημοσιεύσει ποίημα τού Μπακατσούλα κι' έτσι όλοι τούς κατατάχθηκαν όριστικώς στην κατηγορία τών ανθρώπων δευτέρας ποιότητας.

Αρνήθηκε λοιπόν ό ποιητής μας και έξηγήσε στούς Σουρπιώτες ότι τού χωριό τους, ήταν και στην αρχαιότητα — όπως δα και τώρα — κέντρο γραμμάτων και τεχνών και όχι πατρίς «δεκανέων», όπως ώνόμαζε περιφρονητικώς τούς στρατηγούς. Συνεπώς, θά φρόντιζε να βρή κανένα αρχαιο χειρόγραφο, με τού όποιο θ' απέδεικνε ότι ό Πλάτων διατηρούσε θερμή 'Ακαδημία στο Σουρπί, ή ότι ό 'Όμηρος έγραψε έδώ τή μισή, τουλάχιστον, 'Ιλιάδα.

— Έν τώ μεταξύ, έπρόσθεσε, θά κάνω και κάτι άλλο που θά τινάξ ηλόκληρο τού Κοντοχωρί στον άέρα.

— Τί θά κάνης; Τί θά κάνης; ρώτησαν όλοι μαζί οι Σουρπιώτες με άγωνία.

— Θα δημοσιεύω στην 'Επαρχιακή Φωνή» τού ποίημά μου 'Σουρπί στο μούχλωμα τού Γαλαξία».

— Α... έκαναν με άπογοήτευση οι Σουρπιώτες. Και τί θά γίνει μ' αυτό δάσκαλε;

— Θα χαλάσει ό κόσμος. Θα χουμε τουλάχιστον χίλιους παραθεριστές, που θαρθουν για να με γνωρίσουν και να με θαυμάσουν.

— Έπειδή θά γράψης τού τραγουδάκι;

— Τραγουδάκι; Τό «Μούχλωμα» μου τραγουδάκι; Έπιτρέψατέ μου, κύριοι, να καγχάσω, φώναξε άγανακτισμένα ό Μπακατσούλας.

— Άλλά δέν εκάγχασε καθόλου. Βύθισε τά δάχτυλά του στην ποιητική χαίτη του και πιάνοντας γερά δυό χουφτιές τρίχες, ψιθύρισε έκστατικά, άνευίζοντας ποιητικώς τού άπειρον:

— Πρόκειται για μιά δημιουργία καταπληκτική και ψυχαναλυτική: Τό ποιητικό, δηλαδή, σώψυχο τού είναι μου, σε αντίστοιχία με τήν ξάψυχη αναδρομικότητα τής ποικιλμένης διδαστιξης και σύστίξης τού Σύνπαντου, διασπάζεται στο χώρο και στο χρόνο, δημιουργώντας τήν αιτιατή παράθεσι τής υποκειμενικής αντικειμενικότητας και μετουσιώνοντας τήν υποστασιακή ύπδασιν τού δύτου, σε λιμπιντιακό μούχλωμα τού μη δύτου.

Στάθηκε μιά στιγμή, περιέφερε υπερφάνως τού βλέμμα του σ' όλο τόν κύκλο τών Σουρπιωτών, που είχαν μείνει άλαλοι, και ρώτησε, χαμογελώντας με έπιείκεια:

— Καταλάβατε;

— Όχι, όχι, δάσκαλε! φώναξαν με άπερίγραπτο ένθουσιασμό οι Σουρπιώτες.

— Η χαρά τους, ήταν άφάνταστη όταν δέν καταλάβαιναν γού άπ' αυτά που έλεγε ό σοφός δάσκαλός τους. Γιατί έκαναν πάντοτε τή σκέψ η ότι όσο λιγότερα κα-

ταλαβαίνουν αυτοί, τόσο βαθύτερη είναι ή σοφία εκείνου.

— Μά, είναι άπλούστατο, έπέμνε ό Μπακατσούλας. Με δυό λόγια, τού «Μούχλωμα» μου, καταργεί τού χώρο και τού χρόνο.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, τήν ίδια ακριβώς γνώμη είχε και ό άρχισυντάκτης τής 'Επαρχιακής Φωνής». Βρήκε, όμως, ότι τού «Μούχλωμα» θά τούτρωγε όχι μονάχα τού χρόνο και τού χώρο αλλά και τή μισή, τουλάχιστον, κυκλοφορία.

Γι' αυτό, τού άπέρριψε με άρετή ευγένεια, γιατί ή έπιτροπή τών Σουρπιωτών, που, μ' έπικεφαλής τόν Χάρη Μπακατσούλα, τόν έπισκέφθηκε, τόν διαβεδαίωσε ότι όλο τού Σουρπί διαβάσει με πάθος «Φωνή». Έπί πλέον δέ τού έφεραν ένα καλό πατάτες και δυό πλεξούδες σκόρδα, γιατί έμαθαν πως ή γυναίκα του τρελαίνεται για τή σκορδαλιά.

Ο χυδαίος, όμως, άρχισυντάκτης, συγκινήθηκε βαθύτατα άπ' τισ πατάτες και τά σκόρδα, και έμεινε έντελώς άσυγκίνητος μπροστά στο «Μούχλωμα».

— Ευχαριστώ πάρα πολύ, έιπε στον Μπακατσούλα, αλλά τού ποίημά σας δέν είναι... δέν είναι κατάλληλο για τήν έφημερίδα μας.

Ο ποιητής, τινάξε τή χαίτη του και ζάρωσε άμέσως τά φύδια.

— Θέλετε να πητε, ότι δέν είναι άριστούργημα; μούγκρισε.

— Α, πα... Κάθε άλλο. Θέλω απλώς να πώ αυτό που είπα: Δέν είναι κατάλληλο.

— Συνεπώς, ή έφημερίδα σας είναι άκατάλληλη για άριστούργημα, έτσι;

— Ακριβώς. Τελείως άκατάλληλη.

«Δευτέρας ποιότητας άνθρωπος», συλλογίστηκε ό Μπακατσούλας.

— Ωστόσο, νόμισε πως ήταν καθόν του να διαφωτίση κάπως αυτόν τού χυδαίου τύπου. Κάθισε, λοιπόν, και τού έξηγήσε δι' όλων τί είναι ποιήσις και ζωή

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΓΚΛΗΜΑ σλό'ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ

50Ν 'Ο Δημήτρης κούνησε νευριασμένος τού κεφάλι.

— Άς αφήσουμε τισ τρυφερότητες.

— Νά με λές, Ζαννέτ.

— Σήκωσε τούς ώμους. Έστω.

— Άκουσε, Ζαννέτ. Δέ μ' ενδιαφέρουν οι προσωπικές σου...

Σταμάτησε να βρή τή λέξη.

— ... οι προσωπικές σου καταστάσεις, πρόσθεσε. 'Ο πατέρας μου είναι φυλακή.

— Εκείνη τόν άκουγε σιωπηλή. Πού ήθελε να καταλήξ η;

— 'Ο πατέρας μου είναι φυλακή, συνεχίσε ό Δημήτρης Φλωράς. Και είναι φυλακή άδικα. Δέ σκότωσε.

— Μά λένε...

— Τήν έκοψε άπότομα:

— Δέν έχει σημασία τί λένε.

— 'Η άστυνομία...

— 'Η άστυνομία πιστεύει ό,τι θέλει. Έγώ είδα τόν πατέρα. Δέ σκότωσε. Σε μένα δέ θάλεγε ψέματα.

— Τήν κυττάζε με θυμό.

— Έσύ τόν ήξερες και θάπρεπε να είσαι δεβαία πως δέ θά μπορούσε να σκότωσ η.

— Έμειναν σιωπηλοί.

— 'Υστερα ό Δημήτρης έιπε:

— Άκουσε, Ζαννέτ. Δέν ήρθα να σε πιέσω. Πίστευε, ό,τι θέλεις. Άλλο ζητώ...

— Τί;

— 'Ο πατέρας δρίσκει στη φυλακή έξ αιτίας σου.

— Η προσπάθεια να συγκρατήσ η τού θυμού τού, έπνιγε τή φωνή του.

— Έπί τέλους ήταν άνδρας σου. Σου τάδωσε όλα. Πρέπει να τόν βοηθήσ ης.

— Μά ναί! Άλλά μπορώ;

— Μπορείς.

— Πώς;

— Αν μού πής τί ξέρεις για τόν Τζόννυ Παυλίδ η.

— Η Ζαννέτ τόν κυττάζε παγωμένη, χωρίς να μιλά.

— 'Ο Δημήτρης σηκώθηκε. Αυστηρό και ψυχρό, τού βλέμμα του στήλωθηκε πάνω τής.

— Η Ζαννέτ έμεινε άμλητη για λίγο. 'Υστερα ψιθύρισε:

— Τόν Τζόννυ Παυλίδ η;

— 'Ο Δημήτρης τήν έκοψε.

— Μη μού πής, πως δέν τόν ξέρεις, Ζαννέτ. Γνωρίζω τισ σχέσεις σας. Ξέρω, πως ήταν έραστές σου.

— Δημήτρη!

— Είχε κάπως συνέλθει τώρα.

— 'Ο Δημήτρης Φλωράς χαμογέλασε με περιφρόνησι:

— Δέν έχω σκοπό να σε προσβάλω και λίγο μ' ενδιαφέρουν οι έρωτοδουλειές σου. Ένα μόνο θέλω να μάθω: Τί ρόλο έπαιξε αυτός ό άνθρωπος στο φόνό τού Καρνέζη;

— Η Ζαννέτ Φλωρά είχε συνέλθει τελείως τώρα. Τά μάτια τής είχαν πάρει σκληρή έκφρασι. Σηκώθηκε και στάθηκε άπέναντί του.

— Αν ήρθες για να με προσβάλης, μπορείς να φύγης, έιπε.

— Όπως στεκόταν μπροστά του, ό Δημήτρης τήν έπιασε από τούς ώμους και τήν

υποχρέωσε να ξανακαθίση. Τράβηξε κι' αυτός πιδ κοντά τή δική του πολυθρόνα και κάθισε, σκύβοντας προς τού μέρος τής.

— Άς μιλήσουμε ήσυχα, Ζαννέτ, χωρίς μελοδραματικά ξεσπάσματα.

— Η Ζαννέτ κάτι θέλησε να πη, μα αυτός τή διέκοψε:

— 'Ο Παυλίδης ζούσε από σένα, έιπε. — Δημήτρη!

— Έκείνος χαμογέλασε.

— Δέν ήσουν άλλωστε ή μόνη που τόν έτρεφες. Ήταν κι' άλλες. Καθένας έχει ένα έπάγγελμα, ό κύριος αυτός είχε τού δικό του.

— Είσαι τρελλός.

— Τό ξέρεις πως δέν είμαι. Τόν έτρεφες. Μά αυτό δέ μ' ενδιαφέρει. Πότε έμαθε τισ σχέσεις σου με τόν Καρνέζη;

— Η Ζαννέτ δοκίμασε να ξανασηκωθ η. Μα λακά μ' σταθερά, ό Δημήτρης τήν κράτησε άκίνητη στη θέση τής.

— Άκουσε, Ζαννέτ, έιπε. 'Ο πατέρας, μ' όλη τή συμφορά που τούφερεις, σ' αγαπά: άκομη και δέ θέλησε να μιλήσ η. Έγώ, θά μιλήσω. Είναι, λοιπόν, προτιμότερο να τά πής σε μένα παρά στον άνακριτή.

— Θα πās στην άστυνομία; Θα τολμήσ ης να καταθέσ ης έναντίον μου;

— Αν μ' αναγκάσ ης.

— Η Ζαννέτ είχε γίνει κάτασπρη. Τόν κυττάζε με άπρόκαλλυτο μίσος.

— Κι' ό πατέρας σου; ρώτησε. Τί θά πη ό πατέρας σου αν κά-

νης ένα τέτοιο πράγμα;

— 'Ο Δημήτρης σήκωσε τούς ώμους.

— Θα σου τού συγχωρήσ η αυτό ό πατέρας σου; Ξαναρώτησε εκείνη.

— Ίσως ό,ι. Μά δέ μ' ενδιαφέρει. Θέλω να τόν βοηθήσω και θά τόν βοηθήσω. Έστω και παρά τή θέλησί του.

— Η Ζαννέτ εξακολουθούσε να τόν κυττάζε άγριεμένη. Τά χείλη τής έτρεμαν.

— Θα τού κάνης αυτό;

— 'Ο Δημήτρης άναψε ένα τσιγάρο. "Ήσυχα ήσυχα, απάντησε.

— Ναι!

— Τήν είδε πού έτρεμε.

— Λοιπόν;

— Έξαφνα, ή Ζαννέτ τινάχτηκε όρθια.

— Φύγε! έιπε.

— Τό σκέφτηκες;

— Φύγε.

— 'Ο Δημήτρης σηκώθηκε. Και τότε ήσυχη, άργη, άκούστηκε ή φωνή τού Τζόννυ Παυλίδ η:

— Δέν είσαι καθόλου ευγενική με τόν συγγενή σου, Ζαννέτ.

ΔΙΑΦΕΥΣΙΣ ΕΛΠΙΔΩΝ

ΓΥΡΙΣΑΝ κι' οι δυό με έκπληξι.

Στό κατώφλι τού διπλανού δωματίου, στεκόταν ό ζιγκολό. Είχε ένα τσιγάρο κολλημένο στο στόμα του, άκομπούσε με νωχέλεια στο πλαίσιο τής πόρτας και χαμογελούσε με, έκείνο τού σκληρό, σαρκαστικό μορφασμό του.

— Η Ζαννέτ τά είχε χάσει. 'Ο Δημήτρης προχώρησε προς τού μέρος τού Τζόννυ Παυλίδ η, με σφιγμένες τισ γροθιές.

— Έσυ! Στο σπίτι τού πατέρα μου!

Βαρύ τού χέρι τού Δημήτρη έπεσε στον ώμο του και τόν κράτησε καρφωμένο στην πολυθρόνα.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

—Ναί. Και αν δεν κάνω λάθος, νομίζω πως από χτες με ζητάτε. Θάπρεπε να είστε ευχαριστημένοι που με βρίσκετε.

—Ο Δημήτρης κοντοστάθηκε, προσπάθησε να συγκρατηθεί. Η ξαφνική εμφάνισή του Παυλίδης ήταν κάτι που δεν περίμενε —κάτι που θα έπρεπε, ίσως, να διερευνήσει με περισσότερη ψυχραιμία.

Γύρισε και κύτταξε τη Ζαννέτ. Η ωραία γυναίκα τα είχε έντελώς χαμένα. Από τους τρεις, εκείνος που φαινόταν περισσότερο κύριος έαυτού ήταν ο ζιγκολό, με την ψευτική νωχελεία του και το έντυρο-ριστικό του χαμόγελο.

Κι όμως, κάτι, που ο Φλωράς δεν μπορούσε να το προσδιορίσει, πρόσδινε ότι όλη αυτή η επίδειξη ψυχραιμίας, σκοπό είχε να κρύψει κάποιο φόβο. Ο ζιγκολό προχώρησε, στο δωμάτιο, με το άργυρο του δαδισμού του.

—Έχουμε να μιλήσουμε, είπε ο Δημήτρης.

—Στις διαταγές σας, κ. Φλωρά.

—Ο ζιγκολό ξάπλωσε στην πολυθρόνα, όπου καθόταν πριν η Ζαννέτ.

—Ακούω, πρόσθεσε, τεντώνοντας τα πόδια του.

—Ο Φλωράς, πήγε και στάθηκε μπροστά του. Η Ζαννέτ είχε παραμερίσει, παντοτε παραγμένη.

—Δε χρειάζεται, είπε ο Δημήτρης, να σου πω ποιά γνώμη έχω για σένα.

—Ο Τζόννυ σήκωσε τα φρύδια.

—Ελπίζω καλή.

—Η απάντησή του Φλωρά ήταν ήρεμη τώρα.

—Είσαι ένα καθαρά, Παυλίδη, απ' αυτά που λερώνουν τις κοινωνίες.

—Ο Παυλίδης έκανε μια κίνηση, σὰ να ήθελε να σηκωθεί από την πολυθρόνα του. Βαρύ το χέρι του Δημήτρη έπεσε στον ώμο του και τον κράτησε καρφωμένο στη θέση του.

—Πριν κάνεις δτιδήποτε, καθαρά, πρέπει να ξέρεις, πως ζητώ την ευκαιρία να σου σπάσω αυτά τα δμορφα μούτρα.

—Ο Παυλίδης έκανε μια δεύτερη προσπάθεια να σηκωθεί. Το χέρι του Δημήτρη άρνησε άπαντα του σιδερένιου.

—Ο ζιγκολό ζύγισε με το μάτι, μέσα σ' ένα χιλιοστό του δευτερολέπτου, το νέον άντρα που στεκόταν από πάνω του. Είδε τα μάτια του, που άστραφταν, τα σφιγμένα χείλη, το γερό σώμα κάτω από το απλό κοστούμι, τις φαρδιές πλάτες...

—Ο Τζόννυ Παυλίδης άφησε πάλι το σώμα του στην πολυθρόνα.

—Σέβομαι το σπίτι και την κυρία, είπε.

—Ο Δημήτρης γέλασε περιφρονητικά: —Φυσικά. Ένας κύριος σὰν καί σένα! Έξαφνα, το βλέμμα του ξανάγινε σκληρό, άγριο.

—Πού ήσουν τη βραδυά του έγκληματος; ρώτησε.

—Ο Τζόννυ γέλασε: —Μου κάνεις ανάκριση; —Σε ρωτώ.

—Κι αν δεν απαντήσω; —Θάταν καλύτερα για σένα να απαντήσεις.

—Άπλωσε πάλι το χέρι του στον ώμο του ζιγκολό. Αυτός μ' ένα απότομο τίναγμα έλευθερώθηκε.

—Είσαι ήλιος, είπε ο Παυλίδης. Γέλασε πάλι, μα τώρα το γέλιο του φάνηκε στο Δημήτρη πιο αληθινό.

—Πιστεύεις, λοιπόν, πως εγώ σκοτώσα το ζωγάφο;

—Ο Δημήτρης έμεινε ακίνητος και σιωπηλός.

—Ζαννέτ! φώναξε τώρα ο ζιγκολό. Ο νεαρός με παίρνει για δολοφόνο!

—Η Ζαννέτ προχώρησε από τη γωνία της. Ήταν πάντοτε ώχρη, μα τώρα φαινόταν πιο ήρεμη. Είχε εγκαταλείψει το αξιοπρεπές ύφος, που άλλωστε πιά δεν της χρειαζόταν.

Είπε κι αυτή: —Είσαι ανόητος, Δημήτρη.

—Ο Τζόννυ Παυλίδης γύρισε πάλι προς το Φλωρά: —Ακουσε, είπε. Μην πὰς να με τυλίξεις σε δουλειές που δε μου άρέσουν. Για-

τι έχω δέκα μάρτυρες, που μπορούν να διαδώσουν που ήμουν εκείνη τη νύχτα.

—Ο Δημήτρης αισθανόταν το έδαφος να γλιστρά κάτω από τα πόδια του. —Αν ο Τζόννυ φοβόταν κάτι, αυτό, ολοφάνερα, δεν ήταν η ανάμειξη του στο φόνο του ζωγάφου.

—Εδλεπε τώρα, πως η έκφρασή του ζιγκολό ήταν πιο ειλικρινής, και το γέλιο του πιο ξενόιστο.

—Δέκα άνθρωποι, παιδί μου, συνέχισε ο Παυλίδης, έπαιζαν χαρτιά μαζί μου όλη εκείνη τη νύχτα. Από τις έννέα ως το πρωί. Δέκα άνθρωποι τίμιοι και αξιοσεβάστωι.

—Σὰν κάτι σένα;

—Μια κακή φλόγα πέρασε από τα δμορφα μάτια του Παυλίδη.

—Πάψε, επί τέλους, να με δρίζεις! φώναξε νευρισμένος. Δε φταίω εγώ αν έβαλαν φυλακή τον πατέρα σου.

—Το αν φταίς ή όχι, θα χρειαστή να το αποδείξουν οι μάρτυρές σου, όταν θα τους καλέσει η άστυνομία.

—Προτιμώ να σου δώσω τα ονόματά τους, να το πούν σε σένα. Δεν άγαπώ τις άστυνομίες.

—Ο Δημήτρης κύτταξε το ζιγκολό, έπειτα τη γυναίκα του πατέρα του.

—Ήταν και οι δυο άθλιοι, χυδαίοι, πιο συχαμεροί από κάθε σκυλίκια. Μά ήταν φανερό, πως έλεγαν αλήθεια.

—Προχώρησε προς την έξοδο, χωρίς να χαιρετήσει.

—Θα τα ξαναπούμε, είπε.

—Όταν έφτασε στην πόρτα, που η μικρή κομψή υπηρέτρια του άνοιξε, γύρισε και τους ξανακύτταξε.

Είχαν μείνει ακίνητοι, στη θέση όπου τους είχε αφήσει, και τον παρακολουθούσαν με βλέμμα γεμάτο μίσος.

Και μέσα στο μίσος αυτό, ο Φλωράς ξαναείδε πάλι τον απροσδιόριστο κρυφό φόβο.

Δεν ήταν άνακαταμένοι στο έγκλημα. Ήταν φανερό. Μά τότε τί φοβόνταν; άναρωτήθηκε, καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω του.

ΨΗΛΑΦΩΝΤΑΣ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ Φλωράς ανέπνευσε βαθειά, με δύναμη, τον καθαρό άέρα. Είχαν αρχίσει να ανάδουν τα φώτα. Μέσα στο πολυτελές διαμέρισμά, που ήταν κάποτε το σπίτι του πατέρα του, αισθανόταν να πνίγεται. Πόση δρωμιά! «Πώς μπορούσε να την αγαπά αυτή τη γυναίκα, ο πατέρας;» σκέφτηκε.

—Ένας ζιγκολό και μια... —Όραία παρέα για να περάσει κανείς το απόγευμά του.

—Ανέθηκε προς την πλατεία Κολωνακίου. Το παλιό καφεείο είχε απλώσει τα τραπέζια του στα δυο πεζοδρόμια. Μέσα άπ' όλα τα φωτισμένα τζάμια φαινόταν οι πιστοί παλιοί πελάτες του, που έπαιζαν το τάβλι τους.

—Ο Δημήτρης αισθανόταν την έπιθυμία να καθίσει. Ήταν κουρασμένος. Ή μέρη που είχε περάσει ήταν γεμάτη. Το «Ίντερνάσιοναλ», ή Μυρτώ, το κορίτσι με τα ξανθά μαλλιά, ή Ζαννέτ, ο Παυλίδης.

—Παράγγειλε έναν καφέ... —Ο Τζόννυ Παυλίδης! Είχε, λέει, ένα σίγουρο άλλοθι και δέκα μάρτυρες. Φαινόταν πολύ βέβαιος για το άλλοθι του. —Ας είναι. —Αργότερα θα φροντίσει να διερευνήσει αυτή την πλευρά της υποθέσεως. Ο Μακρής, θα τον βοηθούσε.

Φαινόταν, ωστόσο, να λήη αλήθεια, ο ζιγκολό. Μπορεί κι' ένα καθαρά του είδους του να λήη την αλήθεια πότε-πότε. —Όμως, γιατί είχε φανερώσει την παρουσία του στο σπίτι της φιλενάδας του;

—Τίποτε δεν τον άναγκαζε. Θα μπορούσε να μείνει κρυμμένος και να παρακολουθήσει τη συζήτησή του με τη Ζαννέτ. Παρουσίαστικη και, μάλιστα, την ώρα που αυτός έφευγε. Ήταν φανερό, πως κάτι τον τρώεσε. —Οχι, όμως, η ένοχή του στο φόνο. Κάτι άλλο. Τί;

—Ένα ζευγάρι πέρασε αγκαλιασμένο. Ή βραδυά προχωρούσε εύδιασμένη. Ή να άνοιχτο παράθυρο άκούγονταν μια εύχάριστη μελωδία στο ραδιόφωνο...

—Μυρτώ... —Αλήθεια, τί χρώμα είχαν τα μάτια της;

Οι σκέψεις του έκαναν πάλι μιάν άπτομη άναστροφή... —Ο Τζόννυ Παυλίδης είχε κάθε λόγο να θέλη το θάνατο του ζωγάφου. —Ο έρωτας της Ζαννέτ ήταν έπιχειρήσις γι' αυτόν. Μια έπιχειρήσις, που κινδύνευε από το κατρίστιο της για τον Καρνέζη. Είχε, όμως, ένα σίγουρο άλλοθι, ο Τζόννυ. Νάχε βάλει, άραγε, τίποτα άλλους να τον σκοτώσουν;

Μια φωνή διέκοψε τις σκέψεις του. —Μου δίνετε τη φωτιά σας, κύριε;

Καθόταν σ' ένα τραπέζι, στην άκρη στο πεζοδρόμιο, κι' ο άγνωστος είχε σκύψει μπροστά του, με το τσιγάρο, στο στόμα.

—Ανθρωπάκος. Συνταξιούχος, μικροκατασηματάρχης, ή κάτι τέτοιο.

—Ο Δημήτρης του έδωσε φωτιά με τον άναπτήρα του.

—Ευχαριστώ.

—Ο άγνωστος ρούφηξε ήδονικά το τσιγάρο του.

—Όμορφη βραδυά, είπε.

Είχε όρεξη για κουβέντα. Κι' έξαφνα, ο Δημήτρης αισθάνθηκε μόνος σ' αυτή την πόλη, που, όμως, ήταν ή πατρίδα του.

—Όμορφη, είπε.

—Ο άγνωστος στάθηκε για λίγο μπροστά του, έψαξε να βρη μια καινούργια φράση, δε την βρήκε και γύρισε απότομα.

—Καληνύχτα.

Καθώς απομακρυνόταν, ο Φλωράς είδε τις άδύνατες, λίγο σκυφτές πλάτες του. Μυρτώ... Είχε ένα δμορφο χαμόγελο. Μόνο που χαμογελούσε πολύ σπάνια.

Φώναξε το γκαρσόνι καί πλήρωσε. —Ανέβηκε προς την οδό Σκουφά. Κι' έξαφνα σταμάτησε. Το νούμερο 10 Ε.

—Εδώ είχε αρχίσει ή ιστορία. Το διαμέρισμα του Καρνέζη ήταν στο πρώτο πάτωμα. Είθε φως.

Να είχαν άραγε εγκατασταθή άλλοι στο σπίτι του ζωγάφου; Είχε ξεχάσει. —Αλήθεια, να ρωτήσω το Μακρή.

—Απέναντι ήταν ένα μικρό γαλατάδικο. Εκεί θα ήξεραν να του πουν. Μόνο που θα έπρεπε να βρη τον κατάλληλο τρόπο να θέσει το ερώτημα. —Ίσως έτσι μάθαινε και τίποτε άλλο... Μπήκε στο γαλατάδικο και ζήτησε μια λεμονάδα.

—Ήταν ο μόνος πελάτης.

—Ένας ψηλός, ασουλούπτος υπάλληλος, με υπερποπτικό ύψος, τον εσέβριβε.

—Ξεδούλωσε τη λεμονάδα μπροστά του με μια πλατειά κινητή. Την έριξε στο ποτήρι, κρατώντας το μπουκάλι ψηλά.

—Η ιστορία αυτή, φαίνεται, τον διασκέδαζε.

—Δεν έχετε κόσμο αυτή την ώρα, παρατήρησε ο Δημήτρης, για να πη κάτι.

—Εμείς δουλεύουμε με τα σπιτία, άποκρίθηκε ο ψηλός υπάλληλος, με πολλήν αξιοπρέπεια.

Μια μικρή υπηρέτρια μπήκε. —Ο κρεμανταλάς της έδωσε ένα γισούρτι και δυο χαμόγελα.

—Καληνύχτα, είπε ή μικρή, ρίχνοντάς του ένα τσαχτινικό βλέμμα.

—Γειά σου, Άννα. Γειά σου, χρυσό μου.

—Ο Δημήτρης σιγορροφούσε τη λεμονάδα. —Άννα; Άννα έλεγαν και την υπηρέτρια του Καρνέζη. Μέσα από το τζάμι της διτρίνας, παρακολούθησε τη μικρή με το βλέμμα. Την είδε να χώνεται στην άπέναντι πολυκατοικία.

—Ο υπάλληλος ξαναγύρισε προς το μέρος του.

—Καπνίζεις; τον ρώτησε ο Δημήτρης, προσφέροντάς τα τσιγάρα του.

—Καμιά φορά. Έξνος είστε;

—Οχι. —Εμεινα, όμως, πολύν καιρό μακριά από την Ελλάδα.

—Τυχρός!... Δε σὰς έχω ξαναδη-στη γειτονιά.

—Προσαστικός είμαι άπόψε άπό δω.

—Ετσι...

Και ο υπάλληλος πρόσθεσε, φιλοσοφικά: —Βρωμοκατάστασις!

—Ο Δημήτρης δε θα μπορούσε να πη τί ακριβώς ο συνομιλητής του χαρακτηριζε ως «βρωμοκατάστασις», αλλά ήταν φανερό πως υπήρχε έδαφος κατάλληλο για κουβέντα. Κι' αυτό ήταν κάτι που το ήθελε.

—Η μικρή... είπε.

—Ποιά μικρή;

—Η Άννα. Του Καρνέζη ή υπηρέτρια είναι;

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

—Ο κρεμανταλάς γέλασε.

—Οχι. Του Παπαδόπουλου του γιατρού Μπιζιουδάκη, ή;

—Η άλλη, ή Άννα, του ζωγάφου, δε φάνηκε άκόμη άπόψε... Δεν κάθεστε, ν' αποτελειώσετε με το κέφι σας τη λεμονάδα;

—Ο Δημήτρης εγκαταστάθηκε σε μια καρέκλα, κοντά στον πάγκο.

—Ο τόνος του υπάλληλου έγινε οικιότερος.

—Στις έφημεριδες θα διάβασες για την Άνουλλα, την υπηρέτρια του μακαρίτη, ή;

—Ναί, γνώριζα, όμως, και το ζωγάφο. —Λεβεντάθρωπος! Τσάμπα πήγε ο δόλιος! Σερσε λά φάμ, που λένε...

Και ο ψηλός υπάλληλος γέλασε, γεμάτος υπερφάνεια για τη γλωσσολογία του. Ή οικειότητα του τόνου του, το άξύριστο πηγούνι του, το θρασύ βλέμμα του ένώχλησαν το Δημήτρη, που, ωστόσο, προσπάθησε να του χαμογελάσει.

Είπε: —Τον έπιασαν άμέσως το φονιά.

—Ναί... Και να σκέφτεται κανείς πως ήταν ο πιο στενός φίλος του ζωγάφου. Μπήκε, όμως, στη μέση ή γυναίκα, και να που καταλήσανε: ο ένας στον τάφο και ο άλλος στη φυλακή...

—Την έβλεπα, που λες, την κοκώνα, που έρχόταν στολισμένη και μυρωμένη. Σχεδόν κάθε μέρα. Ωραίο κομμάτι, δεν μπορώ να πω. Έκφυλη, όμως, έκφυλη! Τα μάθαινα όλα... ό,τι γινόταν επάνω...

Κάτω από το άχτένιστο τσουλούφι τα μάτια του υπάλληλου γυάλιζαν.

—Ο Δημήτρης ένοιωσε έναν πόνο. Καμμένη πατέρα, συλλογίστηκε.

—Ρώτησε: —Είναι δέβαιο, πως αυτός, πως τον λένε, ο χρηματιστής, τον σκότωσε;

—Ο υπάλληλος σήκωσε τους ώμους με σιγουρία.

—Βεβαίωτα!

—Ήθελε να κάνει το σπουδαίο στον περαστικό πελάτη του.

—Εγώ, ήμουν εδώ.

—Όταν τον σκότωσε;

—Ναί.

—Μα οι έφημεριδες έγραψαν, πως ο φόνος έγινε νύχτα.

—Ναί. Δηλαδή... Εγώ ήμουν εδώ το πρωί, όταν έφτασε ή άστυνομία. Άλλά μου τάπε όλα ή Άννα. Με έλες τις λεπτομέρειες... Μπάρ, να ή, ή Άνουλλα μας!...

—Ο Δημήτρης είδε μια κοπέλλα, ως δεκάξη χρόνων. Την μπάλινα διασπική στο γαλακτοπωλείο. Την κτύπησε προσεχτικά. Ή κατάθεσις της είχε στείλει τον πατέρα του στη φυλακή.

—Το γισούρτι της μαντάμ, είπε ή μικρή.

—Ετοιμο, κούκλα μου.

—Η Άννα, έφυγε γρήγορα, ρίχνοντας πάνω από την πλάτη της, ένα βλέμμα στο Δημήτρη.

—Αυτή ήταν, είπε ο υπάλληλος, ξαναγυρίζοντας κοντά στο Δημήτρη. Καλή κοπελλίτσα...

—Ποιά είναι ή μαντάμ; ρώτησε ο Δημήτρης.

—Μια Φραντσέζα. Στριμένη και μονόχωτη. Την είχε ο Καρνέζης οικόνομος. Γώρα είναι ή κυρία.

—Μα εδώ μένουν;

—Ναί.

—Δεν έφυγαν ύστερα από;...

—Από το φόνο; —Οχι.

—Γιατί;

—Ίδέα δεν έχω. Μια φορά έχουν πληρωμένο το νοίκι για όλο το χρόνο. Μου τόπε ο θυρωρός. Μυστήριος άνθρωπος.

—Ποιός;

—Η Φραντσέζα.

—Γιατί;

—Δε μιλάει σε κανένα, δεν πιάνει φίλιες με κανένα στη γειτονιά και, ξαφνικά,

χάνεται για κάνα-δυο μέρες. Κανείς δεν ξέρει που πάει.

—Θα ξέρη ή Άννα.

—Οχι. Άν τόξερε θα μου τόλεγε. —Όλα μου τα λέει, έμένα. Νά, πως ξέρω για τα τηλεφώνηματα!...

—Ποιά τηλεφώνηματα;

—Κάποιος της τηλεφωνεί, της Φραντσέζας. Μά, όταν παίρνει την Άννα στο τηλέφωνο, δεν λέει ποτέ το όνομά του. «Φώνασε τη μαντάμ Ζουλιέτ», λέει άπότομα.

—Ζουλιέτ τη λένε;

—Ναί.

—Έξαφνα, ο υπάλληλος ρώτησε, σὰ να του είχε έρθει εκείνη μόλις τη στιγμή στο νου:

—Τί δουλειά κάνεις;

—Ο Δημήτρης τάχασε.

—Παραγγελιοδόχος, είπε ύστερα από λίγη σκέψη.

Καλή δουλειά, είπε ο κρεμανταλάς.

Και βάλθηκε να ξεσκονίση ένα από τα μαριμάρινα τραπέζια, χωρίς λόγο.

Σηκώθηκε ο Δημήτρης. —Άφησε ένα πεντονάγιο στο τραπέζι και βγήκε.

Το τερπνόν μετά του ώφελιμου.
(ΤΟΥ Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

—Τα ρέστα σου, άκουσε τον κρεμανταλά να του φωνάζει.

—Κράτησε τα.

Προχώρησε στο πεζοδρόμιο. Απέναντι, στο διαμέρισμα του Καρνέζη, τα φώτα ήταν πάντοτε άναμμένα.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

ΤΟ ΗΣΥΧΟ χαμόγελο έπαιζε πίσω από τα γυαλιά του Δέλλιου.

—Λοιπόν: Τώρα, πού, τους έχεις δη καί τους δυο πιθανούς ένόχους, ποιά είναι τα συμπεράσματά σου;

Βρίσκονταν πάλι στο γραφείο της «Πρωινής». Ο Μακρής ήταν πνιγμένος στα χαρτιά του. Κάπνιζε την αλβανία πίπα του κι' είχε δίπλα του ένα μπουκάλι με κοινάκ.

—Ο Δημήτρης τους είχε διηγηθή τα καθέκαστα της ήμέρας: Για τη Μυρτώ, για την άπογευματινή επίσκεψή του στο σπίτι της Ζαννέτ Φλωρά, για τις πληροφορίες που είχε ψαρέψει από τον υπάλληλο του γαλακτοπωλείου...

—Ο Δέλλιος συμπλήρωσε το ερώτημά του:

—Πως βλέπεις τώρα το πρόβλημα;

—Ο Δημήτρης σήκωσε κουρασμένα τους ώμους.

—Είμαι χαμένος στο σκοτάδι. Δεν ξέ-

ρω τίποτα περισσότερο από ό,τι την πρώτη στιγμή.

—Τί σκέφτεσαι να κάνεις;

Τί σκεφτόταν να κάνει; Ούτε ο ίδιος ήξερε. —Υστερα από τον πυρετό και την έσφι της ήμέρας, μια ξαφνική άπογοήτευσις τον παρέλκυε.

—Αυτός ο Παυλίδης σου μίλησε για ένα άλλοθι; ρώτησε ο Μακρής, σηκώνοντας το κεφάλι από τα χαρτιά του.

—Ναί.

—Τα πιστεύεις;

—Μου φαίνεται πως έλεγε αλήθεια. —Αλλωστε, είπε, πως έχει τα ονόματα στη διάθεσί μου. Θα του τα ζητήσω και κάνουμε τον έλεγχο.

—Εύκολη δουλειά. Θα στείλω, όταν θάρη ή ώρα, δυο δικούς μου.

Τὴν ὥρα πού ἔπιναν τὸ πρῶτο κρασί τους, ὁ Μακρῆς, εἶπε:

— Σὰν ἀποκαρδιωμένο σὲ βλέπω, Δημήτρη! Ὁ Φλωρᾶς δὲν ἀποκρίθηκε. — Δὲν πρέπει νὰ διαλέσαι. Εἶναι ἡ πρώτη σου μέρα. Ἀς δοῦμε. Αὐτὴ ἡ Μυρτώ, πῶς σου φάνηκε; Ἡ Μυρτώ! Τὸ σοβαρὸ πρόσωπό της, τὰ θυμωμένα της μάτια, ἔπειτα τὸ χαμόγελό της, τὸ χερί της στὸ μπράτσο του, γιὰ μιὰ στιγμή...

— Φαίνεται μυαλωμένη κοπέλλα, μὲ φτιαγμένο χαρακτήρα.

— Ὁμορφῇ; Ὁ Δημήτρης σκέφτηκε λίγο. — Ὁμορφῇ. Κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ ὁμορφῇ.

— Ναι. Ἐφαγαν σιωπηλοί. Ὁ Μακρῆς ἀποτραβήχτηκε πρῶτος ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἀναψῆ τὴν πίπα του.

Ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι κατηφόριζε τὸ νυχτερινὸ ἀεράκι.

— Ὁμορφῇ πού εἶναι ἡ Ἀθήνα, εἶπε. Μιὰ μικρὴ συντροφιά σιγοτραγουδοῦσε, ἐκεῖ δίπλα, ἕναν παλιὸ σκοπὸ.

— Ἀς ξαναπιάσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἱστορία, εἶπε ὁ Μακρῆς. Εἶδες σήμερα τοὺς δυὸ ἀνθρώπους, πού βῆχαν λόγῳ νὰ σκοτώσουν τὸ ζωγράφο...

Ὁ Δημήτρης ἀνάψε ἕνα τσιγάρο.

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸν σκότωσε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ τους.

— Γιατί; Τὸ ἄλλοθι τοῦ Παυλίδη καὶ ἡ κατηγορηματικὴ ἀρνήσις της Καψῆ, ἀποκατελὼν τόσο πειστικὲς ἀποδείξεις γιὰ σένα;

— Δὲν ξέρω. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσιν ἔχω.

— Γιὰ τὸν Παυλίδη, πού ἴσως τὸ ἄλλοθι τοῦ νὰ στέκει. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν Καψῆ. Ἡ Μυρτώ! Πῶς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ ὅτι δὲν πίστευε στὴν ἐνοχὴ της, γιὰτὶ, ἀπλοῦστατα, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ.

— Ἔτσι νομίζω.

Ὁ Δέλλιος εἶπε:

— Ἀς δεχτοῦμε, ὠστόσο, πῶς τὸν Καρνεζὶ τὸν σκότωσε ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἢ κάποιος ἄλλος, πού ἀκόμα δὲν τὸν ξέρουμε. Πῶς, ὁμῶς, τὸν σκότωσε. Πότε; Αὐτὴ, νομίζω, εἶναι ἡ βασικὴ καὶ μεγάλη ἀπορία, πού θέτουμε πρῶτα νὰ λύσουμε. Ὁ Μακρῆς ἐβγάλε τὴν πίπα ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Διάβολε. Τὸν σκότωσαν τὴ νύχτα ἐκεῖνη, χτυπώντας τὸν στὸ κεφάλι μὲ τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμῆ. Αὐτὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει.

— Ἀσφαλῶς. Μὰ πῶς; Ὁ μοναδικὸς νυχτερινὸς ἐπισκέπτης, φαίνεται, δυστυχῶς, πῶς ἦταν ὁ πατέρας σου, Δημήτρη. Ἀλλωστε, τίποτα δὲ δείχνει, πῶς αὐτὸς ὁ Τζόννυ ἢ ἡ κόρη τοῦ Καψῆ ἢ κάποιος ἄλλος, εἶχαν μιὰ ὁποιαδήποτε ἐπαφὴ μὲ τὸ ζωγράφο τὴ νύχτα τοῦ φόνου. Πολὺ περισσότερο, κανεὶς δὲν τοὺς εἶδε νὰ πηγαίνουν στὸ σπίτι του. Κι' ὕστερα, ἂς υποθέσουμε πῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πῆγε. Πῶς μπήκε;

Ὁ Δημήτρης Φλωρᾶς τὸν ἄκουγε ἀπογοητευμένος. Ἦταν φανερό. Ὁ Δέλλιος εἶχε δίκην. Τὴν περασμένη νύχτα, μέσα στὴν ἐξαψὶ τῶν πρώτων ἀποκαλύψεων, τὰ πράγματα φαίνονταν εὐκολώτερα. Ἐφταιγε, ἴσως, καὶ τὸ κονιάκ. Μὰ τώρα;

— Ἴσως βρισκόταν ἀπὸ νωρὶς στὸ σπίτι, ἀποκρίθηκε, χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ πιστεύῃ σ' αὐτὰ πού ἔλεγε.

— Χωρὶς νὰ τὸν δῇ κανεὶς;

— Ναι.

— Δὲν εἶναι καθόλου πιθανό.

Ὁ Μακρῆς σταμάτησε μὲ τὸ ποτήρι στὸ χερί.

— Μπορεῖ νὰ μπήκε μετὰ τὸ Φλωρᾶ, εἶπε.

Οἱ ἄλλοι τὸν κύταξαν. Ἦταν μιὰ ἀποψὶς πού δὲν τὴν περίμεναν.

— Μετά;

— Μάλιστα. Μετά.

— Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Φλωρᾶς;

— Ἡ καὶ πρὶν φύγῃ.

Μὲ τὴν ἥσυχν, χαμηλότονη φωνή του, μέσα στὴν ὁποία, ὁμῶς, διακρινότανε τώρα μιὰ ὑποψία ζωηρότητος, ὁ Δέλλιος εἶπε:

— Ἐλπίζω, πῶς δὲν ἀστειεύεσαι.

— Καθόλου.

— Καὶ μπήκε χωρὶς νὰ τὸν δῇ, χωρὶς

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΚΟΛΩΝΑΚΙ

νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανένας; Οὔτε ὁ ζωγράφος, οὔτε ὁ Φλωρᾶς, οὔτε οἱ ὑπηρετίες; — Δὲν ἀποκλείεται. Ὁ Δημήτρης ἄκουγε προσεχτικὰ. Μιὰ

ΕΙΣΘΕ ΤΙΜΙΟΣ;

ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΜΕ ΕΙΛΙΚΡΙΝΙΑ
Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ 20 ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς, μολοντὶ θεωροῦμε ὅτι εἴμεθα ἀναμφισβήτητα τίμιοι, ἔχουμε μερικὰ μικροελαττώματα — ὑπεκφυγές ἢ μικροπατατές — γιὰ τὰ ὁποῖα νοιώθουμε συγχρόνως καὶ περηφάνεια καὶ ντροπὴ.

Παρακάτω θὰ ὁρῇτε 20 ἐρωτήσεις σχετικὲς μὲ τίς πρὶν συνηθισμένες μορφές τῶν μικροελαττωμάτων. Σημειώστε μπροστὰ σὲ κάθε ἐρώτησι 1 ἂν ἡ ἀπάντησίς σας εἶναι «οὐκ» καὶ 0 ἂν ἡ ἀπάντησίς σας εἶναι «ναι». Προσεβάστε κατόπιν τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς, πολλαπλασιάστε τὸ ἀθροίσμα ἐπὶ 5 καὶ θὰ ἔχετε τὸ ποσοστὸ τῆς τιμιότητάς σας. Ἄν τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα εἶναι 100% τίμιος, οἱ ἀπαντήσεις σας δὲν θὰ ἦσαν ἀπόλυτα εἰλικρινεῖς. Θὰ ἦταν προτιμότερο τότε ν' ἀπαντήσετε ἀπὸ τὴν ἀρχή:

1. Ὑπάρχουν στὴ βιβλιοθήκη σας διβλία πού δὲ σᾶς ἀνήκουν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιστραφοῦν στοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν;

2. Ἀποφεύγετε νὰ ὑπενθυμίζετε στὸν εἰσπράκτορα τῶν λεωφορείων, ὅτι δὲν σᾶς ἔδωσε εἰσιτήριο;

3. Δανεισθήκατε ποτὲ καμμιάν ὀμπρέλλα καὶ ξεχάσατε νὰ τὴν ἐπιστρέψετε;

4. Σπρώξατε ποτὲ κανένα στὴν οὐρὰ γιὰ νὰ περάσετε πρῶτος;

5. Τηλεφωνήσατε ποτὲ ἀπὸ ξένο τηλέφωνο καὶ ἀδιαφορήσατε νὰ πληρώσετε τὸ τηλεφώνημα;

6. Ἄν σᾶς δώσουν κατὰ λάθος περισσότερα ρέστα, θὰ τὰ κρατήσετε;

7. Προσπαθήσατε ποτὲ νὰ πῆτε διὰ τὸ παιδάκι σας εἰναι μικρότερο ἀπὸ 4 ἐτῶν (ἂν εἶναι μεγαλύτερο) γιὰ νὰ μὴν πληρώσετε τὸ εἰσιτήριό του;

8. Ὅταν ψωνίζετε σ' ἕνα κατάστημα, προσπαθεῖτε νὰ πάρετε τὴ σειρά ἐκείνου πού προηγεῖται;

9. Κρατᾶτε κάτι πού σᾶς τὸ δίνουν κατὰ λάθος;

10. Ἐπιτρέψατε ποτὲ κάτι ὡς «χαλασμένο», ἀφοῦ τὸ χαλάσατε ἐσεῖς;

11. Ἄν ὁρῇτε κάτι στὸ δρόμο (χρήματα, κόσμημα κλπ.) καὶ δὲ σᾶς ἔχει ἰοῇ κανένας πού τὸ πῆρατε, θὰ τὸ κρατήσετε ἀντὶ νὰ τὸ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία;

12. Ἄν ἡ μάρκα τοῦ τηλεφώνου στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο πῆσῃ πάλι ἀφοῦ τηλεφωνήσατε, θὰ τὴν ξαναπάρετε;

13. Πῆρατε ποτὲ κανένα πραγματάκι, ἔστω χωρὶς ἀξία, ἀπὸ ἕνα κατάστημα ὅταν δὲ σᾶς πρόσεχαν;

14. Δανείζεσθε μικρὰ χρηματικά ποσὰ καὶ ξεχνάτε νὰ τὰ ἐπιστρέψετε;

15. Ἀγοράσατε ποτὲ κάτι ἀπὸ ἕνα κατάστημα, τὸ χρησιμοποίησατε ἰκανοποιητικὰ καὶ κατόπιν τὸ ἐπιστρέψατε ὡς «ἀκατάλληλος»;

16. Ἀντιγράψατε ποτὲ στίς σχολικὲς ἐξετάσεις;

17. Προσπαθήσατε ποτὲ νὰ περάσετε ἕνα κίβδηλο νόμισμα, πού σᾶς ἔδωσαν χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ;

18. Ἐπαναλαμβάνετε τὰ ἀστεῖα, τίς ἐξυπνάδες καὶ τὰ ἀνένδοτα ἄλλων σάν νὰ εἶναι δικά σας;

19. Ἄν μπορούσατε νὰ κερδίζετε πολλὰ χρήματα μὲ κάποια ἀπάτη, χωρὶς κίνδυνον ν' ἀνακαλυφθῇτε, θὰ τὸ κάνατε;

20. Χρησιμοποίησατε ποτὲ τὰ γραμματόσημα τοῦ γραφείου ὅπου ἐργάζεσθε, γιὰ τὴν ἀλληλογραφία σας;

γάτα ἦρθε καὶ τριέθηκε στὰ πόδια του. — Δὲν ἀποκλείεται, ζανάπε ὁ δημοσιο-

γράφος.

Ἐμείναν συλλογισμένοι. Ἡ δυσπιστία, πού εἶχε ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπο τοῦ Δέλλιου, ἀπογοήτευε τὸν Δημήτρη Φλωρᾶ. Εἶχε πολλὴ περισσότερη ἐμπιστοσύνη στὴν κρίσι τοῦ Δέλλιου. Ὁ Μακρῆς ἦταν κάπως πολὺ ἐνθουσιώδης καὶ αὐθόρμητος. Ὁ δημοσιογράφος ἀνέπτυξε τὴν ἀποψὶ του.

— Φυσικά, ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπλὲς εἰκασίες. Μὰ ἂν τὸ δεχτοῦμε — καὶ τὸ δεχτήκαμε — πῶς ὁ πατέρας σου εἶναι ἀθῶος, δὲν μᾶς μένει τίποτε ἄλλο. Θὰ κινηθοῦμε ἀναγκαστικὰ μέσα στὴ σφαῖρα τοῦ πιθανοῦ.

Οἱ ἄλλοι τὸν παρακολουθοῦσαν. Ὁ Μακρῆς ζωήρευε ὁ ἴδιος, ὅσο προχωροῦσε στὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἰδέας του.

— Ὁ δολοφόνος, εἶπε θὰ μπορούσε νὰ χε μὴ πρὶν ἀπὸ τὸ Φλωρᾶ. Πότε ὁμῶς; Τὴ μέρα; Αὐτὸ θάταν ἀπίθανο. Ἡ μικρὴ ὑπηρετρία κι' ἡ οἰκονόμος γυρίζαν μέσα στὸ σπίτι, πού ἄλλωστε δὲν εἶναι μεγάλο. Θὰ τὸν ἐβλεπαν. Τὴ νύχτα; Κανένα παράθυρο δὲν ἦταν ἀνοιχτό, κι' ἄλλωστε οἱ δολοφόνου μπαίνουν ἀπ' τὰ παράθυρα μόνο στὸν κινηματογράφου. Μένει ἡ πόρτα. Θάπρεπε νὰ χτυπήσῃ, νὰ ἀναστατώσῃ τὸν κόσμον. Ἀπομένει ἡ λύσις τῆς διαρρήξεως. Ἡ ἀστυνομία δὲ δρῇ κανένα τέτοιο σημάδι.

Ὁ Δημήτρης κύταξε τὸ Δέλλιο. Τὸ ἀδύνατο πρόσωπό του εἶχε τὴν ἐκφρασί βαθείας προσοχῆς.

— Λοιπὸν;

— Εὐκολώτερο εἶναι νὰ δεχτοῦμε, πῶς μπήκε μετὰ τὸ Φλωρᾶ, ὅταν αὐτὸς βρισκόταν ἀκόμα στὸ γραφεῖο τοῦ ζωγράφου.

— Καὶ ἡ πόρτα;

— Ἴσως δὲν εἶχε κλείσει καλὰ. Μιὰ νυσταγμένη ὑπηρετρία μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἕνα τέτοιο λάθος.

— Ἀπίθανο.

— Τὰ ἀπίθανα δὲν εἶναι καὶ ἀδύνατα. Ὑστερα, ἴσως, αὐτὸς ὁ ἀγνωστος, ὁ κ. Χ. νὰ εἶχε βοηθήσῃ τὸ λάθος.

— Πῶς;

— Ἄν υποθέσουμε, πῶς αὐτὸς ὁ κ. Χ. ὑπάρχει, πρέπει νὰ δεχτοῦμε, πῶς θὰ βρισκόταν ἐξῶ ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ Καρνεζῆ. Ἴσως, παρακολουθώντας τὸν ζωγράφο, ἴσως μὲ σκοπὸ νὰ διαρρήξῃ τὴν πόρτα, ἴσως περιμένοντάς τον νὰ βγῇ.

Ὁ Μακρῆς σταμάτησε καὶ ἀνάψε τὴν πίπα του, πού εἶχε σβῆσει.

— Τότε φτάνει ὁ Φλωρᾶς, συνέχισε. Εἶναι νευρικός, ταραγμένος, ἀπασχολημένος μὲ τίς σκέψεις του. Χτυπᾷ τὸ κουδούνι. Μὲ παρακολουθεῖτε;

— Ναι.

— Ὁ ἀνθρώπος μας κρύβεται. Εἶναι πολὺ εὐκόλο. Εἶδα σήμερα τὴν πόρτα τῆς ὁδοῦ Σκουφᾶ. Ἀκριβῶς, δίπλα, κολλητὰ σχεδὸν μ' αὐτὴν, εἶναι ἡ πόρτα τοῦ 10Δ... Μέσα στὴ νύχτα εἶναι εὐκόλο νὰ κρυφθῇς στὸ κοίλωμά της. Ἀλλωστε ὁ Φλωρᾶς εἶναι πολὺ ταραγμένος γιὰ νὰ προσέξῃ... Ἀπὸ κεῖ τὰ πράγματα εἶναι εὐκόλα. Ἡ νυσταγμένη ὑπηρετρία ἀνοίγει. Ὁ Φλωρᾶς μπαίνει. Τώρα, πρέπει νὰ υποθέσουμε, ἢ ὅτι ἡ πόρτα δὲν ἔκλεισε καλὰ ἀπὸ ἀμέλεια τῆς ὑπηρετρίας ἢ ὅτι ὁ κ. Χ. τὴν ἐμπόδισε νὰ κλείσῃ, μ' ἕνα πετραδάκι, μὲ τὸ παπούτσι του, μ' ἕνα μαστούνη ἢ καὶ μὲ τὴν κομπὴ ἦθκε τοῦ κραγιόν, ἂν ὁ ἀνθρώπος μας δὲν εἶναι κ. Χ. ἀλλὰ δεσποινὶς Χ.

Ὁ Δέλλιος παρακολουθοῦσε σιωπηλός. Τίποτα στὸ πρόσωπό του δὲν ἔδειχνε ἂν συμφωνοῦσε ἢ ὄχι μ' αὐτὰ πού ἄκουγε.

Ὁ Μακρῆς συνέχισε:

— Ἡ ὑπηρετρία ὁδηγεῖ τὸ Φλωρᾶ στὸ γραφεῖο, περιμένει λίγο κι' ὕστερα, ὅπως ἔγραψαν κι' οἱ ἐφημερίδες, πηγαίνει στὸ δωμάτιό της. Ἴσως κοιμήθηκε κι' ὅλα. Τότε ὁ κ. Χ. μπαίνει, κρύβεται κάπου — τὸ χῶλ καὶ τὸ σαλόνι εἶναι σκοτεινὰ — καὶ βλέπει τὸ Φλωρᾶ νὰ βγαίνει. Εἶναι ἡ σειρά του. Προχωρεῖ στὸ γραφεῖο.

— Κι' ὁ Καρνεζῆς;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

— Τί σοῦρδε νὰ φορέσης αὐτὸ τὸ ἐμπριμέ μὲ τὰ ψάρια; (Τοῦ Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

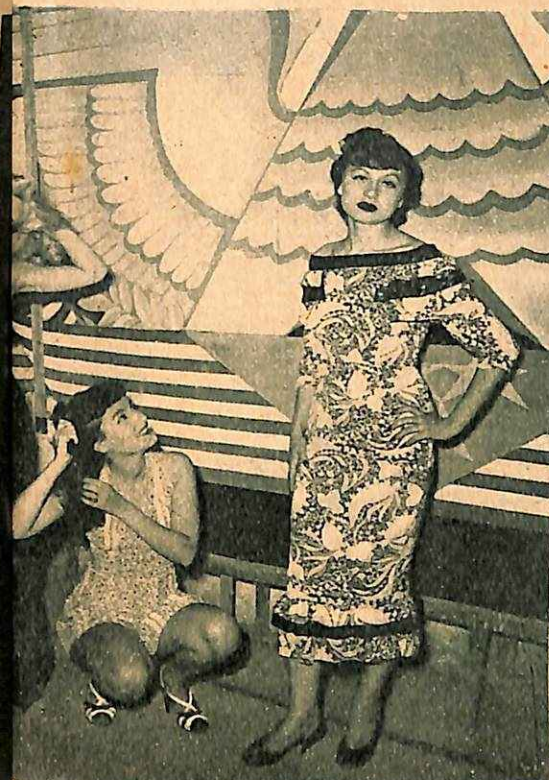

Τρεις στάρλετ που ντεμπουτάρησαν στο θέατρο «Περοκέ»: 'Αριστερά, η Πίτσα Παπα-θεοδώρου, στη μέση η Τζούπη Γκάλ και δεξιά η Ρούλα Χρυσοπούλου.

ΦΥΝΤΑΝΑΚΙΑ

ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΣΤΑΡΛΕΤ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΙΣΩΣ ΑΥΡΙΟ ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ

Τέσσερα από τα εφτενιά φιντανάκια του «'Ακροπόλ». 'Αριστερά, η Λιάνα 'Ορφανού, η στάρλετ με το δυναμικό ταλέντο, που το κοινό την έχει δει και σε δυο ελληνικά φιλμ. Κάτω αριστερά, η Μπέμπα Κυριακίδου, «το παιδί θαύμα», όπως πρωτοεμφανίστηκε στο «'Αλσος» το 1947. Στη μέση η Πόπη Γκί, η μικρότερη απ' τις χαριτωμένες αδελφές «Πί και Νί». Τρίτη δεξιά, η Μ. Ντόλτζι, η στάρλετ με το γλυκό χαμόγελο.

Δύο στάρλετ του «'Ακροπόλ»: Η Α. Μπιόν-κα και η Λ. Μπέλα. Δεξιά, όλο το σεξέτετο.

ΤΟΥ 1953

ΤΟΥ ΕΛΑΦΡΟΥ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

Έφετος ντεμπουτάρησαν στο θέατρο Βέμπο τρία νέα ταλέντα. 'Αριστερά η Νάντια Χω-ραφά, της Δραματικής Σχολής του 'Εθνικού, στη μέση η Εύα Χόνδρου και δεξιά η χαριτω-μένη 'Ελένη Μανωριώτου

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΚΑΘΕ χρόνο το ελαφρό θέατρο μας παρουσιάζει καινούργια ταλέντα: στο χορό, στο τραγούδι, στο παίξιμο. Κοπέλλες όμορφες, κεφάτες, χαριτωμέ-νες, που πρώτη φορά αψηφούν τα φώτα της ράμπας, ενθουσιάζουν τους θεατές με το μπρίο τους και σκορπούν άθρονο το γέλιο και τη χαρά. Κι' όμως, οι κο-πέλλες αυτές δεν βγήκαν από θεατρική σχολή, δεν παρακολούθησαν ειδικά μα-θήματα, ούτε όρθωσαν ούτε απαγ-γελίας, ούτε τραγουδιού. Μοναδικό έ-φοδιό τους είναι το έμφυτο ταλέντο, που τους χάρισε η φύσις. Τ' αστέρια αυτά, τα φιντανάκια του Μουσικού

Θεάτρου, στέκουν, ωστόσο, ισάξια πλάι στις παλιές βεντέτες, τις γνω-στές φήμες με τη πολύχρονη πείρα της σκηνής. Το φετινό καλοκαίρι υπήρ-ξε ιδιαίτερα πλούσιο σε συγκομιδή ά-πο νέα ταλέντα. Δροσερά και πανέξυ-πνα κορίτσια, που για πρώτη φορά έμ-φανίζονται στη σκηνή, αποτελούν το «σεξέτετο» του «'Ακροπόλ». 'Αλλά και το «Περοκέ» και το θέατρο «Βέμπο», ά-νοιξαν έφετος την αύλεια τους, προβάλ-λοντας θεατρικές στάρλετ, που θα είναι ίσως αύριο οι βεντέτες του ελληνικού ελαφρού θεάτρου.

Γυναίκες

(ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ έχουνε στήσει, άργα μετά τα μεσάνυχτα, καυγά τρικούβερο· δηλαδή, έχουν αρχίσει, σε τέτοια περασμένη ώρα, αυτό που ονομάζεται στην άργα της συζυγικής διαλέκτου «κρεβδατομυρμούρα», και είναι τόσο φρικτό, και σά λέξεις και σαν έννοια...).

ΕΚΕΙΝΗ: Για να δούμε, αν έκανα εγώ κάτι τέτοιο, τί θα λείγεις!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι είναι, δηλαδή, αυτό το καταστρεπτικό εκάτι τέτοιο, που σ' εξαγρίωσε τόσο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Είπ' ανάγκη να σου το πω;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά. Άφου δεν το καταλαβαίνω μόνος μου...

ΕΚΕΙΝΗ (άφρισημένη): Λύσσαξες κυριολεκτικά μ' αυτή την έλπειν!...
ΕΚΕΙΝΟΣ (διατηρεί την ψυχραιμία του): Πρώτα-πρώτα, με ποιάν απ' όλες τις έλπεινες;...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις!... Μιά έλπειν υπάρχει εδώ και χρόνια στη ζωή σου, μία μόνιμη έλπειν, που, όποτε βρεθεί μπροστά σου, σε φέρνει κορώνα-γράμματα!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά. Ήρθα, λοιπόν, απόψε κορώνα-γράμματα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, σε κατάλαβε, βρέ παιδάκι μου, όλος ο κόσμος... Ή μούρη σου έσταξε μέλι! Τα μάτια σου σεμπετί, ή γλώσσα σου κάντιο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με μία λέξη, απόψε έπαθα ό-ξεϊα διαδητική κρίσις!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άσε τις σάχλες, και προσπάθησε να καταλάβεις, ότι δεν έννοω ν' άνεχτώ τη συνέχισή αυτής της Ιστορίας, που με θίγει και με κουρελιάζει!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άς πούμε, ότι καταφέρνω να τό έννοήσω... Τι θα κερδίσουμε;...

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς ετί θα κερδίσουμε; Άμα καταλάβεις, ότι είμαι άποφασισμένη να φτάσω κι' ως τό διαζύγιο, έλπίζω ν' αλλάξω...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, τί να κάνω, Πώς να φερθώ; Για καθοδήγησέ με, σε παρακαλώ...

ΕΚΕΙΝΗ: Άπλούστατα, όταν συμβή να βρισκόμαστε μαζί μ' αυτή την κυρία, να μη γλυκοσαλιάζεις μαζί της, να μην ένθουσιάζεσαι, να μην ξετρελλανίζεις, γιατί καμιά φορά θα χάσω την ύπομονή μου και θα σου φέρω στο κεφάλι τό πρώτο πράμα που θα βρώ — πιάτο, ποτήρι, τασάκι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ό' αρχίσω να πιστεύω, ότι προσεχώρησες στο κίνημα τών Μάου-Μάου.

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, είμαι άπολίτιστη;... Είμαι Ζουλού, τρώω ανθρώπους;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμένα, πάντως, κοντεύεις να με φας! Άν ύποθεθ, δηλαδή, ότι είμαι άνθρωπος... Γιατί αρχίζω να έχω πολύ σοδαρές ύπόνοιες, ότι μάλλον είμαι ύποζύγιο!...

ΕΚΕΙΝΗ (με νευρικό γέλιο): Τό καημένο μου τό ύποζύγιο!... (Άλλάζει) Πού τη βρίσκεις, όμως, τόση άναίδεια;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άρχιζει ν' άγριεύη με τη σειρά του): Δηλαδή, άρνείσαι, ότι είμαι τετράποδο;...

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, αν έπιμένεις, δε θέλω να σου χαλάσω τό χατήρι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπιμένω άπόλυτως... Καί, πιό πολύ από μένα, έπιμένουνε τά πράματα. Ύποζύγιο δεν είναι μόνον αυτό που κουβαλάει στην πλάτη του ροδίτες ή σαββατιανά. Είναι κι' ό κατ' έπιφάνειαν άνθρωπος, που έτωμίζεται όλα τά βάρη, πιθανά κι' άπίθανα, χωρίς την έλπιδα να άνασάνη ποτέ, να ξεκουραστή, να χαρή... Είναι τό οίκτρο πλάσμα που λέγεται άντρας, όταν άφήση να του φορτώσουν ένα σωρό ύποχρεώσεις και έπιτηρήση να του στερήσουν όλα τά δικαιώματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Έσύ, να πούμε! ΕΚΕΙΝΟΣ (σταθερά): Έγώ, ασφαλώς... Έγώ, που δεν κάνω τίποτ' άλλο παρά να δουλεύω και να ταλαιπωρομαι!... Που δεν έχω ούτε άνάπαυσι, ούτε χαρά, γιατί, και ή σπάνια χαρά που είναι δυνατό να μου προσφέρει,

κατά λάθος και με τό σταγονόμετρο, ή Τύχη, έρχεσαι έσύ και μου την άνακατεύεις άμέσως, γεμάτη άνεξήγητο σαδισμό, με δηλητήριο!

ΕΚΕΙΝΗ: Όπως άπόψε... Έ; ΕΚΕΙΝΟΣ: Όπως άπόψε, άκριδώς... ΕΚΕΙΝΗ (δγαίνει από τά ρούχα της): Όμολογείς, λοιπόν, ότι χάρηκες με τη συντροφιά αυτής της έλπεινης;!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό όμολογώ... ΕΚΕΙΝΗ: Καί, γιατί χάρηκες, παρακαλώ; ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί βρέθηκα για λίγο δίπλα σε μία καθαρόαιμη γυναίκα!...

ΕΚΕΙΝΗ (δράζει): Έγώ, δηλαδή, τί είμαι; Μπορώ να μάθω;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς δεν μπορείς. Γυναίκα είσαι κι' έσύ που ξεχασε, όμως, πιά είναι ή άποστολή της και κινδυνεύει να γίνη καρότο.

ΕΚΕΙΝΗ (κοιλάζει): Δεν ξέρω τί με κρατάει!... ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει, χωρίς να δίνη σημασία στη διακοπή της): Διότι καρότο είναι κάθε θηλυκό χωρίς ψυχική θηλυκότητα... Κάθε θηλυκό που έπιμένει να άυτονομάζεται γυναίκα μόνο γιατί συνέβη να φοράη φουστάκια και νάχη καμπυλωτήτες, άντι μουστάκι και γένεια!... Άμα άπουσιάζη, όμως, ή θηλυκότης, τό θηλυκό είναι καρότο, ή ραπάκι — αν προτιμάς!...

ΕΚΕΙΝΗ (πετάει φωτιάς): Δεν ντρέπεσαι! ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή άληθινή γυναίκα, ή καθαρόαιμη, ξέρει να ζήση, και ξέρει να παρασύρη κι' αυτούς που την περιβάλλουν σε μία πραγματική ζωή... Ξέρει να ξοδέψη, ξέρει να γλεντήση, ξέρει να ντυθ, ξέρει να φορέση τό παπούτσι που θα όμορφήνη τό πόδι της, και να δάη τό άρωμα που θα ύπογραμμίση τη γοητεία της... Ξέρει να γίνη, με μία λέξη, ένδιαφέρουσα, να κρατήση άναμμένη τη φλόγα της άγάπης. Μπορεί να είναι φιλενάδα, αλλά μπορεί να είναι και σύζυγος. Πάντως, δεν είναι τό ούδέτερο πλάσμα, που στερείται τις μεγάλες χαρές της ζωής, για να μετάδωλ ή λίρες τις δραχμές που θάχουνε την άτυχία να πείσουνε στα χέρια της!...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτός είναι καθαρός ύπαινιγμός εναντίον μου!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή ζωή, άγαπητή μου, είναι μία έντελώς πρόσκαιρη σαπουνόφουσα. Είναι άγνωστο πότε θα σπάση: είναι άπόλυτως σίγουρο, όμως, ότι θα σπάση κάποτε... Και αυτή τη σαπουνόφουσα, πώς τη ζούμε, έμεις που κολακευόμαστε να πιστεύουμε, ότι είμαστε σοφοί. Τη ζητούμε σαν άμετανόητοι ήλίθιοι δασανίζοντας ό ένας τόν άλλον, με οικονομικές στερήσεις, με άχ και δάχ... Γιατί λοιπόν; Τί τρέλλα είν' αυτή; Τί άσύνεπεια και τί άνακολουθία;...

ΕΚΕΙΝΗ (με σφιγμένα χείλια): Θα σου άξιζε νάχης εκείνη γυναίκα σου, και να σου τά τρώη όλα!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Με γειά της και με χαρά της! Θα τά τρώγαμε μαζί!... Καί, μαζί πάλι, θα τά χαιρόμαστε!...

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να κλάψη): Άλήθεια, δε μου είπες, πόσα ξόδεψες στο χωριστό λογαριασμό που πλήρωσες για χατήρι της.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφρημένα): Διακόσιες δέκα χιλιάδες, μαζί με τό πουρμπουάρ και τά λουλούδια!... ΕΚΕΙΝΗ (με φρίκη): Πωπά! Και τά λουλούδια; Τί τάβλεες τά λουλούδια;... Ήθελες, βέβαια, να κάνης τό κομμάτι σου σ' αυτό τό δρωμερό γύναιον!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολύ σιγά): Μην τήν δρίζεις... Τό πιό μεγάλο προτέρημα μιάς πραγματικής γυναίκας είναι να ύποβάη στον άντρα της την άνάγκη να της προσφέη λουλούδια!... Και πιστέψ με ότι ήθελα τόσο την άνάγκη αυτή να μου την ύποβάλλης έσύ!

ΕΚΕΙΝΗ (δεν τόν προσέχει): Διακόσιες δέκα χιλιάδες! Θα δάχαμε άλλες έκατό και θα παίρναμε μία λίρα!... ΕΚΕΙΝΟΣ (άναστενάζει): Τό μυαλό σου και μία λίρα!... ΑΥΛΑΙΑ

χαρές και καύμιοι των απητων ανθρώπων

Η ΆΠΟΝΗ

ΩΡΕΣ - ώρες με πιάνει ένας πονοκέφαλος, που πάει να σπάση τό κεφάλι μου. «Άνέστη!» από δω, «Άνέστη!» από εκεί... «Άνέστη, παράγγειλέ μου καφέ!», «Άνέστη, αγόρασέ μου έφημερίδα!... Τί να πρωτοκάνω; Πού να πρωτοπάω; Ποιόν να πρωτοκυττάξω;... Δύσκολη ή δουλειά του κλητήρα. Μπορεί να μη θέλεις πολλά γράμματα, αλλά σου χρειάζονται πολλά μυαλά και περισσότερα πόδια. Δεκατέσσερα πόδια νάχης και πάλι λίγα είναι. Οι κλητήρες, κανονικά, έπρεπε να γεννιόμαστε σαρανταποδαρούσες!...

Έπειτα είναι αυτό τό έτιμο τό κουδούνι. Ντρρν! ό ένας. Ντρρν! ό άλλος. Δεν έχει σταμάτημα. Τό κουδούνι είναι ή πιό αίμοδορική έφεύρεσις.

Ή δουλειά, βέβαια, δεν έχει ντροπή. Τί θα πη κλητήρας, τί θα πη ύπάλληλος. Τό μεροκάματο να δγαίνη. Άλλά να τήν έχης δρή την κυρά. Άμα δεν τήν έχεις δρή, σού λέει: «Κλητήρα θα πάρω; Πρίτς!»!...

Τρία συναισθήματα μου κάνανε και τά τρία χαλάσανε. «Τί δουλειά κάνει; Δημόσιος ύπάλληλος. Τί θαμύ έχει; Κλητήρας. Κλητήρας; Μη χειρότερα!...»

Και να πής, ότι ψηλοκύτταξ; Γαλατάς της βόλτας ήταν ό πατέρας της μιάς, φοκαράς συνταξιούχου τραμβαγιέρης ό πατέρας της άλλης. Ή τρίτη δεν είχε ούτε πατέρα, ούτε μητέρα. Άλλά δεν ήθελε κι' άντρα που νάναι κλητήρας, να τού κάνης ντρρν! και να στέκεται σούχα!...

Να δούμε τί ψάρια θα πιάσουμε σήμερα. Να δούμε αν ή κόρη της παραδουλεύτρας τού Διευθυντή, θα έχη μυαλό ή θα είναι κι' αυτή καμιά ψηλομύτη. Και θαρώ, πώς θάμιασε ταιριασμένο άντρώγυνο. Σαραντάρης έγώ, τριαντάρα εκείνη, πές τριανταπεντάρα. Ένα οικόπεδο έγώ στην άνω Δάφνη, και βρέχει δε βρέχει τό μισθολόγιό μου, ντάν, στο χέρι. Τό ρουχικό της και τό σεντονικά της εκείνη και τη δελόνα της και τό ψαλίδι της. Στην αρχή θα χτίσουμε ένα δωμάτιο για να μπούμε μέσα, και σε δύο-τρεις χρόνια, κόψε-ράψε εκείνη, κόψε τό τσιγάρο και τόν καφέ έγώ, κολλάμε και μία καμαρούλα άκόμα.

Να κάνουμε και κανένα πιτισρίκο και να τόν δγαλούμε Μανώλη — τ' όνομα τού μακαρίτη τού πατέρα μου. Και να τόν άμολάμε τό Μανωλάκη στην αύλη να παίζη και να χαιρέται, αλλά να δαλούμε και κανένα κάγκελλο μη δγη έξω τό παιδί και — χτύπα ξύλο! — τό πατήση κανένα αυτόκινητο.

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

Να φυτέψουμε και δυό λουλούδια στο πίσω μέρος τού σπιτιού, να μισοχολοήση ό τόπος, να δαλούμε και μία κληματαριά — κρεβάτι-να, να γυρίσω από τη δουλειά μου, να κάθουμαι στον ίσκιό της και να ξεποστάζω. Και νάρχεται ή κυρά να μου φέρη έναν καφεδάκο. Και νάρχεται και ό Μανωλάκης να μου τραδάη τά μουστάκια και, όθθεν πώς μ' έπίασανε τά νευρά μου έπειδή μου έχυσε τόν καφέ, να τόν μαλλώνω και να τόν κυνηγάω τόν κανακάρη μου!...

Κι' όπως μου λέει ό κ. Διευθυντής, είναι και νοικοκυρά και νοστιμούλα ή λεγόμενη. Θα τήν παίρνω τό λοιπόν μία-δυό φορές τήν εβδομάδα να πηγαίνουμε δολτούλα στο τέρμα, να όργάνουμε τήν άσφαλο. Και κάθε Κυριακή πρῶτ, ό Άνέστης, ή Άνέταινα κι' ό Μανωλάκης, θα πηγαίνουμε στην εκκλησία, να συνηθίση και τό παιδί και να πάση τό δρόμο τού Θεού. Και θα περνάω κορδατός μπροστά από τό παγκάρι της εκκλησίας και — πού τό ξέρεις; — μπορεί να με κάνουνε κι' έπίτροπο, να μετράω τίμια τά λεφτά τού Άγίου και να δω κι' από κοντά τί διάβολο κάνει εκείνος ό καντηλανάφτης, γιατί δε μ' άρέσουν καθόλου τά μούτρα του!... Ντρρν! Ποιός με θέλει πάλι; Μια στιγμή, κύριε καντηλανάφτη, και θα σε κανονίσω!...

— Έσείς, κύριε τημητάρχη, χτυπήσατε; Να σάς αγοράσω τσιγάρα; Άμέσως!... Τί λέγαμε λοιπόν; Ά ναι, ό καντηλανάφτης. Δε βαρύνει, φοκαράς άνθρώπος με τρία παιδιά είναι κι' αυτός. Άλλά πάλι τήν εκκλησία δρής να κλέβη; Διπλή ή άμαρτία!...

Για να βέλη, όμως, να μου τη δώση γυναίκα ό Διευθυντής, πρέπει να είναι τύπος και ύπογραμμός. Έπειτα δεν είμαι κι' έγώ παραπεταμένος. Και τόν τρόπο μου τόν έχω και μόλιμος είμαι, κι' όταν με βλέπει ή κυρά Καλλιόπη, ή καθαρίστρια τού γραφείου, στέκεται κλαίνο. Άν της δαστάη, άς κινή κι' άλλιάς. Νάτανε να έλθη να με δη ή λεγόμενη τσιάν θα είναι στο γραφείο κι' ή καθαρίστρια!...

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

— Πώς είπατε, κύριε Διευθυντή; Θα παντρευτή άλλον;... — Άλλον λοιπόν!... Και μένα μ' άφήνει!... Ό άλλος, φαίνεται, δεν είναι κλητήρας! Δε με λυπήθηκε έμένα!... Δε συλλογίστηκε ούτε τό Μανωλάκη μας, ή άπונה!... ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

ΛΕΝΕ πώς οί τρεις μεγαλύτερες συμφορές στον κόσμο είναι ή φωτιά, ή γυναίκα και ή θάλασσα. Φαίνεται, όμως, πώς αυτό ισχύει υπό την προϋπόθεση να ενεργούν ή καύσιμα χωριστά. Γιατί, ενώμενες στον ίδιο χώρο, υφίστανται τη μεταμορφωτική επίρροη κάποιας μυστηριώδους μαγείας και συνθέτουν ένα θαύμα. Ίδίως, αν ή τύχη ή φωτιά να είναι ό χρυσός καταρράκτης του άττικού καλοκαιριάτικου ήλιου, ή γυναίκα να αντιπροσωπεύεται απ' τη θέρμη και τό σφρίγος της κοριτσιίστικης όμορφιάς, και ή θάλασσα να περιορίζεται στο άπαλό μετάξι του Σαρωνικού, πού είσχωρεί γαλήνιος στή φλεγόμενη άττική γή και δέχεται από τούς μακρινούς άγριους πόντους μόνο κύματα δροσιάς, αύρες έλπίδας, ήπιες ύγρες θωπίες. Πουθενά ή ελληνική φύσις δέν αποθέτει με τόση είδυλίσιακή γενναιοδωρία τίς χάρες της όσο εδώ, στή σαρωνική παραλία, από τίς άπότομες μικρογραφίες τών γκρεμών τής Καστέλλας ως τό εύγραμμο ξεδίπλωμα τών τοπίων τής Βουλιαγμένης... Σαρωνικός! Ένας έξαίσιος πίνακας όμορφιάς, άσύγκριτο δώρο τών θεών στους 'Αθηναίους...

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Ο ΣΥΜΠΑΘΗΣ ήθοποιος του μουσικού θεάτρου κ. Γιάννης 'Ιωαννίδης ήταν—και είναι δηλαδή—μηνιάς φίλος της τράπουλας. Φαίνεται, όμως, ότι ο Ρήγας, ο Βαλές και η Ντάμα, δεν έχουνε για τον καπνιστή Γιάννη την ίδια αγάπη που έχει ο Γιάννης για 'αυτούς. 'Αντιθέτως, μάλιστα. Λες και τον μισούν, λες και διασκεδάζουν με το να τον κάνουνε να χάνει, τι έχει και δεν έχει. Πολλά είναι τα χαρτοπαικτικά ανέκδοτα του Γιάννη κι 'ίσως δεν θα μās έφτανε όλκληρη ή σελίδα για να πούμε, έστω και τμήματά. Θ' άρκεσθούμε, λοιπόν, σήμερα σε ένα - δυο, από τα πιο σύνοτα:

Πόκα στο γυναικό θεατρικό επιχειρηματία κ. Θεοδωρίδη. Παίζει ο κ. Θεοδωρίδης, παίζει η κ. Κυδελή, παίζει η κόρη του η 'Αλίκη, παίζουνε κι 'άλλοι, παίζει κι 'ο 'Ιωαννίδης, που έχει πιάσει

δυο άσους και τους πάει ελάου-λάου. Τό πότε είναι γερό και στο τέταρτο πιά φύλλο ο Γιάννης ξεσπαθώνει.

—Τά ρέστα μου.
—Όλοι αποσύρονται εκτός της 'Αλίκης, που πάει για κέντα.
—Δικαίωμα.
—Τό έχετε.

Η 'Αλίκη δείχνει τα χαρτιά της στον κ. Θεοδωρίδη.
—Τί λές, μπαμπά, να πάω;
—Δεν ξέρω, παιδί μου, αλλά μάλλον δεν πάνε.

Η 'Αλίκη δείχνει τα χαρτιά της στην κ. Κυδελή.
—Τί λές, μαμά, εσύ, να πάω;
—Εγώ θα πήγαινα.

Η 'Αλίκη γυρίζει στον κ. Θεοδωρίδη, και ο 'Ιωαννίδης έχει αρχίσει να αγωνιά.
—Η μαμά λέει, ότι θα πήγαινε.

—Εγώ δε θα πήγαινα.
—Νά πās, να πās, έπεμβαίνε η κ. Κυδελή.
Κι' η 'Αλίκη πάει.

Μοιράζονται χαρτιά και, ώ του θαύματος, το φύλλο έρχεται κι' η 'Αλίκη κερδίζει.

Κι' ο 'Ιωαννίδης, περίλυπος μέχρι θανάτου:
—Τί να σās πώ. "Εχω χάσει κατά πολλούς τρόπους. Με οικογενειακό συμβούλιο, όμως, πρώτη φορά χάνω!

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ

Και άλλο ανέκδοτο του 'Ιωαννίδη:
Παίζουν σ' ένα σπίτι, πόκα πάλι. Δίπλα στον 'Ιωαννίδη, κάθεται ένας κ. Βασίλης, γνωστός και ως «Βασιλάραγας» λόγω της Μικρασιατικής καταγωγής του. Ο Βασιλάραγας αυτός είναι σεσημασμένος «καρμπινάρας» και δεν μπαίνει σε κόλπο αν δεν είναι σίγουρος. Μοιράζονται, λοιπόν, χαρτιά κι' ο 'Ιωαννίδης παίρνει δυο ρηγάδες κατάκι κι' έτοιμάζεται ν' ανοίξει. Προηγείται, όμως, ο Βασιλάραγας που έχει έναν άσσο φανερό και λέει:

—Δύο φορές τό πότε.

Μόλις το άκούει αυτό, ο 'Ιωαννίδης φανερώνει τους ρηγάδες του και φωνάζει:

—Πάσσο... Πάσσο... Πάσσο...
—Όλοι απορούν.
—Με δυο ρηγάδες πάσσο;
Κι' ο 'Ιωαννίδης δικαιολογούμενος:

—Δεν ξέρετε τη διαθήκη του Κεμάλ;
—Όχι.
—'Α, βέβαια. 'Ο Κεμάλ, πριν πεθάνει, είπε στους Τούρκους: "Αν καμιά φορά συμβεί να έχω άσσο φανερό ο Βασιλάραγας και να πη δυο φορές τό πότε, χωρίς να έχω και έναν άλλο άσσο κατάκι, να δώσετε πίσω την Πόλη στους "Ελληνες".

ΤΟΥ ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Κάποτε, όταν ο άξέχαστος Τίμος εργαζότανε στο «'Εθνος», υπήρχε εκεί και μια δακτυλογράφος, που κάποια μέρα άρρώστησε και χάθηκε. "Υστερα από καμιά εικοσαριά μέρες, ξανάκανε την εμφάνισι στα γραφεία του «'Εθνους», με δεμένο τό χέρι της.

—Βρέ Κατίνε, τη ρώτησε ο Τίμος, τί έγινε από τόσον καιρό;
—'Αφήστε τα, κ. Μωραϊτίνη, κι' υπέφερα πολύ.
—Από τί;
—Νά. Είχα ένα στυρί στο χέρι, τό έξυσα, μολύνθηκε και τώρα έγινε μια πληγή που δεν κλείνει.
—Δεν κλείνει; άπόρησε ο Μωραϊτίνης.
—Δεν κλείνει, κ. Τίμο.
—Ούτε τις Κυριακές;

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΚΙΝΙΝΗ

Την ανακάλυψι και τό δνομά μου τά χρωστώ στην 'Ισπανίδα κόμισσα "Ελ Κινχόν, σύζυγο του αντιδασίλεως του Περού, που γιατρεύθηκε, γύρω στα 1640, απ' τούς πυρετούς χάρις στο φλοιό του θάμνου, από τον όποιο παράγομαι.

Για πρώτη φορά με χρησιμοποίησε έναντιον των έλωδων πυρετών ο 'Ιταλός καρδινάλιος ντε Λούγκο. Γι' αυτό οι 'Ιταλοί με ξέρανε πολύν καιρό με τό δνομα «Σκόνη του Καρδινάλιου» και ήμουν περιζήτητη, γιατί ή έλονοσία έκανε θραύσι.

Η Θεοσεδής κόμισσα, όταν έγινε καλά, απέκλυψε τό μυστικό της θεραπείας της στους Ιεραποστόλους 'Ιησούτες. Αυτόι έδωσαν στο νέο φάρμακο τό δνομα «Κινχόνας», που έγινε άργότερα «Κινχονίνη» και, τέλος, «Κινίνη».

Κατά τον 18ο αιώνα, ο φλοιός του άμερικανικού φυτού έγινε γνωστός και στην Εύρώπη, με τό δνομα «Σκόνη της Κόμισσας» ή «Σκόνη των 'Ιησούτων». Κανέναν, όμως, δεν ήξερε ακόμη να παρασκευάζει σε καθαρή κατάσταση.

Σήμερα, πατρίδα μου είναι ή 'Ινδονησία, όπου υπάρχουν μεγάλες φυτείες Κενκίνας. Συνθετικώς δεν με έχουν ακόμα παρασκευάσει, παρ' όλο που πέτυχαν να κατασκευάσουν άλλα αντιπυρετικά, όχι, όμως, τόσο άποτελεσματικά όπως εγώ.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΚΥΝΙΚΟΥ

ΑΚΡΙΒΕΙΑ: Η τέχνη να μαντεύετε σωστά πόσο ακριβώς θ' άργήσει τό πρόσωπο που περιμένετε.

ΠΡΟ-Υ-ΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ: Μιά μέθοδος να στενοχωριέσθε πριν ξεδέψετε και άφού ξεδέψετε.

ΦΙΛΙ: Συστολή του στόματος που όφειλεται σε διαστολή της καρδιάς.

ΨΑΡΕΜΑ: Μιά ατύπατη που περιστοιχίζεται από ψεύτες με παλιά ρούχα.

ΡΗΓΟΡΕΙΑ: Η τέχνη να κάνετε τον ήχο της φωνής να μοιάζει σά να βγαίνει από τον έγκέφαλο.

ΦΛΕΡΤ: Μιά γυναίκα που πιστεύει ότι όλοι οι άνδρες της άνηκουν.

ΔΕΙΚΤΗΣ ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΥ: Είναι πίνακας αριθμών που όποδεικνύει ότι οι ύψηλες τιμές δεν είναι ακριβές.

ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΩΝ: Ένας άνθρωπος που αποφεύγει τό μικρά λάθη και προχωρεί κατ' ευθείαν στο μεγάλο λάθος.

ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ: Τά μικροπράγματα που κάνετε ενώ τά αντιπαθείτε.

ΕΡΙΓΕΝΗΣ: 'Ο άνδρας που παραμένει διαθέσιμος.

ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΙΚΟ: Μιά μυρουδιά δυνατώτερη και πιο δυσάρεστη από τη μυρουδιά που εξαφανίζει.

ΑΤΜΟΣ: Τό νερό που τρελλάθηκε από τη ζέστη.

ΝΗΣΙ: Ένα κομμάτι στεριάς που βγήκε για κολύμπι.

ΤΡΙΚΥΚΛΟ: Ποδήλατο για έναν άντρα και τη γυναίκα του.

Σας διηγήθηκα πώς μία φορά τύλιξα τρεις ύποπτους επιχειρηματίες της Γουώλ Στρήτ και κέρδισα πενήντα πέντε χιλιάδες δολάρια; Παραδέχομαι, βέβαια, ότι ή ιστορία εκείνη υποβάλλει σε μεγάλη δοκιμασία την ύπαιστια των αναγνωστών μου. Και όμως, τό έπιστόδιο στάθηκε άφορμή να επιχειρήσω ένα ταξίδι πέρα απ' τον 'Ατλαντικό, στην Εύρώπη, μία περιόδια άναψυχής, που δεν μπορούσε παρά να κάνει καλό στο νευρά μου, καθώς και στα νευρά των άστυνομικών της Νέας 'Υόρκης.

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΣΤΑΪΝ

ΤΟΥ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

—"Ε, λοιπόν τι μπορούσα να κάνω; Δεν ήταν άστέιο...

—Πολύ άστέιο, άγαπητή πριγκίπισσα, άκουσα να άπαντά ή λαίδη Μπάρμπαρα.

"Ωστε ή «συνοδός» ήταν πριγκίπισσα. Φορούσε ένα βέλο γύρω απ' τά μαλλιά και τό πρόσωπό της, άλλα κανένα βέλο δε θα μπορούσε ποτέ να κρύψει την όμορφιά της. Και είδα και κάτι άλλο που κίνησε άμέσως τό ενδιαφέρον μου: Ένα θαυμάσιο κολλιέ από μαργαριτάρια.

Βγήκα στο κατάρωμα και, στην έπόμενη στροφή, δρέθηκα μπροστά της.

—Καλημέρα σας, κ. Λάιμ, είπε ή λαίδη Μπάρμπαρα. "Αννα, είναι ο κύριος που με περιποιήθηκε τόσο. Κύριε Λάιμ, σας παρουσιάζω τη μίς Τζόνς.

"Εκαμα θαθεία ύπόκλισι.

—Μίς Τζόνς; "Ενα τόσο συνηθισμένο όνομα για μία τόσο ξεχωριστή όμορφη;

—Βλέπω, Μπάρμπαρα, ότι ο κύριος ξέρε να κάνει κομπλιμέντα, όπως ακριβώς μου είπες.

Η φωνή της είχε κάποιο άνεπαίσθητο ίχνος ξενικής προφοράς. Προσφέρθηκα να τούς κρατήσω συντροφιά, αλλά ή "Αννα είπε πώς θα γυρίζαν στην καμπίνα τους. Τίς κά- τότε να πάρουν ένα κοκτεϊλ μαζί μου, τό βράδυ, πριν απ' τό δείπνο.

Πολύ ευχαρίστως, είπε ή "Αννα. Μόνο που ο γιατρός του πλοίου μου άπαγόρευσε τά κοκτεϊλ ως πού να δυνάμωσω και μου είπε να πίνω σαμπάνια.

Θά σας έχω έτοιμη μία μπουκάλια στον πάγο, ύποσχέθηκα.

Μίς Τζόνς! Τό ινκόγνιτο φαινόταν από μακριά. "Αλλά αν τό δνομα Τζόνς ήταν ψεύτικο, τά μαργαριτάρια ήταν άληθινά και τό ταξίδι μου άρχιζε να άποκτά πρόσθετο ενδιαφέρον.

Τό βράδυ περίμενα στο σαλόνι, έχοντας δίπλα μου την παγωμένη σαμπάνια. Η "Αννα ήρθε σε λίγο με μία άπλη μαύρη τουαλέττα και τό μόνο κόσμημα που φορούσε ήταν τό κολλιέ με τά μαργαριτάρια.

Μου εξήγησε, ότι ή λαίδη Μπάρμπαρα ήταν άδιόθετη και δε θα έρχόταν.

—"Ηθελα πολύ να σας γνωρίσω, της είπα. Είχατε γίνει ή μυστηριώδης κυρία. "Απ' τη στιγμή που σας είδα, τό πρωτό, περίμενα πότε να δρωδύση, για να μου δοθ ή ευκαιρία να μιλήσω μαζί σας.

—Πάλι κομπλιμέντα! είπε εκείνη, χαμογελώντας.

Σήκωσα τό ποτήρι μου και ή "Αννα έσκυψε έλαφρά προς τό μέρος μου, για να τσουγυρίσουμε. "Εαφνικά, με μία τρομαγμένη κίνησι, έφερε τό χέρι στο λαιμό της.

—"Ω! φώναξε.

Η "Αννα ήταν χαριτωμένη στο φώς του φεγγαριού και τά μαργαριτάρια της άκόμα πιο χαριτωμένα.

κοσμηματοπωλείο του πλοίου, να μου περάσουν ένα κορδόνι.

Της είπα, πώς φοβόμουν να κυκλοφορήσω στο πλοίο, κρατώντας ολόκληρη περιουσία στα χέρια μου. 'Εκείνη, όμως, επέμεινε και στο τέλος με έπεισε.

— Οα καθίω εδώ και θα σάς περιμένω, πίνοντας τη σαμπάνια, μου υποσχέθηκε.

— Έτσι, δρέθηκα μόνος, με τα ξήχνη τέσσαρα μαργαριτάρια στο χέρι. Τα καθένα απ' τα μεγαλύτερα θ' άξιζε ως πέντε χιλιάδες λίρες. Σε μία από τις δαλίτσες μου, στην καμπίνα μου, είχα μερικά μαργαριτάρια από παστά. Θα μπορούσα εύκολα να κάνω την αλλαγή. Ένας ανόητος κλέφτης θα τόκανε. 'Οχι, όμως, εγώ. 'Οχι, ο Χάρρυ Λάιμ. Θα περίμενα πρώτα να αποδισαστούμε απ' το πλοίο. Πήγα, λοιπόν, κατ' ευθείαν στον κοσμηματοπώλη του πλοίου και του ζήτησα να περάσει καινούργιο κορδόνι στα μαργαριτάρια της ωραίας φίλης μου. Το βλέμμα του έλαμψε, καθώς τ' άδειαζε μέσα στις χούφτες του.

— Είναι εξάσια! μουμούρισε.

— Πόσο, τα έκτιναξε, τόν ρώτησα. Καμ-

μιά πενήντα χιλιάδες λίρες;

— Χαμογέλασε, με ανώτερο επαγγελματικό ύ-

φος, και μου είπε:

— Κύριε, αυτό το κολλιέ αξίζει γύρω απ' τις εκατόν πενήντα χιλιάδες λίρες!

— Όταν τελείωσε τη δουλειά του, θέλησα να

τον πληρώσω.

— Δε θέλω τίποτε, είπε. Μου αρκεί η ε-

χαριστήριος που άγγιξα τέτοια μαργαριτάρια!

ΘΑΤΑΝ άνόητο να έκανα και την παραμικρή κίνηση όσο βρισκόμασταν πάνω στο πλοίο. Σε δυο μέρες, θα φτάναμε στο Σάουθ-αμπτον και ως τότε έπρεπε πρώτα να κερδίσω την εμπιστοσύνη της ωραίας πριγκίπισσας κι' ύστερα να μάθω ποιά ήτανε. Το πρώτο το κατάρρωσα εύκολα.

Την τελευταία νύχτα, καθώς στεκόμασταν ό ένας κοντά στον άλλον, στο έρημο κατάστρωμα, έπέτυχα και το δεύτερο. 'Η 'Αννα ήταν χαριτωμένη στο φως του φεγγαριού και τα μαργαριτάρια της ακόμα πιο χαριτωμένα.

— Φιλάτε άριστοτεχνικά, κ. Λάιμ, μου είπε.

— Να με λέτε Χάρρυ...

— 'Η μάλλον, φαίνεται πολύ εξασκημένος.

— Μά, όταν φιλά κανείς μια πριγκίπισσα, πρέπει να βάζει όλα του τα δυνατά!

— Ένοιασα να κόβεται η άναπνοή της.

— 'Όστε με άναγνωρίσατε; ψιθύρισε.

Της είπα, πώς ήξερα, ότι ήταν πριγκίπισσα, αλλά δε γνώριζα το όνομά της.

— Αφού ξέρετε τόσο, είπε, δεν υπάρχει λό-

γος να ιη σάς πω και τα υπόλοιπα. Είμαι η

'Αννα τών Βουρβάνων, πριγκίπισσα του Χολ-

στάιν. Είμαι ένα πριγκιπάτο της 'Ανατολι-

κής Γερμανίας, πέρα απ' το Σιδηρούν Παρα-

πέτασμα. Δηλαδή ήταν πριγκιπάτο. Τώρα δεν

είναι τίποτε. Χάθηκαν όλα, εκτός...

— Εκτός από τί;

— Δεν είμαι σίγουρος. Δε θα ξέρω πριν συ-

ναντήσω το σύζυγό μου στο Λονδίνο. 'Αν τόν

συναντήσω...

— Γιατί λέτε αν; 'Αμφιβάλλετε.

— Σας είπα κιόλας πολλά, Χάρρυ. 'Ηταν

τόσο ωραία η θραυιά μας, ώστε ξεχάστηκα.

Καληνύχτα.

— Εφυγε διαστικά και μ' άφησε μόνο στο

κατάστρωμα. Τώρα ήξερα το όνομά της, αλ-

λά πώς θα την ξανάβρισκα στο Λονδίνο;

Την άλλη μέρα, την ώρα που αποδιδάζό-

μουν, με πλησίασε ο καμαρώτας και μου

είπε:

— 'Η κυρία μου παρήγγειλε να σάς πω, ό-

τι θα μείνη στο ξενοδοχείο «Κάρλτον».

Κατέστρωσα ολόκληρο σχέδιο για να ξελα-

φρώσω τόν ωραίο της λαϊμό από κείνα τα

μαργαριτάρια, αλλά, με την πρώτη μου κιό-

λας επίσκεψη στο «Κάρλτον», είδα, πώς ήταν

περιττό, γιατί μου ζήτησε η ίδια να της κά-

νω μια χάρη.

— 'Ο, τι θέλεις, εκτός από όφον! της είπα.

— 'Ακουσέ με πρώτα. Θυμάσαι πού σου

έπα στο πλοίο, ότι επρόκειτο να συναντήσω

το σύζυγό μου;...

— Είχες πη «άν»...

— 'Ακριβώς. Λοιπόν, Χάρρυ, όταν, πριν ά-

πό χρόνια, έφτασε ο Κόκκινος Στρατός στην

'Ανατολική Γερμανία και άναγκαστήκαμε να

φύγουμε, ο άντρας μου έκουψε όλα μας τα

τιμαφλή. Τά έβαψε κάπου, μόνος, και κανένας

άλλος εκτός απ' αυτόν δεν ξέρει πού βρίσκον-

ται. Πριν από λίγον καιρό, πήραμε την από-

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

φασί να τα δγάουμε λαθραίως από το Πα-
ραπέτασμα. Θα στοιχίσω, βέβαια, πάρα πολ-
λά — δωροδοκίες, άγορά αεροπλάνου, άμοι-
δη του πιλότου, άλλες δωροδοκίες κ.λ.π.

Τήν άκούγα με τη μεγαλύτερη προσοχή.

— 'Ο Κλάους — είναι τ' όνομα του συζύ-

γου μου — θέλει να πάη ο ίδιος στο Χολ-

στάιν, να πάρη τα κομμάτια. Θα προαγει-
θή νύχτα, με το μικρό αεροπλάνο που άγο-

ράσαμε, σ' ένα λειβάδι, κοντά στον πύργο

μας. Είναι αληθινή τρέλλα, μα δεν έννοει με

κανένα τρόπο να πη σε άλλον πού βρίσκεται

ή κρύπτη. Δεν έχει εμπιστοσύνη σε κανένα.

— Εγώ, πήγα στην 'Αμερική για να δρώ τα χρή-

ματα πού μάς χρειάζονται. 'Η λαϊδή Μπάρ-

μπαρα είχε την καλωσύνη να μάς δανείση ένα

σεβαστό ποσό. 'Αλλά, σήμερα μόλις, έμαθα

ότι χρειάζονται περισσότερα. Μου τό έγγραψε

ο άντρας μου, πού δεν μπόρεσε άκόμη, νάρ-

θη από τη Δυτική Γερμανία, να με συναντήση.

— Τί ποσό, ακριβώς, σου χρειάζεται;

— Χάρρυ, να μου τό πής άμέσως, αν σου

είναι δύσκολο να μου κάνης αυτή τη χάρη,

ψιθύρισε συγκινημένη. Δε θάθελα με κανένα

τρόπο να σε στενοχωρήσω.

Κάθισε στον καναπέ δίπλα μου και μου έ-

σφίξε το χέρι.

— Μπορείς να με εξυπηρετήσης, Χάρρυ;

Μπορείς να μου κάνης ένα δόνατο;

Για δεύτερη φορά ρώτησα πόσο της χρειά-

ΤΟ ΠΡΟΦΙΛ ΣΑΣ ΣΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ να διαβάσετε τόν αληθινό
χαρακτήρα ενός προσώπου, να μελε-
τήσετε το προφίλ του. Θα έχετε, βέβαια,
προσέξει πόσο διαφορετικό παρουσιάζεται
ένα πρόσωπο, όταν το κυττάζουμε από τό
πλαί. Μερικά προφίλ είναι ιδιαίτερες ά-
ποκαλυπτικά. Καμιά φορά, μάλιστα, ή
άποκάλυψις είναι απότομη, χτυπητή, σχε-
δόν προδοτική. Μία μορφή μπορεί να φαί-
νεται εύχάριστη, αγαθή όταν την αντίκρύ-
ζουμε κατά πρόσωπο και δυσάρεστη, άπο-
κρουστική, αν τη δούμε προφίλ. Ειδικά
στη γυναικα, ή ιδιοσυγκρασία της διακρί-
νεται έντονα στο προφίλ της. Το προφίλ
άποκαλύπτει, ότι ένα αισθησιακό πρόσω-
πο έχει χοντρές γραμμές, με παχιά χεί-
λη και μακριές θλαφάρες; ότι ένα άπαι-
σιόδοο πρόσωπο, έχει πεσμένες γραμμές.
'Η σκληρή καρδιά δημιουργεί σκληρές
γραμμές.

Πρέπει επίσης να μην ξεχνούμε, ότι, ό-
ταν μελετούμε ένα προφίλ, βλέπουμε μόνο
το μισό πρόσωπο και ότι, συχνά, ή μία
πλευρά παρουσιάζεται αντίθετη από την
άλλη. Σπανιότατα οι δυο πλευρές ενός
προσώπου είναι ολωυιδίωλου βμοιες. 'Η μύ-
τη σπάνια είναι ίσια. Τα μάτια πιθανόν
να μη βρίσκονται στο ίδιο ακριβώς ύψος
και τα δυο, μπορεί μάλιστα να διαφέρουν
και στο μέγεθος και στο χρώμα. Το πορ-
τραίτο ενός προσώπου, παρμένο προφίλ,
φανερώνει χαρακτήρα πολύ διαφορετικό ά-
πό την ολωυιδίωπη εικόνα. 'Υπάρχει ή πα-
λιά Ιστορία του άνδρός, πού άγάπησε πα-
ράφορ ένα πορτραίτο, καμωμένο προφίλ.
'Αναζήτησε σ' όλον τόν κόσμο το πρωτό-
τυπο της προσωπογραφίας. 'Επειτα παν-
τρεύτηκε μία κοπέλλα, πού ήταν γειτόνισ-
σά του από παιδί. Μία μέρα, ή κοπέλλα
είδε το πορτραίτο και ρώτησε: «Πού τό
δρήκες; Πόσο με άσχημίζει!». Και κατέ-
στρεψε το πορτραίτο, πού ήταν δικό της.

Ένα προφίλ πού παρουσιάζει χτυπητές
προσευχές του μετώπου, τών φρυδιών ή τού
πηγουνιού, άποκαλύπτει χαρακτήρα στα-
θερό και αποφασιστικό. Ένα καμπύλο
προφίλ — όπου το πρόσωπο προσέχει στη
μύτη και μπαίνει μέσα στο πηγούνι —
μπορεί να σημαίνει αδύνατο χαρακτήρα.
'Ενα μυτερό προφίλ, πού προσέχει έν-
τονα στη μύτη, άποκαλύπτει συνήθως άστα-
το χαρακτήρα, ίσως, μάλιστα, και παρα-
φροσύνη. Το κάθτο προφίλ, πού είναι μα-
κρύ και ίσιο, σημαίνει εύθω χαρακτήρα.

ζωνταν και εκείνη, με τρομαγμένη φωνή, με
ρώτησε αν θάταν πολλά δέκα χιλιάδες δολ-
λάρια. Είδη, ότι τό ποσό δε μου έκανε μεγά-
λη έντύπωση.

— Και για έγγύηση, θα σου δώσω τα μαρ-
γαριτάρια μου, είπε, άγγίζοντας τό κολλιέ με
τα λεπτά της δάχτυλα.

Διαμαρτυρήθηκε και είπα, πώς δε μπορού-
σε ποτέ να μου περάση απ' τό μυαλό τέτοιο
ιδέα.

— 'Α, όχι! φώναξε εκείνη. 'Επιμένω. 'Αλ-
λιώς δεν τό θέλω τό δάνειο.

— Επέμεινε τόσο, ώστε... άναγκάστηκε να
δεχτώ.

ΥΣΤΕΡΑ από μισή ώρα, παρέδίδα στα χέ-
ρια της ωραίας πριγκιπέσσας μου δέκα
χαρτονομίσματα τών χιλίων δολλαρίων και έ-
παιρνα τα μαργαριτάρια.

— Επισφραγίσμε τή συμφωνία μας μ' ένα
φιλί, από εκείνα πού μόνο ο φίλος σας ο Χάρ-
ρυ ξέρει να δίνει, και έγκατέλειψα τό «Κάρλ-
τον» με ολόκληρη περιουσία στην τσέπη.

— Έπρεπε να πανηγυρίσω τη νίκη μου. Πήγα

στο μπάρ ενός παλιού συνεργάτη μου, τού

Μπίλ, και, καθώς πίναμε ούτάκου και σόδα,

τό έδειξα τα μαργαριτάρια.

— Μου τό έχει έκτιμήσει ένας κοσμηματο-

πώλης γύρω στις εκατόν πενήντα χιλιάδες λί-

ρες, τόν πληροφορήσα.

— Δός μου να τα ξετάσσω μία στιγμή, εί-

πε ο Μπίλ.

— Εξέτασέ τα όσο θές, γιατί δε θα τα

ξαναδής. 'Αποψε, κιόλας, θα τα πουλήσω στο

Παρίσι.

Με ρώτησε πού τό δρήκα. Του είπα, ότι

άνηκα σε κάποια Γερμανίδα πριγκίπισσα.

— Εβγάλε ένα φακό απ' τήν τσέπη σου κι'

άρχισε να τό περιεργάζεται, ενώ εγώ πρόσ-

θετα, ότι ή πριγκίπισσα ήταν γαλλικής κα-

ταγωγής, αλλά παντρεμένη με Γερμανό.

— Τό όνομά της; ρώτησε ο Μπίλ.

Τού τό είπα και τότε... ξεσπασε σε γέλια.

— Καλά τό σκέφτηκε, είπε, πώς τα μαρ-

γαριτάρια θάταν ψεύτικα... 'Η πριγκίπισσα

τού Χολστάιν, έ;

— Ψεύτικα, έπες; Τά μαργαριτάρια μου;

Δέν είσαι στα καλά σου, Μπίλ. Σου είπα,

πώς εγώ ο ίδιος τά πήγα να μου τό έκτιμή-

σουν στο πλοίο!

— Ναί, αλλά εκείνα τα μαργαριτάρια δέν

είχαν καμιά σχέση μ' αυτά εδω, φίλε μου. Το

πιο παλιό κόλπο, και να σου τό σκαρώσουν,

έρενα, Χάρρυ Λάιμ! Τήν έπαθες σαν πρω-

τάρης.

— Μη με κοροϊδεύς, Μπίλ!

— Άλλοι σε κοροϊδεψαν, κακομοίρη. Ξέρω

πολύ καλά ποιά είναι ή 'Αννα τών Βουρβώ-

νων, πριγκίπισσα του Χολστάιν. Ούτε Γαλλί-

δα είναι, ούτε Γερμανίδα και, αν κυττάξης τό

χάρτη, δέν πιστεύω να βρης κανένα Χολστάιν

στην 'Ανατολική Γερμανία. Είναι ή Ντόρις

Τζόνς, γέννημα-θρέμμα του Λονδίνου... Βρέ,

πώς τήν έπαθες!... Πόσα σου πήρε;

— Δέκα χιλιάδες δολλάρια, άποκριθηκα και

πήγα στο τηλέφωνο.

Φυσικά, ή 'Αννα τών Βουρβάνων είχε φύγει

απ' τό «Κάρλτον» δίχως ν' άφήση διεύθυνσι.

Ξαναγύρισα στο τραπέζι, σκυθρωπός.

— 'Όστε, λοιπόν, τό μόνο πού μου άπόμει-

νε είναι αυτό τό κολλιέ, είπα.

— Είναι καλή ίμिताσιόν και πρέπει ν' ά-

ξιζη τούλάχιστον εκατό λίρες, με παρηγόρη-

σε ο Μπίλ.

— Μα τότε πάλι κερδισμένος βγαίνω, είπα.

— 'Ο Μπίλ με κύτταξε με άπορία και με ρώ-

τησε τί έννοούσα.

— 'Ηταν ή σειρά μου να γελάσω.

— Περίμενε να δης τί θα πάθη ή φιλενάδα

μας, Μπίλ, όταν δοκιμάση ν' αλλάξη τά λε-

φτά πού της έδωσα, τού εκμυστηρεύτηκε. Εί-

ναι όλα πλαστά. 'Ετσι θα μάθης ή 'Υψηλότη-

τη, πώς δέν είναι εύκολο να κοροϊδύης κανείς

τό Χάρρυ Λάιμ!

★ ★

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΚΑΔΡΟ

Στους δρόμους της Τεχεράνης ένας 'Ελλην
παραδίδει ένα μυστηριώδες δέμα στα χέρια
του Χάρρυ Λάιμ. Οι περιπέτειες πού έπακο-
λουθούν είναι από τις συναρπαστικότερες
του Τρίτου 'Ανθρώπου.

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΙΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ

ΤΟ χειμώνα του 1928, ή άστυ-
νομία της Θεσσαλονίκης συ-
νέλαβε τόν 'Ιταλό 'Αντώνιο Ντιέ-
νι, πού είχε διαπράξει στην πρω-
τεύουσα της Μακεδονίας μία σει-
ρά από θρασυτάτες διαρρήξεις.

Τό δικαστήριο, στο όποιον παρε-
πέμφθη, τόν κατεδίκασε σε τρία
χρόνια φυλακή. 'Ο Ντιένι είχε
μνη λαθραία στην 'Ελλάδα, προ-
ερχόμενος από τη Γιουγκοσλαβία.
'Επειτα από την έκδοσι της άπο-
φάσεως, ο 'Ιταλός κακοποιός ώ-
δηγήθηκε στις φυλακές, για να
έκτιση τήν ποιήν του.

Στην αρχή έρχόταν και τόν έ-
δελπε στο έπισκεπτήριο ή μικρή
του κόρη Λουτσία, πού ήταν μό-
λις έφτα χρονών. 'Ο Ντιένι, ό-
πως έδειχνε, την άγαπούσε πολύ,
και, κάθε φορά πού τήν έδελπε,
έξεδήλωνε με κάθε τρόπο τη χαρά
του. 'Εβγάσε τό χέρι του από τό
κιγκλίδωμα, της χείδευε τά μαλ-
λιά και ή φωνή του, καθώς της
μιλούσε, είχε μία έκφρασι άπέ-
ραντης τρυφερότητας.

— Αργότερα, στο έπισκεπτήριο
του 'Αντώνιο, προσετέθη και μία
γυναικα έλευθερίων ήθών, πού την
έλεγαν Μπλάνς: μία όμορφη Γαλ-
λίδα, πού, ποιός ξέρει πώς, είχε
εξέψει στη Θεσσαλονίκη. 'Όπως
διαπιστώθηκε αργότερα, ή Μπλάνς
ήταν έρωμένη του Ντιένι. 'Ο 'Ι-
ταλός την άγαπούσε με όλο τό
πάθος της ράτσας του...

ΜΙΑ μέρα ήρθε στο έπισκεπτή-
ριο και έζήτησε να δη τόν
Ντιένι και μία προχωρημένη στα
χρόνια γυναικα, θαμμένη και φτια-
σιδωμένη, πού τό πρόσωπό της
έδειχνε, ότι είχε περάσει τη ζωή
της κέν άμαρτίαις. Στο γρα-
φείο της φυλακής έδήλωσε, ότι λε-

γόταν Χαμδιέ 'Εμερζίτς, 'Οθω-
μανίς από τη Σερβία. Όταν ο
Ντιένι τήν είδε, ταραχτηκε. Κάτι
είπε άμέσως στην Μπλάνς, πού
σηκώθηκε γρήγορα κι' έφυγε. Τό-
τε ή Χαμδιέ άοχισε να τού μι-
λάη με ζυηρό τόνο. Κάτι τού έ-
λεγε θυμωμένη, πού οι φυλακές
δέν καταλάβαιναν, γιατί ή συζη-
τησις γινόταν σε γλώσσα σερβι-
κή. 'Ο Ντιένι προσπαθούσε να τήν
καθυσυχάση. 'Όσο, όμως, αύτος
της έγνεφε να μη φωνάζη, τόσο
αυτή ύψωνε τη φωνή και τόν ά-
πειλούσε με τό δάχτυλο, δείχνον-
τας πρós τό μέρος όπου πρó ό-
λίγου καθόταν ή Μπλάνς. Δέν ύ-
πήρχε άμφιβολία, ότι για τη Γαλ-
λίδα γινόταν λόγος κι' ότι αυτή
ήταν ή άφορμή τού θυμού της
Χαμδιέ. 'Αν δέν ήταν ή μεγάλη
διαφορά της ηλικίας — ο Ντιένι
ήταν μόλις είκοσι πέντε χρονών
— θα μπορούσε κανείς να σκε-
πτή, πώς ή Τουρκοσερβίδα έκανε
στον 'Ιταλό σκληρή ζηλοτυπία.

ΑΠΟ κείνη τήν ήμέρα, στο έ-
πισκεπτήριο, έμφανίζόταν μό-
νο ή Χαμδιέ. 'Η Μπλάνς δέν πα-
ρουσιάζτηκε άλλο, άρχισε, όμως,
ν' άλληλογραφή με τόν Ντιένι.
Κάποτε, ένα γράμμα τού 'Αντώ-
νιο πρós τήν έρωμένη του έπεςε
στα χέρια της Χαμδιέ. Τότε ή
Τουρκάλα ήρθε στη φυλακή και
τού έκανε μία τρομερή σκηνή. 'Ο-
ταν τού έδειξε τό γράμμα, ο Ντιέ-
νι έγινε κίτρινος σαν τό λεμόνι
και όλο του τό σώμα άρχισε να

τρέμη από φόβο. 'Η Τουρκάλα δέν
άρκέστηκε σ' αυτό, παρά έβγαλε
από τήν τσάντα της μία μικρή
φωτογραφία και τού τήν έφερε
κοντά στο πρόσωπο, γελώντας
σατανικά. 'Ο Ντιένι έκλεισε τά
μάτια του, με έκφρασι μεγάλου
πόνου, σά να είχε δεχτή μαχαι-
ριά στην καρδιά, και πιάστηκε ά-
πό τά κιγκλίδωματα για να μη
σαριασθή χάμω. Πριν φύγη, ή
Χαμδιέ έσκυψε και κάτι είπε στον
Ντιένι, συνοδεύοντας τά λόγια
της με μία χειρονομία, πού έσή-
μαινε, ότι τό κακό πού τού είχε
κάνει δέν είχε ολόκληρωθή ακόμα.

Στό έπόμενο έπισκεπτήριο, με
τήν πρόφασιν, πώς ήταν πεθερά
του και πώς ένεργούσε για λο-
γαρισμό της κόρης της, πού έ-
μενε στη Σερβία, ή Χαμδιέ ύπο-
χρέωσε τόν Ντιένι να δηλώση
μπροστά στον αρχιφύλακα, ότι θα
σταματούσε τήν άλληλογραφία
του με τήν Μπλάνς.

ΜΕΤΑ τήν έκτισι της ποινης
του, ο Ντιένι παραδόθηκε
στην άστυνομία για να άπελαθ-
ώς έπικίνδυνος κακοποιός. 'Επει-
δή είχε έλθει από τη Σερβία, ά-
ποφασίστηκε να σταλή πίσω σ'
αυτή τη χώρα. Όταν τό έμαθε, ο
Ντιένι προσπαθούσε να πέσι με
κάθε τρόπο τήν άστυνομία να μη
τόν άπελάση στη Σερβία. 'Ανέφε-
ρε διάφορους άδίστατους λόγους,
για τούς όποιους δε θα ήθελε να
έπιταρπύση από τήν χώρα, από όπου
είχε έρθει κρυφά στη Θεσσαλονί-
κη. 'Η έπιμονή του αυτή, έβαλε
σε ύποψις τις άρχές. 'Η έλληνι-
κή άστυνομία επικοινωνήσε με τη
σερβική και έζήτησε πληροφορίες
για τόν Ντιένι. Τότε ήρθε εις φώς
τό παρελθόν τού 'Ιταλού και ά-
ποκαλύθηκε ή πραγματική φύσις
τού δεσμού του με τη Χαμδιέ
'Εμερζίτς.

— 'Ο Ντιένι, τύπος διεθνούς δι-
αρρηκτου, είχε άποπειραθή, λίγο
διάστημα πριν

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

(ΤΗΣ ΓΟΥΑΛΛΑΣ ΣΤΡΗΤ)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ Ε ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ο Χέρμαν Μάτζετ, γνωστός στα έγκληματικά χρονικά των Ηνωμ. Πολιτειών με το όνομα δρ Χόλμς, υπήρξε ο μεγαλύτερος κακούργος όλων των εποχών. Σπουδαστής της Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν στα 1880, προκείμενος με σπάνια ιδιοφυΐα και υπέρφυσική υπνωτιστική δύναμη, εγκαταλείπει ξαφνικά τη γυναικα του και, βοηθούμενος από το μαύρο Μωύση και έναν ύποπτο δικηγόρο, τον Γιώργη Πράτ, σκηνοθετεί στο Σικάγο μία καταπληκτική από τη εις δόξα της ασφαλιστικής εταιρίας «Ζωή». Έπειτα, σκοτώνει τον Πράτ και το μαύρο και εξαφανίζεται με τις 20.000 δολάρια, που εισπραξε από την εταιρία.

1 Δώδεκα χρόνια, από το 1880 ως το 1892, η δράσις του Χέρμαν Μάτζετ συνεχίστηκε σε σχετική αφάνεια. Στο διάστημα αυτό, η πρώτη γυναίκα του, η Λίζυ, που υπήρξε και η μόνη νόμιμη, δεν τον είδε ούτε μία φορά. Αυτή ζούσε με το παιδί της στην Κόνκορντ του Νέου Χαμασίρ, κοντά στους γονείς της. Έν τώ μεταξύ, ο Χόλμς ταξίδευε σ' όλη τη Βόρεια Αμερική, φοιτούσε σε διάφορα Πανεπιστήμια, εγκαθιστούσε πότε εδώ και πότε εκεί εργαστήρια για τις απόκρυφες μελέτες του και, κάθε φορά που χρειαζόταν χρήματα, διέπρατε απάτες, κατά προτίμησιν εις δόξα ασφαλιστικών εταιρειών. Είχε αποκτήσει ειδικότητα ασυνανώνιστη στο κεφάλαιο αυτό.

2 Το πεδίο, όμως, της πρώτης έγκληματικής δράσεώς του τον τραβούσε σά μαγνήτης. Στα 1885 τον βρίσκουμε εγκατεστημένο με το όνομα δρ. Χόλμς στη Βιλμέττα, προάστιο του Σικάγου, παντρεμένο διαγαμικά με μία ωραία, ταπεινή κοπέλλα άριστης οικογενείας. Από το δεύτερο αυτό γάμο, επρόκειτο ν' αποκτήσει τρία παιδιά. Ο νέος πεθερός του, η πεθερά του, η γυναίκα του, όλοι ύφιστανται την ακαταμάχητη μαγνητική του έπιρροή. Τού κάνουν όλα του τ' αχτήρια, ξεπουλιούνται για να ικανοποιήσουν τις ακόρεστες αξιώσεις του για χρήματα και δεν παρεξηγούν ποτέ τις συχνές και πολυήμερες απουσίες του από το σπίτι.

3 Στη Βιλμέττα, ο Χόλμς — μ' αυτό το όνομα θα τον αναφέρουμε στο εξής — παρουσιάζεται ως γιατρός, παθολόγος και χειρουργός. Θεωρείται από όλους εξαιρετός επιστήμων, υποδειγματικός οικογενειάρχης και σπουδαίος κοινωνικός παράγων. Τού άπονέμεται, μάλιστα, στα 1887, σε επίσημη τελετή, ειδικό μετάλλιο αξίας! Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Χόλμς κάνει διπλή ζωή. Τις περισσότερες φορές, όταν λείπει από το σπίτι του, βρίσκεται στα χειρότερα καταγώγια του Σικάγου, σχετίζεται με τούς απαισιώτερους έγκληματίες, συντηρεί παλλακίδες και έπινοεί τις πιο άπιστευτες απάτες.

4 Στα 1888, ιδρύει και διευθύνει για λίγο καιρό μία τίμια επιχείρησι, την «Εταιρεία Αντιγράφων Α.Β.Γ.». Συγχρόνως, ανοίγει ένα πρατήριο, σε άλλο δρόμο του Σικάγου, όπου εγκαθιστά μία παράξενη και πολύπλοκη συσκευή, που τη διαφημίζει ως τη μεγαλύτερη εφεύρεσι του αιώνα. Με το μηχανήμα αυτό — ισχυρίζεται ο Χόλμς — το νερό μετατρέπεται σε αερίωφωσ! Κάνει δημόσιες επιδείξεις με απόλυτη επιτυχία. Στην πραγματικότητα, είχε κατορθώσει να παροχετεύσει κρυφά, μ' ένα σωλήνα, στη συσκευή του, γάλα από το διπλανό μαγαζί. Ένας Καναδός αγοράζει την καταπληκτική εφεύρεσι για 5.000 δολάρια. Την άλλη μέρα, το πρατήριο ήταν κλειστό και ο εφευρέτης άφαντος.

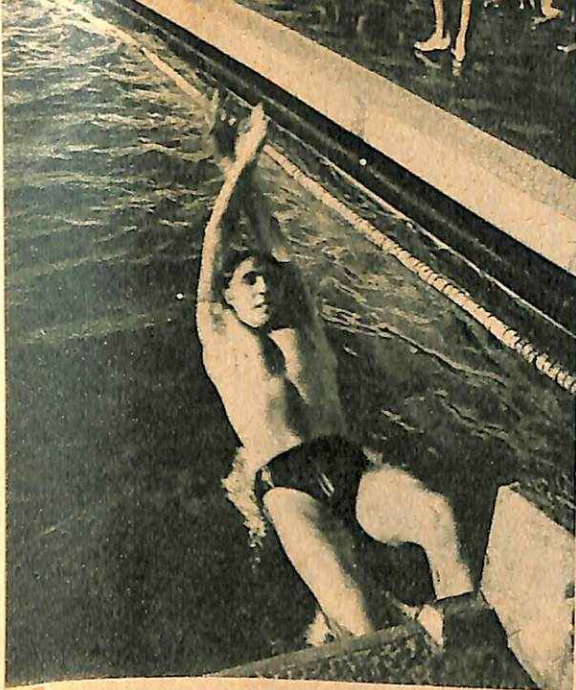
5 Την ίδια εποχή, ο Χόλμς αποκτά ένα πειθνιο συνεργό, τον Μπέν Πίτσελ, που θα παίξει μεγάλο και μοιραίο ρόλο στην Ιστορία του τρομερού έγκληματί. Μιά νύχτα, σ' ένα σκοτεινό δρόμο, ο Χόλμς είχε δ' τον Μπέν μεθυσμένο, να σκοτώνει έναν αστυφύλακα. Μιά αστυνομική περίπολος κατεδίωξε κι' έπιασε το φονιά. Παρουσιάστηκε, όμως, στον ανακριτή ο Χόλμς και κατέθεσε, ότι ένα άλλο άγνωστο πρόσωπο είχε σκοτώσει τον αστυφύλακα. Ο Μπέν Πίτσελ αφέθηκε ελεύθερος, για να γίνει από τότε τυφλό όργανο του σωτήρα του.

6 Ο Πίτσελ ήταν παντρεμένος με μία πολύ όμορφη κοπέλλα, που τη μοιράζεται χωρίς δυσκολία με το Χόλμς. Ποτέ δεν εξακριβώθηκε αν τα τρία παιδιά που απέκτησε η γυναίκα αυτή, ήταν του νομίμου άνδρός της ή του φοβερού έραστή της. Είναι πραγματικά έκπληκτικό, πως ο άνθρωπος αυτός, ο Χόλμς, κατωρθώνει να υποτάσσει στη θέλησί του, μέχρι πλήρους ήθικης εξουθενώσεως, όλους όσους είχαν την κακή τύχη να έρθουν σε επαφή μαζί του. Άνδρες και γυναίκες, κάθε ηλικίας, μόλις αντίκριζαν τη ματιά του ή άκουαν τη φωνή του, γίνονταν ενεργούμενα του, πρόθυμα να διαπράξουν κάθε ανομία.

7 Το έτος 1891 είναι σταθμός αποφασιστικός στη σταδιοδρομία του Χόλμς. Τότε γνωρίζεται με την Τζούλια Κόννερ και θέτει τις βάσεις για την πραγματοποίησι του μεγάλου και έφιαλτικού σχεδίου του. Γιατί, όλων αυτών τον καιρό, από το 1880, ο αντικειμενικός σκοπός του Χόλμς μένει πάντα αναλλοίωτος: είναι το τρελλό όνειρο να ανακαλύψει μία μυστική της ζωής και να δημιουργήσει μία φυλή γιγάντων. Την Τζούλια Κόννερ, πλάσμα σπανίας καλλονής, γυναίκα ενός πλουσίου φαρμακοποιού, ο Χόλμς την πρωτοσυνάντησε μία Κυριακή, ενώ έκανε περίπατο με δάρκα στις όχθες της λίμνης Μίτσιγκαν. Την εγοήτευσε άμέσως και την έκανε έρωμένη του.

8 Όλα τα υπάρχοντα στοιχεία πείθουν, ότι η Τζούλια Κόννερ, που είχε και ένα χαριτωμένο κοριτσάκι έξη χρονών, τη Φρίντα, ήταν, ως την εποχή εκείνη, πρότυπο καλής συζύγου και μητέρας. Ο έρωτάς της για το Χόλμς τη μετέβαλε σε τέρας. Παρουσίασε τον έραστή της στον άντρα της, άνθρωπο υγιέστατο και νέον ακόμη. Ο Χόλμς δε δυσκολεύτηκε να πείσει τον άτυχον Κόννερ, ότι έπασχε από όγκον του έγκεφάλου. Υπνωτίζοντάς τον, τάχα για θεραπευτικούς λόγους, του προκαλούσε παρακρούσεις και καταληπτικές καταστάσεις. Μέσα σε λίγες εβδομάδες, ο Κόννερ, ράκος ανθρώπινου, ήταν ανίκανος να σηκωθεί απ' το κρεβάτι του και ο Χόλμς είχε γίνει άρρεντικό ανεξέλεγκτο στο φαρμακείο, με βοηθό του τον Μπέν Πίτσελ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΒΑΤΖΑΣ

Ο ΠΡΩΤΟΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ ΠΟΥ ΦΟΒΟ-
ΤΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΝΑ ΜΠΗ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Ο ΝΕΟΣ πρωταθλητής της 'Ελλάδος σ' όλες τις αποστάσεις της ύπτιας κολυμβήσεως Πέτρος Καβατζάς, επί χρόνια ολόκληρα, όταν ήταν μικρός, φοβόταν... το νερό και πρό παντός το θαλασσινό!

Κι' όμως, ο νέος αυτός με το εξαιρετικό ήθος, τη σεμνότητα και την εγνεία, οφείλει την εξέλιξή του στην κολύμβηση, αποκλειστικά και μόνο στον εαυτό του.

Πώς συμβιβάσονται οι δυο αυτές αντιθέσεις; Νά, πώς: 'Ο πατέρας του, με την αδυναμία που έχουν οι γονείς στους μοναχογιούς των, κατόρθωσε να τον κάνει ν' αγαπήσει τη θάλασσα, κι' εκεί, στο γραφικό ορμίσκο της Καλλιπόλεως, στην Πειραική, όπου μένουν, τούμαθε τα πρώτα πλατσουρίσματα στο νερό, που κάνουν τα παιδιά σαν τα σκυλάκια, όταν πρωτομαθαίνουν να πλέουν. Αυτό ήταν! 'Η έπιμονή του πατέρα θαυματουργήσε και, όπως ήταν φυσικό, μεταδόθηκε στο γιού, στην ψυχή του οποίου εδραιώθηκε έτσι η πίστις, ότι μπορεί να γίνη «κάτι» στο κολύμπι μία μέρα, μολοντί, όταν είδαν τη μανία του αυτή, τον εμπόδιζαν πιά απ' το σπίτι...

Όταν άρχισε να κολυμπά, δεν έδειξε ιδιαίτερα προσόντα κολυμβητού, γι' αυτό και δεν τούδωσαν την ανάλογη σημασία. Μόνον, όπως λέει, ο προπονητής κ. Σίμιτσεκ του είπε το 1947, όταν γράφτηκε στον 'Ολυμπιακό, ότι εν έπιμειν νά γίνη σπουδαίος κολυμβητής. 'Ετσι, παιδί ακόμα, ωρκίσθηκε πως αν δε γίνη πρωταθλητής, δε θ' άφησε το κολύμπι. Και το πέτυχε! 'Ο έπιμειν νικάς. 'Εξμερα είναι όχι μόνον πρωτοκολυμβητής αλλά και «ρέκοντμαν» που κατέχει όλα τα πανελλήνια ρεκόρ στην ύπτια κολύμβηση, που είχε ο Μελανοφίδης.

Είναι αλήθεια, όμολογεί τώρα, πώς ένα διάσημα, το 1950 — 51, είχα άπογοητευθεί, αλλά η έπιμονή μου επεκράτησε.

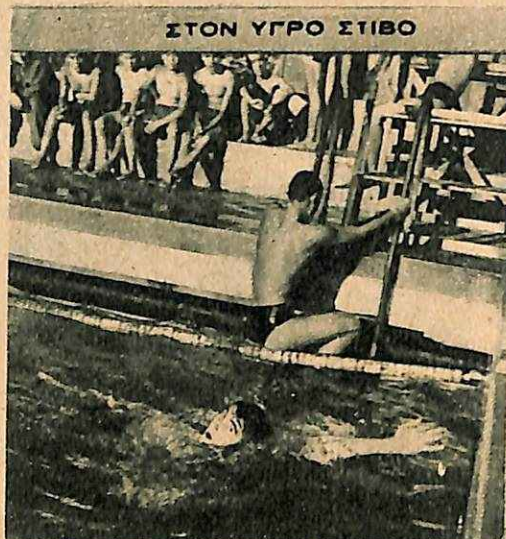
Είναι τώρα 22 ετών, ένας παίδαρος μέχρι εκεί πάνω, με δικαιολογημένες φιλοδοξίες να διακριθί στους διεθνείς ύγρους στίβους και ιδίως στους 'Ολυμπιακούς, αφού η εξέλιξή του είναι θαυμασία μόν άλλα συνεχής και οι έπιδόσεις του είναι οι πλησιέστερες, από κάθε άλλον 'Ελληνα κολυμβητή, προς τις ξένες. Και πραγματικά το μέλλον του Καβατζά διαγράφεται λαμπρό.

'Ο Καβατζάς είναι φοιτητής της Παντίου, εργαζόταν δέ από διατίας στον ΟΑΠ, τώρα, όμως, πρόκειται να καταταγή στο ναυτικό για την θητεία του. 'Εκει, αν τον προσέξουν, μπορεί να αξιοποιηθί ή αναμφισβήτητη ικανότης του. 'Ονειρό του είναι να ταξιδέψη στην 'Αμερική, να παντρευτή νωρίς και να κάνει γιού κολυμβητή.

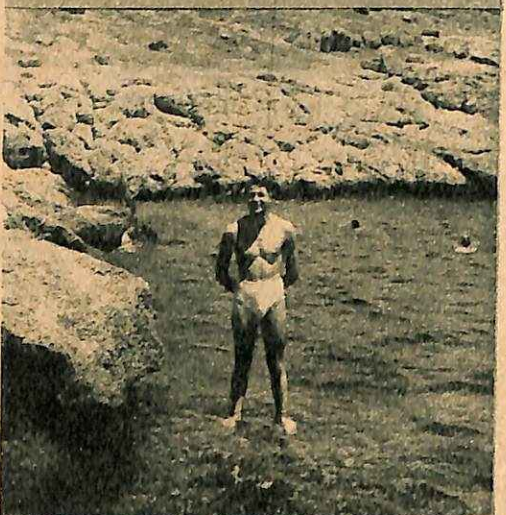
Σ. ΑΥΛ.

ΕΝΑΣ ΑΣΣΟΣ της Κολυμβήσεως

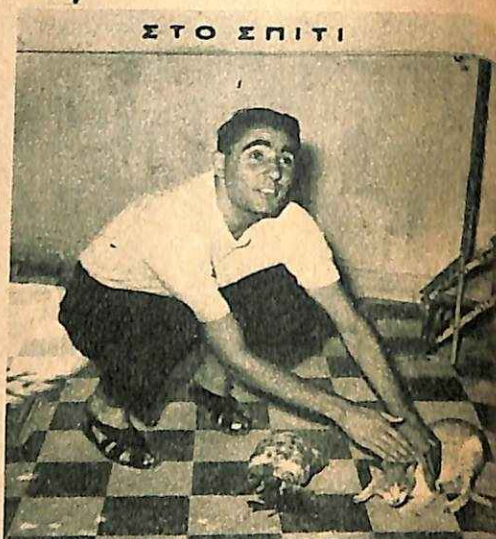
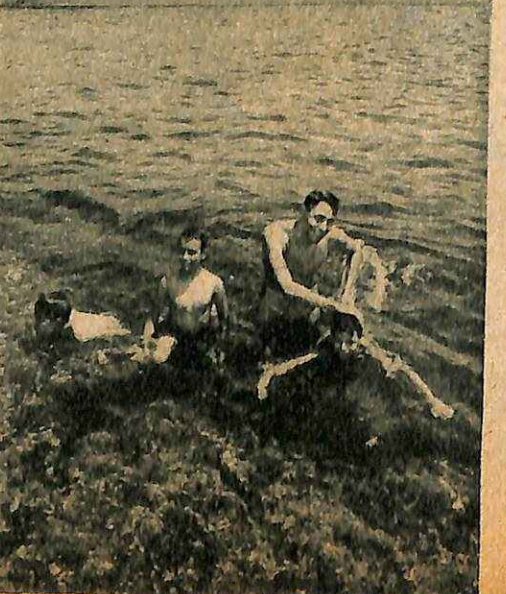
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

'Ο Πέτρος Καβατζάς, ενώ έτοιμάζεται να κάνει «ετοφνή», στο 'Ολυμπιακό κολυμβητήριο την ώρα της προπονήσεώς του.

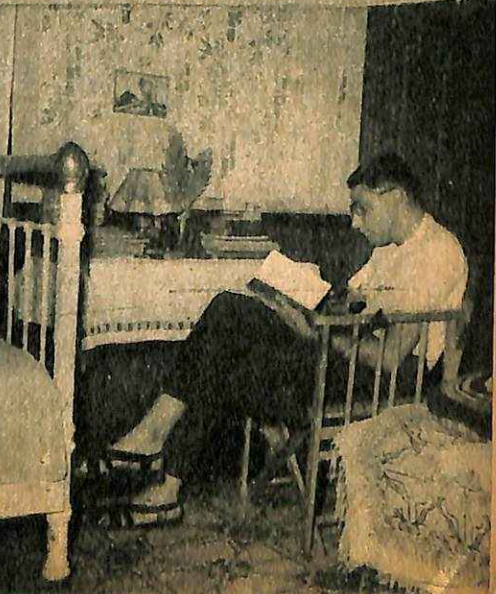
'Ανω: Στο γραφικό ορμίσκο της Καλλιπόλεως, όπου έμαθε ο πρωταθλητής μας να κολυμπά. Κάτω: Στον ίδιο ορμίσκο ο Πέτρος μαθαίνει στα παιδάκια της γειτονιάς του κολύμπι. Θέλει να γίνουν κι' αυτά καλοί κολυμβηταί.

'Η ζωοφιλία του είναι κάτι το άπιαστο. 'Εχει δέκα γάτες τις οποίες λατρεύει και μία μικρή χελωνίτσα, που την ταΐζει μόνος του.

'Ανω: Του άρέσει πολύ η μουσική. 'Ωρες ολόκληρες μπροστά στο ραδιογραμμόφωνό του άκουει τα αγαπημένα κομμάτια. Κάτω: Τα θράδνα του είναι αφιερωμένα στα βιβλία. Φοράει τα γυαλιά του και δυθίζεται στη μελέτη.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΟΥΪΛΙΑΜ Α΄ΡΙΣ

Είκονογράφος: ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Συρροή συμπτώσεων επιτρέπει στην "Έλλην Τζωρτζεσον, που έχει εγκαταλειφθή από τον έραστή της, τον Τόνυ Φάιρ, να εγκατασταθί με το παιδί της στο σπίτι της οικογενείας "Ασταίρ, ως Πάτρης "Ασταίρ, χήρα του Χιού "Ασταίρ, που σκοτώθηκε σε σιδηροδρομικό δυστύχημα μαζί με τη γυναίκα του, την πραγματική Πάτρης. "Όλοι την περιβάλλουν με μεγάλη στοργή. 'Η "Έλλην, όμως, έχει λόγους να πιστεύη, πως ο Μπίλ, ο αδελφός του Χιού "Ασταίρ, την υποψιάζεται. Γρήγορα, ωστόσο, αντιλαμβάνεται και κάτι άλλο: "Ότι ο Μπίλ είναι έρωτευμένος μαζί της... "Ένα θράδυ, σ' ένα χορό στη Λέσχη του Κώληλην, εμφανίζεται ο Τόνυ Φάιρ, που άπειλει να άποκαλύψη την πλαστοπροσωπία, αν η "Έλλην δέν έξυπνηρήση τα σκοτεινά σχέδιά του. Την άλλη μέρα, ο Φάιρ άποχρεώνει την "Έλλην να τον συναντήση και, ύστερα από βίαιη σκηνή μέσα στο αυτοκίνητό του, της ζητά έκδιαστικώς χρήματα.

— Στις φυλακές μπαίνει κανείς ευκολότερα για πλαστοπροσωπία, έπτε ο Τόνυ Φάιρ. Αυτό μην το ξεχνάς, άγαπητή "Έλλην.

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

6ΟΝ Μ' έπιασε ζάλη. Τόν κύτταξα σά χαμένη, προσπαθώντας να συλλάβω τί σήμαινε αυτό που μου ζητούσε.

— Χρήματα; ψιθύρισα. Πού θέλεις να τα βρώ τα χρήματα;

Μιά νευρική σύσπασις έκανε το έπάνω χείλος του να τρεμοπαίξη.

— Πού θέλω να τα βρής τα χρήματα; Μά για ήλιθιο με παίρνεις, "Έλλην; "Η μήπως μου καμώνεσαι, πως δέ φρόντισες ακόμη να μάθης πόσα λεφτά έχει ο γέρο "Ασταίρ;

Δέν άποκριθήκα. Κοντά στο έκατομμύριο ύπολογίζεται ή περιουσία του, συνέχισε ο Τόνυ Φάιρ. Και αν οι πληροφορίες μου είναι σωστές, ένα πολύ σημαντικό μέρος από το έκατομμύριο αυτό θα το κληρονομήσης εσύ. "Όπως βλέπεις, δέν έχασα τον καιρό μου, εδω, στο Κώληλην. 'Αλλά ούτε κι' εσύ, άθωο, μου περιστέρι. 'Ωραία τον έτύλιξες το γέρο.

— Έσφιγγα τα δόντια μου για να μη μιλήσω. Για να μην άφήσω να ξεσπάση το μίσος και ή άηδία που ένιωθα γι' αυτόν.

— Αύτά, όμως, άποτελούν θέμα, που θα το συζητήσουμε άλλη φορά, έπτε εκείνος. Για την ώρα, έχω άνάγκη από χρήματα. Κατεπειγόντως!...

— Ο Χάρολντ "Ασταίρ μπορεί να είναι πλούσιος, άποκρίθηκα τέλος με συγκρατημένο τόνο. 'Εγώ, όμως, δέν έχω χρήματα, Τόνυ Φάιρ.

Γέλασε με σαρκασμό. — Μη μου πής, ότι σ' έχει άφήσει δλον αυτόν τον καιρό χωρίς χαρτζηλικι, ο άκαρδος πεθερός;

— Σου όρκίζομαι, ότι δέν έχω χρήματα. "Ότι χρειάζομαι, μου το αγοράζουν.

— Κάκιστο το σύστημα αυτό, "Έλλην. "Άκουσε με, έμένα, που έχω πείρα... Εύτυχός που ήρθα και θ' αλλάξουν τα πράγματα. Λοιπόν, από άποψη κιόλας θα ζητήσης να σου δώσουν μιά μικρή προκαταβολή από την κληρονομία.

Το πρόσωπό του είχε πάρει τώρα μιά έκφρασι ψεύτικα στοργική και έγκάρδια. — Οι άνθρωποι σαν εσένα, Τόνυ Φάιρ,

θα έπρεπε να είναι κλεισμένοι στη φυλακή, έπτα.

Το βλέμμα του σκοτεινιάσε πάλι, έγινε άπροκάλυπτα άπειλητικό.

— Στη φυλακή, μουρούρισε, μπαίνει κανείς ευκολότερα για πλαστοπροσωπία. Αυτό, νομίζω, πως σου το ξανάπα, άγαπητή "Έλλην.

— Ανατρίχιασα. 'Εκείνος πρόσθεσε:

— Έλα, άς τελειώνουμε... Θα σε ξαναπάω στην οδό Πόμερου. Και αύριο, την ίδια ώρα, στο ίδιο μέρος, θα περιμένω τα χρήματα.

— Πόσα θέλεις; τον ρώτησα με σθημένη φωνή.

— Δέ σου τόπα ακόμα; Θεέ μου, τί άφρημαρές που είμαι! Πάντως, θα φανώ όλιγαρκής, "Έλλην. Δυό χιλιάδες δολλάρια.

— Έκανα μιά άπότομη κίνησι, σά να είχα δεχτή και άλλο χτύπημα.

— Δέ μιλάς σοβαρά; κατόρθωσα ν' άρθρώσω.

— Καταλαβαίνω την έκπληξή σου, έπτε εκείνος. Το ποσόν σου φαίνεται πολύ πενιχρό. Σου είπα, όμως, πως θα είμαι όλιγαρκής.

— Είσαι τρελλός, Τόνυ. Δέ θα τοληήσω ποτέ να ζητήσω τόσα χρήματα. Άποκλείεται! Άποκλείεται να σου δώσω δυό χιλιάδες δολλάρια!

— Έβαλε μπρός τη μηχανή, έρριξε πίσω μιά ματιά για να ιδή μήπως έρχόταν άλλο αυτοκίνητο, και πήρε τη στροφή μέσα στο δρόμο.

— Αύριο, στις έφτα άκριδώς, στη γωνία της οδού Πόμερου, έπτε. Για το καλό σου, σε συμβουλεύω να τάχης τα λεφτά.

— Δέ θα μπορέσω! ψώναξα. Μου είναι άδύνατο να ζητήσω έτσι, στα καλά καθούμενα, δυό χιλιάδες δολλάρια.

— Μην εξάπτεις! και μη φωνάζεις. Ξέρεις, ότι δέ μου άρέσουν οι σκηνές... Δέν είναι άνάγκη να τα ζητήσης τα χρήματα. Θα βρής τον τρόπο να τους κήνης να σου τα προσφέρουν. Τί διάβολο! Γυναίκα δέν είσαι; Μιά γυναίκα πρέπει να ξερη να τα

δολεύη δλ' αυτά μιά χαρά. "Επειτα έχεις κατορθώσει να τους έμπνεύσης τέτοια λατρεία, σ' αυτούς τους ανθρώπους. Είναι έτοιμοι να ίκανοποιήσουν κάθε σου καπρίτσιο... Θα τα βρής τα χρήματα, "Έλλην. Θα τα βρής. Και αυτά, και άλλα. Θα ιδής τί εύκολο που είναι...

Καθώς ώδηγούσε, μου έρριξε μιά πλάγια ματιά, χαμογελώντας.

— Δέν πρόκειται να σου συμβή τίποτα το δυσάρεστο, αν έπιδείξης κάποια νοημοσύνη, συνέχισε. Πρό παντός, πρέπει να καταλάβης ποιά είναι ή θέσις σου άπέναντί μου. Άπαιτώ τυαλήη ύπακοή από σένα, "Έλλην. Έτσι δέ θαχουμε πια δυσάρεστες παρεξηγήσεις, όπως πριν από λίγο.

— Ένώ μιλούσε, εγώ, δλη την ώρα, συλλαγιζόμουν: «Δυό χιλιάδες δολλάρια! Δυό χιλιάδες δολλάρια! Πώς μπορώ να τα ζητήσω, τόσα χρήματα;»

— Ο Φάιρ έλεγε τώρα:

— Δέν είναι μόνο που μπορώ να σε στείλω στη φυλακή, "Έλλην. Υπάρχει και το παιδί. Αν πās φυλακή, θα το χάσης το παιδί. 'Αλλά ούτε και οι "Ασταίρ θα θελήσουν να το κρατήσουν. Ποιός θέλει στο σπίτι του το παιδί μιάς γυναίκας σαν εσένα... "Όλα αυτά σου τα λέω, "Έλλην, για να σε βοηθήσω να φανής λογική.

— Εφρόναρε. Είχαμε φτάσει. Άνοιξα με βία την πόρτα. Καθώς έκανα να βγω, μ' έπιασε από το μπράτσο.

— Και κάτι άλλο, "Έλλην! Αυτός ο χαζός, ο γιούς "Ασταίρ... Μου φαίνεται, πως είναι τσιμπημένος μαζί σου. 'Αλλά κι' εσύ, νομίζω, του δείχνεις συμπάθεια... Το καλό που σου θέλω, μην κήνης δνείρα, "Έλλην. Μην ξεχνάς, ότι σ' αγαπώ, ότι είσαι ή μητέρα του παιδιού μου. Έχω άλλα σχέδια για εσένα...

— Με μιάν άπότομη κίνησι, τίνεξα το χέρι του μακριά κι' έφυγα τρέχοντας, σά να με κυνηγούσαν.

Ο ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ

ΔΕΝ υπάρχει τίποτα ποταπώτερο από την ψευτιά.

Και, εγώ, δλον αυτόν τον καιρό, δέν έλεγα τίποτε άλλο από ψευτιές. Τώρα, ά-

πό το ίδιο εκείνο δράδυ, στα παλὰ ψέμα-
τα, άρχιζα να σωριάζω άλλα ψέματα,
προστυχότερα, άηδέστερα.

Το πιο φρικτό απ' όλα είναι, ότι άμέ-
σως διεπίστωσα πόσο σωστή διάγνωση
είχε κάνει ο βασανιστής μου, ο Τόνυ Φάιρ.
Ναί, ήταν εύκολο, αφάνταστα εύκολο. Αύ-
τους τους άπονήρευτους και καλούς ανθρώ-
πους, μπορούσα να τους κάνω ό,τι θέλω,
να τους πάρω και την ψυχή τους ακόμα.

Καθόμασταν, μετά το βραδυό φαγητό,
στη βεράντα. Ήταν εκεί και ο Μπίλ, που
ξεφύλλιζε άφηρημένα ένα περιοδικό.

Έξαφνα, με άπίστευτη φυσικότητα και
άπλοχτη, με ψυχραιμία που με κατάπλη-
ξε κι' έμένα την ίδια, άρχισα να λέω στη
μητέρα "Αστair, μιά φανταστική ιστορία!
Πώς, πριν λίγες ημέρες, στα μαγαζιά, εί-
χα δει ένα φόρεμα που μου είχε άρραξει πολ-
ύ και που θα μου πήγαινε θαυμάσια. Πε-
ριέγραφα με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιο,
τους χρωματισμούς και την ποιότητα του
ύφασματος.

Μα αφού σου άρεσε τόσο, γιατί δεν
το αγοράζεις; ρώτησε η Έλντορ "Αστair.
Ήταν πολύ ακριβό. Κι' έπειτα, δεν
είχε χρήματα.

Χρήματα; άπόρησε ο πατέρας "Α-
στair. Γιατί δεν έλεγες να το στείλουν και
να πληρωθούν εδώ; Θά μπορούσες ακόμη
να το χρεώσεις στο λογαριασμό της Έλν-
τορ, που έχει παντού πίστωση.

"Α, όχι! είπα. Αυτό δε θα μου ά-
ρεσε.

Ο Μπίλ σήκωσε το κεφάλι από το πε-
ριοδικό του και είπε:

"Αν προτιμούσες να το πληρώσεις
έσύ ή ίδια άμέσως, δεν είχες παρά να πε-
ράσεις από το γραφείο να σου δώσω το
ποσόν σου χρειαζόταν.

Γέλασα.
Με φαντάζεσαι ν' άρχισω να σε φορ-
τώνομαι για λεφτά, Μπίλ!

"Ανοησίες! είπε ο Χάρολντ "Αστair.
Ξέρεις πολύ καλά, Πάτρικς...

Το αυστηρό βλέμμα της γυναίκας του
τόν έκανε να σωπάσει απότομα.

Ούτε οι δικαιολογίες ούτε οι εξη-
γήσεις ώφελούν, Χάρολντ! είπε εκείνη. Ή
συμπεριφορά μας σ' αυτό το κεφάλαιο εί-
ναι άχαρακτήριστη. Αφήσαμε όλον αυτόν
τόν καιρό την Πάτρικς χωρίς δικά της λεφτά.
Δεν ξέρω αν έσύ καταλαβαίνεις τί σημαίνει
αυτό γιό: μιά κοπέλλα με το δικό της χα-
ρακτήρα. Έγώ, πάντως, δε θα το συγχα-
ρήσω ποτέ στόν εαυτό μου.

"Εννοώθα τά μάγουλά μου να καίνε.

Θέέ μου! είπα. "Αν ήξερα, πώς θα-
παίρνε τέτοια τροπή η συζήτησις, δε θ' ά-
νοιγα ποτέ το στόμα μου...

Σε παρακαλώ, Πάτρικς! μ' έκοψε η
Έλντορ "Αστair.

Και, γυρίζοντας πρὸς τὸν άντρα της,
πρόσθεσε:

Φρόντισε, σε παρακαλώ, να τακτο-
ποιήσης το γρηγορότερο αυτό το ζήτημα...

Το άλλο πρωί, καθώς τελειώναμε το
μπρέκφαστ, ο πατέρας "Αστair μου είπε:

Πάτρικς, έτοιμάσου γρήγορα. Θά πά-
με σήμερα περίπατο μαζί.

Περίπατο πρωί-πρωί; ρώτησα, τά-
χα με έκπληξε.

Θά περάσουμε ώραία, θά ιδής, "Αν,
φυσικά, δε σε δυσρεστεί η συντροφία μου.

Κάθε άλλο. Μόνο που έχω να έτοιμά-
σω τὸ γάλα τοῦ Χιού.

Γι' αυτό θά φροντίσω εγώ, είπε κο-
φτά η Έλντορ "Αστair.

Σε λίγο, καθώς μπαίναμε στο αυτοκίνη-
το, ρώτησα:

Για πού πάμε;

"Όπου μου άρέσει! άποκρίθηκε με
καλοκάγαθο αυταρχισμό ο πατέρας. Πρό
παντός, να λείψουν οι περιέργειες και οι
ερωτήσεις!

"Ήξερα πολύ καλά πού πηγαίναμε...

Τὸ αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά
στην είσοδο της Τραπεζής «Στάνταρντ
Τράστ».

Κατέβα! πρόσταξε πονηρά ο Χά-

ρολντ "Αστair. Ή πεθερά σου έθιξε χτές
το άντρίκό μου φιλότιμο και έννοώ να πά-
ρω τὸ αίμα μου πίσω.

Τί θέλετε να πῆτε; ρώτησα, κάνον-
τας πάντα, πώς δεν καταλαβαίνα τίποτε.

Έκείνος, γελαστός, μ' έσπρωξε πρὸς τὴ
γυριστή κρυστάλλινη πόρτα τοῦ ιδρύμα-
τος:

Όταν, σε λίγο, ξαναπεράσαμε, δγαί-
νοντας, τὴ γυριστή αὐτή πόρτα, στὴν
τσάντα μου είχα ένα βιβλιάρδιο έπιταγών
και μία πίστωση άνοιχτή, έπ' όνόματί μου,
για δέκα χιλιάδες δολλάρια!

Αλήθεια, πόσο εύκολο ήταν! Στὸ μυα-
λό μου στριφογυρίζαν τὰ λόγια τοῦ Τόνυ
Φάιρ: «Τί διάβολο! Γυναίκα δεν είσαι; Μία
γυναίκα ξέρει να τὰ βολεύη δλ' αὐτά
μιά χαρά!». Ναί, ήταν όλόφανερο, πώς
κι' έγώ πτὰ είχα δολέψει μιά χαρά». Βρι-
σκόμουν πιά σ' ένα κατήφορο δίχως στα-
ματημό...

Η ΕΠΙΤΑΓΗ

ΔΕ βρήκα, ωστόσο, τὴν τόλμη ν' άποσύ-
ρω χρήματα από τὴν Τράπεζα τὴν ίδια
εκείνη μέρα. Θά έδειχνα στὸν Τόνυ Φάιρ
τὸ βιβλιάρδιο τῶν έπιταγών, για να θεβαιω-
θῇ, πώς θα τοῦ έδινα τὰ χρήματα; και θα
τοῦ ζητούσα μιά μικρή προθεσμία, δυο-
τρίων ημερών.

Δε θυμάμαι τί δικαιολογία βρήκα πάλι
τὸ δράδυ, για να φύγω από τὸ σπίτι. Ή
μαύρη «Πόντια» με περίμενε στὴ γωνία.
Ο Τόνυ Φάιρ έρριξε μία ματιά στο ρολόι
του και χαμογέλασε ικανοποιημένος.

Αν εξακολουθήσεις να δείχνεις τέ-
τοια συνέπεια, "Έλλην, είπε, μὰ τὴν πίστι
μου, θα σε έρωτευθώ πάλι, με τὴν πρώτη
εκείνη φλόγα.

Δε μίλησα. Ούτε κι' εκείνος, όμως, με
ρώτησε άμέσως αν είχα φέρει τὰ χρήματα.
Ο άθλιος ήταν βέβαιος, ότι είχα έκτελέσει

Καί πάλι...
ΚΑΙ ΠΑΛΙ...

Και πάλι, μες' στὰ σκοτεινά,
μιά ύποψια με τυραννά,
για τις κλειστές σου γρίλιες.
Κι' είμαι θλιμμένος και βαρύς,
κι' είμαι παράλογος, χωρίς
να συμπαθώ τις ζήλειες...

Γι' αυτό κι' άπόψε θα σου πῶ
έναν αλλιώτικο σκοπό,
αγάπη μου, πού λείπεις.
Καί, με μιά πίκρα στὴν καρδιά,
θα πλημμυρίσω τὴ βραδυά,
μ' ένα τραγούδι λύπης.

Καί πάλι...
ΚΑΙ ΠΑΛΙ...

τὴν έντολή του: ότι δεν μπορούσα να κάνω
διαφορετικά.

Οδήγησε γρήγορα τὸ αυτοκίνητο στὸν
έρημο δρόμο, πίσω από τὸ πάρκο. Τότε
μόνο, άκούμπώντας τὸν άγκώνα του στὸ
τιμόνι και κυττάζοντάς με χαμογελαστός,
είπε:

Λοιπόν;

Κι' όπως διαταζα ν' άπαντήσω, πρόσ-
θεσε με πολὺ ευγενικό τόνο:

Τὰ χρήματα, "Έλλην! Μου δίνεις, σε
παρακαλώ, τὰ χρήματα;... Δε φαντάζο-
μαι να μὴν τὰ φέρες;

— Όχι... δηλαδή, ναί... "Όλα είναι
έν τάξει, προσπάθησα να τοῦ εξηγήσω.
Βρήκα τὰ χρήματα. "Αλλά... αλλά δεν
πρόφτανα να ξεαργυρώσω σήμερα τὴν έ-
πιταγή...

Εἶδα τὸ στόμα του να στραβώνει και,
μέσα στὸν πανικό μου, διάσπηκα να προσ-
θέσω, διαπράττοντας έτσι και άλλο μοι-
ραίο σφάλμα:

— Σου λέω τὴν αλήθεια! Νά, εἰδὼ έχω
τὸ βιβλιάρδιο με τις έπιταγές.

Τὸ εἶδε τὴν τσάντα μου.
Τὸ πρόσωπό του ξαναπήρε άμέσως έ-
κείνο τὸ γλυκό, άπατηλό ύφος.

Τὸ βιβλιάρδιο με τις έπιταγές; ρώ-
τησε.

Ναί, ο πεθερ... ο κ. "Αστair, διώρ-
θωσα άμέσως, κατέθεσε έπ' όνόματί μου
ένα ποσόν. "Απ' αὐτὸ θ' άποσύρω, για να
σου δώσω τις δυο χιλιάδες δολλάρια. Σου
ζητώ, όμως, μιά μικρή προθεσμία... δυο
ή τρεῖς μέρες... καταλαβαίνεις, για να μὴ
φανῇ πώς... πώς...

Τὴν χείρις, "Έλλην! με δέικοψε.

Ή προθυμία του αὐτὴ έπρεπε να με κά-
νῃ να μαντέψω άμέσως, ότι μὴ έστηνε πάλι
κάποια παγίδα. Ήταν, όμως, τέτοια η
ἀνακούφισίς μου, ώστε δεν υπωψιάστηκα
τίποτα.

Μπορώ να δῶ τὸ βιβλιάρδιο έπιταγών,
μιά στιγμή; μὴ είπε.

Εβγαλα τὸ μπλόκ -τσέκ από τὴν τσάν-
τα μου. Τὸ πήρε και τὸ περιεργάστηκε.
Δε με ρώτησε τί ποσόν είχα καταθέσει
στ' όνόμα μου ο Χάρολντ "Αστair.

Τὴν χείρις τὴν προθεσμία σου, ξανά-
πε. "Αλλά δεν υπάρχει κανένας λόγος να
πάς έσύ στὴν Τράπεζα, "Έλλην. Τὸ βι-
βλιάρδιο σε απαλλάσσει από τὴ φροντίδα
αὐτή. Δεν έχεις παρά να μου κάνεις μιά
έπιταγή για δυο χιλιάδες δολλάρια. Βάλε
τὴ μεθυσμένη ημερομηνία...

Ή σκέψις να πάρω η ίδια από τὴν Τρά-
πεζα χρήματα, πού τὰ θεωρούσα κλεμμέ-
να, μὴ προξενούσε τόσο άποτροπισμό,
ώστε η πρότασις τοῦ Φάιρ μὴ φάνηκε σά
χαρί.

Εκείνος είχε κιόλας δγάλει τὸ στυλο-
γράφο του και μὴ τὸν έτινε.

Νά, εἰδὼ πὺ λέει: «Πληρώσατε εἰς
διαταγήν» γράψε τὸ όνόμα μου... "Εν τά-
ξει. Σημείωσε τώρα τὸ ποσόν και τὴν ή-
μερομηνία... "Υπόγραψε... Πάτρικς "Α-
μερομηνία... Θαυμάσια!

Απέσπασε ο ίδιος τὴν έπιταγή από τὸ
μπλόκ, τὴν έδίπλωσε με έπιμέλεια και τὴν
έβαλε στο πορτοφόλι του. Πῆρε έπειτα και
τὸ στυλογράφο του πίσω. Τὸ πρόσωπό
του χαμογέλουσε, δλο χαμογέλουσε.

Βλέπεις τί καλά πού τὰ πάμε εμεῖς
οι δυο, όταν είσαι λογική, είπε βάζοντας
μπρὸς τὸ αυτοκίνητο. Εἴμαστε φτιαγμένοι
ο ένας για τὸν άλλον.

Πάμε! τοῦ είπα.

Τί θάλεγες για ένα περίπατο ὡς τὴ
λίμνη; Για να θυμηθούμε τὰ παλὰ. Τίς
ειδυλλιακές έκδρομές μας...

Θέλω να γυρίσω στο σπίτι.

— Όπως θέλεις...

Ή ανησυχία δάγκωσε τὴν καρδιά μου.
Τὸν εγνωρίζα καλά τὸν Τόνυ Φάιρ. Αὐτὴ
η εαφική προθυμία του να κάνει όλα μου
τὰ χατήρια, έπρεπε—συλλογίστηκα—να
με δάλλ από τὴν πρώτη στιγμή σε ὑπο-
ψίες. Τί νέο σχέδιο είχε, άραγε, συλλάβει
τὸ σατανικό μυαλό του για να μὴ κάνει
κακό;

Ο ίδιος ανέλαβε να λύση τὴν άπορία
μου, τὴ στιγμή πὺ φτάναμε στὴ γωνία
της δδοῦ Πόμερου.

Καταλαβαίνεις, ὑποβέτω, "Έλλην,
είπε, ότι είμαστε τώρα άδιάρρηκτος δεμέ-
νοι ο ένας με τὸν άλλον. "Η έπιταγή πὺ
μου έδωσες εἰνε η λύσις.

Τὸ ὕφος μου πρέπει να έδειχνε, πὺς
δεν καταλαβαίνα τί ήθελε να πῇ, γιατί ο
Τόνυ Φάιρ πρόσθεσε:

— Θεέ μου, δεν είχες ποτέ σβέλτη άν-
τίληψη, "Έλλην!... Τὸ κάθε τί πρέπει
να σου τὸ εξηγήση κανείς για να τὸ κα-
ταλάβεις. Λοιπόν, άκουσε, αγαπητή μου:
Με τὴν ὑπογραφή πὺ έβαλες στὴν έπιτα-
γή, δε μὴ χάρισες απλῶς δυο χιλιάδες
δολλάρια, αλλά και πρόσθεσε στο άδίκη-
μα της πλαστοπροσωπίας, τὰ άδικήματα
της πλαστογραφίας και της άπάτης. Με-
θαύριο, θα πάω στὴ «Στάνταρντ Τράστ»
να πάρω τὰ χρήματα. "Από τὴ στιγμή έ-
κείνη, η γραπτή άπόδειξις της ένοχής σου
θα περιέλθῃ στὴν κατοχή της Τραπεζής.

"Απὸ τὴ συμπεριφορά σου άπέναντί μου
θα έξαρτηθῇ, αν θα μείνῃ για πάντα εκεί,
εξασμένη σε κάποιο φάκελλο τοῦ αρχείου
ή αν θα παραστή ανάγκη να προσκομιστῇ
ὡς στοιχείο κατηγορητηρίου σε δικαστή-
ριο.

— Σατανά! ψιθύρισα.

Μέσα στο μισοσκόταδο, τὰ μάτια του
γυάλιζαν.

— Αν ποτέ η ὑπόθεσίς σου έφτανε στο
δικαστήριο, καυμένη μου "Έλ-
λεν, είπε, δε νομίζω, ότι θα τὴ
γλῆτῶνες με λιγώτερο από δέκα
χρόνια!

Μά, τέλος πάντων, ξέσπα-
σα, πές μου, τί θέλεις από μέ-
να; "Εκτός απ' αὐτὰ τὰ χρή-
ματα, τί άλλο ζητάς; Δεν μπο-
ρῶ ν' άνθέξω σ' αὐτὸ τὸ μαρ-
τύριο;

— Θ' άνθέξω, "Έλλην! Για
τὸ χατήρι τοῦ παιδιού μας.

Εἴχαμε σταματήσει στὴ γω-
νία. Εὐτυχῶς, οἱ διαβάτες ήταν
ἀραιοί και τὰ πρόσωπά μας
δυσκόλῃ διακρίνονταν απ' έξω.

— Σ' εξορκίζω, πές μου, τί
θέλεις! τὸν ξαναρώτησα.

Τὴν αγαπή σου, τὴν αφο-
σίωσί σου, άπακρίθηκε σαρκα-
στικά. Καί κάτι άλλο, πὺ θα
σου τὸ πῶ ἄλλη φορά. Θέλω,
πρῶτα, να ολοκληρώσω τὸ σχέ-
διό μου. Τὰ δολλάρια αὐτὰ θα
μου έπιτρέψουν να μελετήσω με
περισσότερη άνεσι όλα τὰ ένδε-
χόμενα και να δρῶ τὴν καλύτε-
ρη λύσι.

Εσकुψε και μὴ άνοίξε τὴν
πόρτα.

Καληνύχτα, "Έλεν. Θά
σου τηλεφωνήσω μὴν απ' αὐ-
τὲς τις ήμέρες, σύντομα. "Αν,
στο μεταξύ, με χρειαστῇς, πά-
ρε με στο Σενέκα—382. Μὴν
ξεχάσεις αὐτὸν τὸν αριθμό...

Ο ΒΡΟΧΟΣ

ΕΠΕΡΑΣΑΝ μέρες χωρίς να
δῶσῃ σημεῖο ζωής. Δεν έ-
τρεφα, όμως, καμμίαν αυταπάτη. "Ήξερα,
πὺς τὴν άκρη τοῦ θανάσιμου βρόχου, πὺ
είχε περάσει στο λαιμό μου, τὴν κρατού-
σε καλά. Δε θα τὴν άφηνε...

Όπως ήταν άναπότρεπτο, η ὄψις μου
είχε πιά άρχίσει να δείχνῃ έντονα τὴν ά-
βυσταχτή άγωνία, πὺ ήταν ο άχώριστος
σύντροφός μου, νύχτα και μέρα. Ζούσα με
τὴν ψυχὴ στο στόμα. Κάθε φορά πὺ χτυ-
πούσε τὸ τηλέφωνο, η καρδιά μου πῆγαινε
να σπάσῃ. Νόμιζα, κάθε φορά, πὺς θα ή-
ταν εκείνος.

Εννοίω τὰ μάτια τοῦ Χάρολντ και
της Έλντορ "Αστair να με παρακολουθοῦν
άνησυχῃ. Ο Μπίλ, απ' έναντίας, άπέφυ-
γε να με κυττάξῃ. Τὸ πρόσωπό του ήταν
διαρκῶς συνεφιασμένο. Δε μιλούσε σχε-
δὸν διόλου. Καταλαβαίνα, ότι η άμύσφαι-
ρα στο σπίτι άλλαζε. Τὴς μετέδιδε τὴν κα-
τάθλιψη, πὺ με έπνιγε.

Πρῶτῃ, μὴ μίλησε η Έλντορ "Αστair,
με τὴν εἰλικρίνεια, τὸ θάρρος, αλλά και
τὴν καλωσύνη, πὺ χαρακτηρίζαν τὴ θαυ-
μάσια αὐτὴ γυναίκα.

Ήρθε, ένα βράδυ, άργά, στο δωμάτιό
μου.

Εἴχα τὴ μικρὴ λάμπα άναμμένη και κα-
θόμουν δίπλα στο άνοιχτὸ παράθυρο. Μὴν
έγνεψε από τὸ κατῶφλι να μὴ κουνήσω
από τὴ θέσι μου.

Πλησίασε και μὴ χείδεψε τὰ μαλλιά.
— Θέλω να μὴ πῆς τί σου συμβαίνει,
Πάτρικς, ψιθύρισε με πολὺ σιγανὴ φωνή,
για να μὴν ανησυχῇ τὸν Χιού, πὺ κοι-
μόταν.

Εἶδε τὴν ταραχὴ μου, κάθισε δίπλα μου
και πῆρε τὸ χέρι μου μέσα στα δικά της.

— Δε μὴ άρέσει να εἶμαι αδιάρρηκ-
τῃ, αλλά για σένα θεωρῶ καθήκον μου να κά-
νω εξαίρεσι. Πιστεύω νάχης καταλάβει πό-
σο σ' αγαπῶ, Πάτρικς.

— Σὰς δεβαίνω, ότι δε μὴ συμβαίνει
τίποτε, άποκρίθηκα.

Εἴχα πιά συνθίσει να λέω ψέματα.
Εκείνη κούνησε τὸ κεφάλι.

— Φοδούμαι, ότι δεν είσαι ευτυχισμένη
μαζί μας. Μήπως θά προτιμούσες να φύ-
γης, να πᾶς κοντὰ σε συγγενείς σου...
Δεν ξέρω... δε μὴ έχεις μιλήσει ποτὲ για
τὴν οικογένειά σου. Μόνο στο πρώτο σου
γράμμα, μὴ έλεγες, ότι είσαι ὀρφανὴ ά-

— Εἶναι η καρδιά μου. Κάθε ὡρα, κα-
θε στιγμή, μπορεῖ να πᾶω να χτυπᾶ...
"Όχι, όχι, μὴ λες τίποτα! Αὐτὴ είναι... η
αλήθεια, μιά αλήθεια πὺ δε με φοβίζει
διόλου. Δε με τρομάζει ο θάνατος. "Όμως,
θα τόθελα τόσο να σε ξέρω ευτυχισμένη!...

"Ήμασταν πάντα μιά πολὺ ευτυχισμένη οί-
κογένεια, εμεῖς, οἱ "Αστair. Κι' όταν ά-
κόμη μᾶς ὄρηκε ἡ φρικτὴ συμφορὰ τοῦ
Χιού, ο Θεός μᾶς έστειλε για παρηγοριά
έσένα. "Ας ήταν να μείνῃ η παρηγοριά αὐ-
τὴ στο σπίτι μου, όταν θα έχω φύγει εγώ.

Τὰ μάτια μου είχαν θολώσει.

— Μὴ λέτε τέτοια λόγια, μητέρα, τὴν
παρακάλεσα. Έχετε ακόμα χρόνια πολλά
να ζήσετε.

— "Όχι, Πάτρικς. Λίγη ζωὴ μὴ μένει.
Τὸ αισθάνομαι. "Αλλά τί κοῦτο παιδί πὺ
είσαι! Φαντάζεσαι ότι με νοιάζει; "Ενα
μονάχα πράγμα θάθελε για παρηγοριά
ἡμουν τότε άπόλυτα εύχαριστημένη: Πὺς
τὸ σπίτι αὐτό, θά τὸ θεωρῇς πάντα δικό
σου. "Ό,τι και αν σου συμβαί-
νει τώρα, ότι και αν σου συμ-
βῇ στο μέλλον, θέλω να ξέρης,
πὺς θα είσαι πάντα τὸ αγαπη-
μένο μας παιδί.

Σηκώθηκε, με φίλησε και με
καληνύχτισε χαμογελαστῇ.

Όταν έμεινα πάλι μόνῃ, έπε-
σα στο κρεβάτι μου και άφη-
σα τὰ δάκρυά μου να κυλήσουν
έλεύθερα. "Όρα πολλὴ έκλαιγα.

— "Ό, γιατί, γιατί να μὴν μπορῶ
ν' άγωνιστῶ, να δώσω μάχη, δι-
χι τόσο για μένα και για τὸ
παιδί μου, όσο για να προστα-
τέψω τὴ γαλήνη αὐτῶν τῶν άν-
θρώπων.

Ο ΦΑΚΕΛΛΟΣ

ΤΟ ΑΛΛΟ πρωί, πῆρα τὴν ά-
πόφασί μου. Θά έδινα η ί-
δια μιά λύσι στὴν άφόρητη κα-
τάστασι. Δεν μπορούσα ν' άν-
θέξω άλλο. Μοιραία, αναπό-
τρεπτα, γλιστρούσα πρὸς τὴν
τρέλλα η τὴν αυτοκτονία.

Ενωρίς, απ' τὸ τηλέφωνο
της βιβλιοθήκης, για να μὴ
μ' άκούσῃ κανείς, πῆρα τὸν ά-
ριθμό πὺ μὴ είχε δώσει ο
Τόνυ Φάιρ. Δεν περίμενα οὔτε
μισὸ δευτερόλεπτο. "Ακούστηκε
άμέσως η άργόσυρτη φωνή του:

— Καλημέρα, "Έλεν, είπε,
πρὶν ακόμα μιλήσω, σὰ να έ-
βλεπε με κάποια έκτῃ αίσθησι
ποιὰ τοῦ τηλεφωνούσε. Περιμέ-
να τὸ τηλέφωνόμα σου.

— Πρέπει να σε ιδῶ.

— Καίρὸς είναι... Τὸ βρά-

δυ στο ίδιο μέρος.

— "Όχι, άμέσως.

— Μ' έχεις τόσο έπιθυμῆσει, πὺ δεν
μπορεῖς να περιμένῃς λίγες ὥρες;

— Εἶναι ανάγκη να σε συναντήσω ά-
μέσως.

Στὴ φωνή του διαφάνηκε κάποιος τόνος
άνησυχίας.

— Τί συμβαίνει;

— Δε συμβαίνει τίποτα. "Απλῶς, θέλω
να σε ιδῶ.

Γέλασε, καθυσχασμένος.

— Όταν τὸ βουνό δεν πᾶει στο Μω-
μεθ, ο Μάμαεθ έρχεται στο βουνό, η κυ-
ρία "Αστair.

Καί ρώτησε με εἰρωνεία:

— Θέλεις να περάσω να σε πάρω με
τὸ αυτοκίνητό μου από τὸ σπίτι;

— "Όχι, όχι.

— Μήπως προτιμᾶς τότε νάρθης έσύ
στο δικό μου σπίτι; Θά σου άρέσει πολὺ,
"Έλεν. Ξέρω τὰ γούστα σου. Εἶναι σω-
στὴ ερωτικὴ φωνή.

Ήμουν άποφασισμένη. Δε δίστασα οὔ-
τε στιγμή.

— Ναί, είπα.

</

Ένα μικρό μάθημα

ΧΘΕΣ, στο πάρκο, με σταμάτησε ένας ξανθός άγγελος. Και με ρώτησε με πολύ ενδιαφέρον: — Πώς είσαι, Πάω; — Καλά, ευχαριστώ, αποκρίθηκα. 'Αλλά δε με λένε Πάω... — 'Αστειεύσαι, Πάω; — Δεν αστειεύομαι καθόλου, δεσποινίς. — Κι όμως προχθές μου συστήθηκες ως Πάω. — 'Εγώ; — 'Εσύ... — Μήπως κάνετε λάθος; — Διόλου... Μά, τόσο γρήγορα έχασες την προχθεσινή υπέροχη βραδιά μας στο Φάληρο. — Σκέφθηκα: "Όμορφη είναι, καλοκαίρι είναι... Κι' αποφάσισα να γίνω Πάω. — Καθίσαμε σ' ένα παγκάκι. Καθώς άπλωσα το μπράτσο πίσω από τους ώμους της, ένας γεροδεμένος άντρας ήρθε και στάθηκε αντίκρου με. Με κύτταξε άγρια και είπε: — "Όστε, έσύ είσαι! — Πώς; ρώτησα ανήσυχος.

— Δεν έχει πώς! 'Εσύ είσαι! — Μάλιστα, τραύλισα, έγω είμαι. — 'Ο Πάω! — 'Ο...ό Πάω; — Νά χαθής, ζωντόβολο!... — 'Εγύρισε απότομα και πήγε και κάθισε στο αντίκρου παγκάκι. 'Αρχισα ν' ανησυχώ σοβαρά. Τό ύφος του δε μου άρεσε καθόλου. — Δεν πάμε άλλο; είπα της κοπέλλας. — 'Α, μπά... 'Εδώ είναι ωραία, ήσυχια, ρωμαντικά... — 'Εκείνος, όμως, ό άγριάνθρωπος μάς μασσάει με τό δέλεμα του!... — Μη δίνης προσοχή, Πάω!... Θά είναι κανέναν δλαμμένος... — 'Υστερα από λίγο ό άγριάνθρωπος σηκώθηκε, με πλησίασε και με ρώτησε κοφτά: — Τί δαρών είσαι; — 'Εγώ;... — 'Εσύ!... — Μά... έλαφρών!... — Κι' εγώ έλαφρών... — Χαίρω πολ... Ποιάς κλάσεως είσαι; — Της ήρωϊκής κλάσεως του τριάντα... — Σε ρωτώ τί κατηγορίας είσαι, ήλίθιε! — Τών...βοθητικών τυφεκιοφόρων... Μά τί συμβαίνει, κύριε; Μήπως είστε στρατολόγος της αεράμυνας; — Θά τό μάθης σε λίγο ποιός είμαι... Πόσο ζυγίζεις;

— 'Εξήντα κιλά, χωρίς παλτό... — Καλός είσαι. Σήκω... — Πώς είπατε; — Σήκω, είπα!... — 'Η κοπέλλα, άτάραχη και ήρεμη, σά νά μη συνέβαινε τίποτα, μου ψιθύρισε: — Μη δίνης προσοχή, Πάω!... Είναι δλαμμένος. — Μά ό δλαμμένος έπέμεινε: — Σήκω, λοιπόν!... — Τί νά κάνω; Σηκώθηκα. 'Ο άγριάνθρωπος έδγαλε τό σακκάκι του, έσφιξε τίς γροθιές του και μου είπε: — Σε τρείς γύρους, με νόκ-άουτ... — Παρντόν; έτραύλισα. — Σε τρείς γύρους με νόκ-άουτ... — Μά...μά...μάλιστα. — 'Ο δρόμος πρós τή λεωφόρο ήταν έλευθερος. Πήρα φόρα και άνοίχτηκα. Με κυνήγησε. Μ' έπιασε στά «πηνήντα».Μουδγαλε τό σακκάκι. Μ' έστρεψε αντίκρου του και άρχισε νά με κοπανάν με όλους τούς κανόνες και τά τσαλίμια τής πυγμαχικής τέχνης. — 'Η κοπέλλα πού παρακολουθούσε από κάποιον άπόστασι, άτάραχη και άσυγκίνητη, μου φώναζε κάθε τόσο: — Μη δίνης προσοχή, Πάω! Είναι δλαμμένος... — Μπορούσα, όμως, νά μη δώσω προσοχή; — Εύτυχώς, ένας άστυφύλαξ έδωλε έγκαιρώς τέρμα στο παράξενο αυτό μάτς. — Τί συμβαίνει; ρώτησε τό δρ-

γανο τής τάξεως. Γιατί τσακύνεστε; — 'Ο ξανθός άγγελος πλησίασε δλο χαμόγελο. — 'Ο κύριος από δω, εξήγησε, είναι ό περίφημος πρωτοπυγμαχος έλαφρών δαρών, Παντελής Τρομάρας. Είναι άρραδωνιστικός μου. Είναι, όμως, τόσο ζηλιάρης, πού δδμηιόρησε με τήν φαντασία του ένα αντίζηλο και τόν έδάφτισε Πάω. Καθημερινώς μου κάνει σκη-νές ζηλοτυπίας. Σκέφτηκα, λοιπόν, νά του δώσω ένα μικρό μά-θημα... Σήμερα είχαμε ραντεβού έδώ. Μόλις τόν είδα νά έρχεται από μακριά, πλησίασα τόν κύριο και... τή συνέχισα τήν είδατε... — 'Επείρασαν ελκοισιτέσαρες ώρες από τότε. Και ακόμα άναρωτιέμαι σέ ποιόν έδωσα τό μικρό μάθημα ό ξανθός άγγελος; Στόν κύριο Τρομάρα ή στόν Πάω...συγγνώμη, σέ μένα ήθελα νά πώ;

Θ. ΤΕΜΠΟΣ

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

πάρω ταξί. Πήγα με τό λεωφορείο. 'Ηταν μα-κρυσά, σ' ένα από τά έ-ξοχικά προάστια του Κώλφληντ: μιά μικρή βίλλα, χαμένη μέσα στην πρασινάδα. — 'Η καγκελλόπορτα του κήπου ήταν ξε-κλειδωτή. Προχώρησα. — 'Ισως καιρός είχε περάσει από τότε, πού είχα βρεθεί για τελευταία φορά, πάλι με τήν αγάπια στην ψωχή, μπροστά στην πόρτα του Τόνου Φάιρ, στη Νέα 'Υόρκη; Μου φαινόταν, πώς αιώνες με χώριζαν από τήν ήμερα εκείνη. Τώρα, όμως, δεν περί-μενα διόλου. Μόλις χτύπησα τό κουδούνι, ή πόρτα άνοιξε. Στό κατώφλι πρόβαλε ό 'Ιδιος. — 'Ανατρίχισα και, για μιά στιγμή, έ-νοιωσα νά με έγκαταλείπει τό κουράγιο πού με είχε οδηγήσει ως εκεί. — Φορούσε τήν παλιά μαύρη μεταξωτή ρόμπα του, πού τήν έγνώριζα τόσο καλά. — 'Ισως, νά τήν είχε βάλει έπίτηδες. — Μου χαμογέλασε έγκάρδια και παρα-μέρισε. — Πέρασε μέσα, 'Ελλην. 'Όπως τόν παλιό καιρό... — Τό μικρό στίπι ήταν έπιπλωμένο εύά-ριστα και άπλά. 'Ο Φάιρ με ώδηγησε στο δόφορτω λίδιγκ ρούμ, μου έδειξε ένα χα-μυλό καναπέ. — 'Ημουν τυχερός πού τό βρήκα ξε-νοίκιστο, με τά έπιπλά του, όταν ήρθα στο Κώλφληντ, 'Ελλην. 'Ηταν ό,τι έπρε-πε για νά εγκαταστήσω τό στρατηγείο. — Πριν καθίσω, πρόσεξα μιά φορητή γρα-φομηχανή, στο τραπέζι, μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο. Δίπλα στη γραφομη-χανή, άσπριζε ένας μεγάλος φάκελλος, κλεισμένος, με τήν διευθυνσι γραμμένη έ-πάνω. — 'Ο Τόνου Φάιρ κάθισε στην πολυθρόνα, απέναντί μου, μου πρόσφερε τσιγάρο, πού δεν τό πήρα: άναψε ό 'ίδιος 'ε'α. — Λοιπόν, 'Ελλην; Τί ευχάριστα νέα έχεις νά μου αναγγείλεις; — Πήρα μιά βαθειά ανάσα, προσπάθησα νά δώσω ήρεμο τόνο στη φωνή μου: — 'Ηρθα νά σε παρακαλέσω, Τόνου, νά φύγης από τό Κώλφληντ και νά μη ξανα-γυρίσης. — 'Εκείνος σούφρωσε λίγο τά φρύδια. — Μπά! Και πώς σούβρε αυτή ή ιδέα; — Τόνου, άκουσέ με! Δε σούκανα ποτέ κακό. Είσαι ό πρώτος άντρας πού γνώρι-

σα στη ζωή μου. Σου χάρισα τήν αγά-πη μου, τήν αφοσίωσί μου. Και όταν έσύ με δαρέθηκες, δε διαμαρτυρήθηκα. Συμ-μορφώθηκα με τήν άπόφασί σου: Πήρα τό εισιτήριο και τά πέντε δολάρια πού μου έστειλες κι' έφυγα — με τό παιδί μου. — Με κύτταξε δίχως νά μιλά, δίχως νά φα-νερώνη κανένα συναίσθημα. Μιά τρελλή έλπίδα φερούγιζε μέσα μου: — 'Ισως κα-τώρθωνα νά τόν συγκινήσω, νά τόν πείσω νά φύγν, νά πάω νά με δασανίζν. — 'Ακουσε, συνέχισα. 'Ο Χάρολντ 'Α-σταιρ κατέθεσε δέκα χιλιάδες δολάρια σ'τ' όνομά μου. Σου έδωσα τίς δυό χιλιά-δες, θά σου δώσω και τίς άλλες όκτώ. Αύριο, άν θέλεις. Είναι ολόκληρη περιου-σία, Τόνου... — Θά μου δώσης και τίς άλλες όκτώ, ύπό τόν όρον νά φύγν; — Ναι. — Αύριο; — Ναι. — Πώς θά γίνν, όμως, αυτό, πού αύριο έχουμε νά κάνουμε μιά άλλη πολύ σοβα-ρώτερη δουλειά; — 'Εξαφνα, με μιάν απότομη κίνησι, πέ-ταξε τό τσιγάρο από τό άνοιχτό παράθυ-ρο και έξέσπασε σ' ένα άπαίσιο γέλιο. — Μά τήν πίστι μου, πρέπει νά είσαι θεότρελλν, 'Ελλην, για νά μου κάνης μιά τέτοις: πρότασι. — Είχα παγώσει πάλι ολόκληρη. — 'Ο Φάιρ έπαυσα νά γελά εαφνικά, από-τομα, όπως είχε άρχισει. — Καιρός ν' αφήσουμε αυτά τά άστεία, είπε. Τό περίμενα, τό τηλεφώνημά σου. Σου έδωσα τήν προθεσμία αυτή, για νά σκεφτής με τήν ήσυχία σου τήν δλη υπό-θεσι. Όμολογώ, όμως, ότι δεν περιμένα-νά καταλήξης σε τόσο έξωφρενικά συμπε-ράσματα, σχετικά με τίς προθέσεις μου. — Σηκώθηκε, πήρε από τό τραπέζι τό φάκελλο πού είχα προσέξει πριν, και μου τόν έδειξε. — Διάβασα: — Πρós Τό Γραφείον Διώξεως 'Εγκλημάτων τής 'Αστυνομικής Διευθύνσεως του Κώλφληντ. — 'Ο φάκελλος έφερε και γραμματόσημο. — Δεν καταλαβαίνω! ψιθύρισα.

— Θά καταλάβης άμέ-σως, αποκρίθηκε ό Φάιρ. — 'Ο φάκελλος αυτός, 'ΕΛ-λεν, περιέχει τό ιστορικό τών... περιπε-τειών σου, άς πούμε, με κάθε λεπτομέ-ρεια... Τά γράμματα, έδώ, στο Κώλ-φληντ, τά μαζεύουν οι ταχυδρόμοι στις 9 τό βράδυ. 'Εσύ μπορεί νά μήν τό έχεις προ-σέξν αυτό, αλλά εγώ, βλέπεις, φρόντισα και τά μελέτησα όλα. Σε πληροφορώ, λοι-πόν, ότι υπάρχει κάποιο γραμματοκιδώτιο στην οδό Πόμερου, λίγο πιο πέρα από τό σημείο, όπου, συνήθως, σμίγουμε. 'Εχω έ-ξακριβώσει, ότι ό ταχυδρόμος φτάνει εκεί και παραλαμβάνει τά γράμματα ακριβώς στις ένένα και τέταρτο. 'Εγώ θά δρίσκω-μαι στο σημείο αυτό, αύριο τό βράδυ, ά-πό τίς ένένα και τέταρτο. Καί, τώρα πιά, όλα τά πα-ρακάτω θά έξαρτηθούν από σένα και μόνο. — Αν έρθης, 'Ελλην, νωρίτερα από τόν τα-χυδρόμο, τό γράμμα αυτό θά μείνν στην τσέπη μου. — Αν, όμως, δεν έρθης και πε-τσέπη μου. — Αν, όμως, τότε, τό άλ-ράση πρώτα ό ταχυδρόμος, τότε, τό άλ-ράση πρώτα ό αστυνομικός του Κώλφληντ θά λο πρσί, οι άστυνομικοί θά σου προσθέσω, έχουν δουλειά. Περιττό νά σου προσθέσω, ότι, έν τώ μεταξύ, ό Τόνου Φάιρ θά έχη φρον-τίσει νά φύγν μακριά από τό Κώλφληντ. Λοιπόν, άγάπη μου, διάλεξε. Σου δίνω έ-να ολόκληρο ελκοισιτετράωρο για ν' άπο-φασίσης τί πρέπει νά κάνης. — 'Εξακολουθούσα νά μήν καταλαβαίνω. — Μά γιατί... γιατί πρέπει νάρθω αύ-ριο τό βράδυ στην οδό Πόμερου; ρώτησα. — Με κύτταξε, στραβώνοντας τό στόμα του. — Σε θέλω για νά πάμε έναν περίπατο με τό αυτοκίνητο ως τό Χάστιγξ. Τό Χά-στιγξ, όπως θά ξέρης, είναι μιά χαριτω-μένη μικρή πόλις, εξήντα ως έδδομήντα χιλιόμετρα από τό Κώλφληντ. — Καί... τί θά κάνουμε εκεί; — Μά, φυσικά θά παντρευτούμε, χρυ-σή μου! 'Εχω κιόλας συνεννοηθί με τόν ειρηνοδίκη του Χάστιγξ, πού θά μάς πε-ριμένη ειδικά τή νύχτα, για νά μάς παν-τρέψν μέσα σε λίγα λεπτά. Δε θάβελεις νά μείνν τό παιδί μας χωρίς τ' όνομα του πραγματικού πατέρα του; — 'Εσφι για λίγες στιγμές τούς κρο-τάφους μου με τά δυό μου χέρια, προσ-παθώντας νά σταματήσω τή φοβερή δίνη, όπου ένοιωθα νά πέφτω. — Γιατί θέλεις νά τό κάνης αυτό; ρώ-τησα.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΔΥΣΚΟΛΗ ΤΕΧΝΗ

ΘΑ ήελατε νά ξέρετε πόσο γρή-γορα διαβάσετε; Πάρτε ένα μολύβι κι' ένα ρολόι. 'Όταν φθά-σετε στο τέλος αυτής τής παρα-γράφου, σημειώστε τήν ακριβή ώρα. 'Εξακολουθήστε νά διαβάζε-τε με τήν κανονική ταχύτητά σας. Τά έρωτήματα πού θά συναντήσε-τε στο τέλος αυτού του άρθρου θά σας βοηθήσουν νά εξακριβώσε-τε τί καταλάβατε από ό,τι δια-βάσατε. Εισθε έτοιμος; — 'Οι άργοι άναγνώστες είναι κακοί άναγνώστες, λέγει ό Νόρ-μαν Λούις στο περίφημο βιβλίο του «Πώς νά διαβάσετε καλύτερα και γρηγορότερα», και εξηγεί: «'Ενας άνθρωπος διαβάσει γρή-γορα γιατί σκέπτεται γρήγορα, γιατί έχει γρήγορη ματιά, γιατί έχει πλούσιο λεξιλόγιο, γιατί έ-χει άφθονες γνώσεις. Οι περισ-σότεροι άνθρωποι πού διαβάζουν δέκα φορές γρηγορότερα από έ-κείνον πού συλλαβίζει, άφομοίω-νουν πολύ περισσότερα από όσα διαβάζουν, παρά ό άλλοι». — 'Ο καθηγητής Λούις, πού διδά-σκει τήν τέχνη τού διαβάσματος στο Πανεπιστήμιο τής Νέας 'Υ-όρκης, τονίζει, ότι τό διάβασμα είναι ίσως ή σπουδαιότερη ικανό-της, πού μπορούμε νά διδασθώ-με. Δεν υπάρχει σχεδόν εργασία πού νά μη χρειάζεται διάβασμα. 'Εν τούτοις τούλάχιστον τά 60% τών ανθρώπων, πού γνωρίζουν ά-νάγνωσι, δεν ξέρουν νά διαβάσουν καλά.

— 'Εκατομμύρια άνθρωποι πού δι-αβάζουν μόνο λαϊκά φυλλάδια, θά εύρισκαν ευχαρίστησι και τόνω-σι στα περιοδικά και τίς έφημε-ρίδες αν έβελτίωναν τίς άναγνω-στικές τους συνήθειες. 'Ενα παι-δί, πού δε διαβάσει καλά, είναι «'Ενα πλούσιο λεξιλόγιο», λέ-γει ό Νόρμαν Λούις, «δεν πηγά-ζει από τήν άναζητήσι λέξεων στο λεξικό. Πηγάει από άφθονο και ποικίλο διάβασμα, από τήν περι-έργεια και τήν ετοιμότητα του άναγνώστη». — Τά βιβλία πού συνιστά ό Λού-ις στους σπουδαστάς — έκτός από τά σχολικά ή τά πανεπιστη-μιακά κείμενα — φαίνονται βα-ρεία για τούς κακούς, τούς άρ-γούς άναγνώστες: Είναι ιστορι-κά και βιογραφικά, ψυχολογικά, κοινωνιολογικά και μαθηματικά. «'Αν οι σπουδαστάι διαβάζουν και διηγήματα και μυθιστορήματα, δεν θά ζημιωθούν. Θά συνήθισουν νά διαβάζουν πιο γρήγορα. 'Αλλά μιά δυσκολία τών άργών άναγνω-

τών είναι οι περιορισμένες γνώ-σεις τους. 'Επειδή δεν άπολαμ-βάνουν τό διάβασμα, πολλοί δεν έχουν άνοίξει βιβλίο από τήν έπο-χή πού άφησαν τό σχολείο. 'Ε-τσι δεν έμαθαν ένα σωρό πράγμα-τα πού τά ξέρουν άλλοι. Τό δια-βασμα μερικών πρακτικών πληρο-φοριακών βιβλίων θά τούς δώση τίς δάσεις για νά προχωρήσουν. 'Όσο περισσότερα ξέρετε, τόσο γρηγορότερα διαβάσετε». — 'Εχει μεγάλη σημασία νά προ-σαρμόσετε τήν ταχύτητα του δι-αβάσματος στο υλικό πού δια-βάσετε. 'Αν μου ζητάτε οδηγίες πώς νά κάνετε ένα γλύκισμα ή έ-να ράφι, θά διαβάσετε άργα για νά δεβαιωθείτε ότι προσέξατε και καταλάβατε όλες τίς λεπτομέρει-ες. 'Αν, όμως, διαβάσετε ένα πε-ριπετειώδες μυθιστόρημα, δεν ε-ίναι έγκλημα νά περάσετε έπιτρο-χάδων μερικες περιγραφές και νά φθάσετε πάλι στη συνέχεια τής πλοκής. Τό έπιτροχάδων διάβα-σμα είναι τό μυστικό πού έπι-τρέπει σε πολλούς επαγγελματί-ας νά παρακολουθούν κάθε τί πού τούς ενδιαφέρει από όσα δημοσι-εύονται.

Πόσο γρήγορα πρέπει νά δια-βάσετε; 'Αν διαβάσετε 225 λέ-ξεις μέσου μεγέθους τό λεπτό, διαβάσετε άσχημα — όσο διαβά-ζει ένας κακός μαθητής στο scho-λείο. Δε διαβάσετε άρκετά γρή-γορα ώστε ν' άπολαμβάνετε ένα περιοδικό ή μιάν έφημερίδα. Οι σπουδαστάι ανώτερων σχολών δυ-σκολεύονται στη μελέτη τους αν δεν μπορούν νά διαβάζουν 300 λέ-ξεις τό λεπτό και οι φοιτητάι του Πανεπιστημίου πού διαβάζουν κάτω από 350 λέξεις τό λεπτό βρίσκουν δύσκολα τά μαθήματά τους. Σε μερικές εργασίες ακόμη και 600 λέξεις τό λεπτό είναι λί-γες. 'Ο καθηγητής Λούις διαβά-ζει 800 λέξεις τό λεπτό και εξα-κολουθεί νά βελτιώνη τήν ταχύτη-τά του. Καί είναι δέβαιον, ότι ό-σο γρήγορα και καλά κι' αν δια-βάσετε, μπορείτε νά διαβάσετε γρηγορότερα και καλύτερα με συ-στηματική άσκησι. 'Η πείρα έχει άποδείξει ότι οι περισσότεροι άνθρωποι μπορούν νά βελτιώσουν κατά 35% τόν άναγνωστικό τους ρυθμό.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΜΑΘΕΤΕ ΑΝ ΕΙΣΘΕ ΚΑΛΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Κυττάξε τώρα τήν ώρα. Δια-ρέσατε τόν αριθμό τών λέξεων πού διαβάσατε, δια τό αριθμό τών λεπτών και θά ξέρετε πόσες λέ-ξεις διαβάσατε τό λεπτό. — Για νά δοκιμάσετε σε ποιο βαθμό καταλάβατε και άφομοιώσατε αυ-τά πού διαβάσατε, απαντήστε στις ακόλουθες έρωτήσεις, χωρίς νά ξαναδιαβάσετε αυτό τό άρθρο. Βα-θμολογήσατε με 10 κάθε σωστή απάντησι. 'Αν ή συνολική βαθμo-λογία κάνει 70 και πάνω, έχετε καταλάβει τά κύρια σημεία. — Οι ταχείς άναγνώστες άφι-νουν νά τούς διαφυγούν πολλά από όσα διαβάσαν. Ναι; 'Οχι; — 'Ενα φτωχό λεξιλόγιο σας κάνει νά διαβάσετε πιο άργα. Ναι; 'Οχι; — 'Αν προφέρετε κάθε λέξη, θά καταλάβετε καλύτερα ό,τι δια-βάσατε και θά πλουτίσετε τό λεξι-λόγιό σας. Ναι; 'Οχι; — Τό διάβασμα είναι σπου-δαιότερο από οποιοδήποτε άλλο σχολικό θέμα. Ναι; 'Οχι; — 'Η άναλογία τών ανθρώ-πων πού δυσκολεύονται στο διαβά-σμα είναι περίπου: α) 5%, β) 25% γ) 60%. — Οι περισσότεροι άνθρωποι μπορούν νά βελτιώσουν τήν άναγνo-στική ταχύτητά τους κατά: α) 10%, β) 35%, γ) 100%; — Τά συνήθιστα άναγνo-στικά σφάλματα είναι: α) Νά δια-βάσετε μιά μιά τίς λέξεις, β) Νά διαβάσετε λαϊκά φυλλάδια, γ) Νά ξαναδιαβάσετε τίς φράσεις, δ) Νά προφέρετε μεγαλοφώνως τίς λέ-ξεις, ε) Νά πηγαίνετε στον κινη-ματογράφο. — 'Όποιος διαβάσει γρήγορα μπορεί νά μάθν νά διαβάσει γρη-γορότερα. Ναι; 'Οχι; — 'Η χρησιμοποίησις λεξικού για νά κυττάσετε άμέσως κάθε και-νουργία λέξη, θά βελτιώση τόν ά-ναγνωστικό σας ρυθμό; Ναι; 'Οχι; — ΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ — 1: 'Οχι. — 2: Ναι. — 3: 'Οχι. — 4: Ναι. — 5: 60%. — 6: 35%. — 7: Οι σωστές απαντήσεις είναι: ή α), ή γ), και ή δ). — 8: Ναι. — 9: 'Οχι.

Οι αλημένητες
Ιταλίδες
γόνιμες

ΧΡΟΝΙΑ και χρόνια το Χόλλυγουντ μάς είχε συνηθίσει στον κλασσικό μακιγιαρισμένο και στιλβωμένο τύπο της γόνισης. 'Η ανθησις του Ιταλικού κινηματογράφου και της νεορεαλιστικής σχολής, που παρουσιάζει τη ζωή χωρίς φτιασίδια, έφερε επανάσταση και στον τύπο της γόνισης. Οι 'Ιταλίδες στάρ είναι αλημένητες, άδωδες, όσο το δυνατόν πιο φυσικές. Αυτό είναι το μυστικό που τις δόθησε να κατακτήσουν το παγκόσμιο κοινό, όπως συνέβη με την Τζίνα Λολομπρίγκιτα, που διακρίνεται στην παραπάνω φωτογραφία.

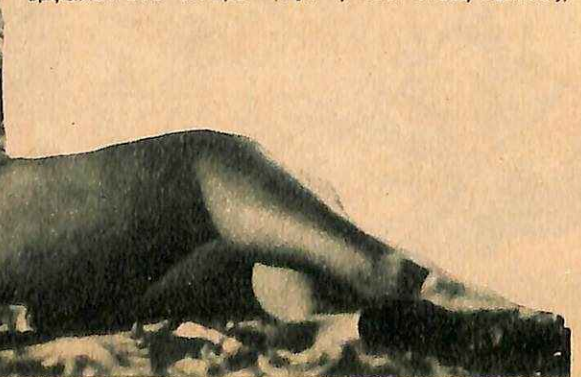
'Η Μαρίνα Μπέρτι υποδύεται συνήθως τις άγνες κοπέλλες, που ή μοίρα τις σπρώχνει στον κατήφορο. Έχει κλείσει ένα σπουδαίο συμβόλαιο με μία από τις μεγάλες εταιρίες του Χόλλυγουντ.

'Η άγνη όμορφη της Άννα-Μαρία Πιερνάντζελι δε νοθεύτηκε από το Χόλλυγουντ. Έμεινε και εκεί το άβαφο, σεμνό κορίτσάκι της ταινίας «Αύριο θάναι πολύ άργα».

'Η Σουλβάν Μαγκάνο δε χρειάστηκε ούτε φανταχτερά φορέματα, ούτε το καμουφλάρισμα του μακιγιάζ, για να κατακτήσει το παγκόσμιο κοινό με τη χυμώδη της θηλυκότητα απ' την πρώτη της κιόλας εμφάνισή στο «Πικρό Ρύζι» (Πόθοι στους βάλτους).

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΕΡΑΣ

ΞΑΝΘΗ; Δεν ξέρω, αλήθεια, γιατί την ονομάζουν ή ξανθή πυρκαϊά. Γιατί γυναίκα - πυρκαϊά είναι, ανασφισθότητα, ή Τζίντζερ. Άλλα ξανθή δεν είναι! Προσέχω τα μαλλιά της. Όπως με πλησιάζει τα βλέπω ν' ακτινοβολούν και διαπιστώνω, ό,τι είναι: Θα έλεγα καστανόκινα, με πύρινες ανταύγειες που δίνουν θέλγητρο ξεχωριστό στα φωτόβόλα γαλανά της μάτια.

Με δέχεται σε μία γοητευτική τεράστια δεράντα του αληθινά μαγευτικού σπιτιού της. Είναι μία δίλλια κτισμένη στον ψηλότερο λόφο του Μπέμπερλυ Χίλλς, τριγυρισμένη από δένδρα και βράχους, καταπράσινη από τη χλόη που τους αγκαλιάζει. Είναι μία καλλιτεχνική, πολυτελεστάτη γωνιά με άπαστραπτούσα την κολυμβητική πισίνα της με ένα μικρό «τερραίν» για τένις, μ' ένα κηπάκι εξωτικό, που το στολίζουν τα πιο παράξενα, πολύχρωμα λουλούδια. Πραγματικός έπιγειος παράδεισος! Έξω και μέσα...

'Η Τζίντζερ ξέρει πράγματι να ζήσει. Και ξέρει και μπορεί, αυτό είναι το σημαντικότερο. Γιατί, ως σημειώθη, ότι είναι μία από τις λίγες γυναίκες του κινηματογράφου, που εκέδρισε αφάνταστα ποσά και τα «έμποδότησε» εύφυστα. Πυρκαϊά στην τέχνη της, πυρκαϊά στους έρωτές της, πυρκαϊά ακόμα και στις επιχειρήσεις της. 'Η Τζίντζερ Ρότζερς δεν είναι ή τυχαία όμορφη, που επέπλεσε στο Χόλλυγουντ, λόγω εύνοιας των περιστάσεων και εξαιρετικών θελημάτων. Είναι προσωπικότητα, στο είδος της... Και αποκλυφθήτε!

*

Τώρα, θα πω την αμαρτία μου! Τη φανταζόμουν ωραιότερη, μάλλον νεώτερη ακόμα στην εμφάνισή, πιο φρέσκια, παρά την κάποιαν ώριμότητά της. 'Η ίδια όμως μοι λέει 41! Οι άσπιοδο φίλοι της την... αγκυροβολούν γύρω από τα πενήντα. 'Εγώ τη λέω πάνω από 45, όπως όποτε. Κι' αυτόν τον αριθμό τον δείχνει!

Σκέπτομαι να αρχίσω καπως πρωτότυπα αυτή τη συνέντευξή μου, αφού μου είπαν ότι ή Τζίντζερ Ρότζερς είναι όπως όποτε «πρωτότυπη» δε άνθρωπος:

— Ποιό είναι το συναίσθημα που έχει μια γυναίκα που, έπειτα από τρία διαζύγια, ξαναπαντρεύεται υπό συνθήκες — ως πούμε — σαν του δικού σας τελευταίου γάμου;...

(Διαφωτιστική παρένθεσις: 'Η Τζίντζερ παντρεμένη τρεις, χωρίς και τον Τζακ Πέππερ και τον ήθοιο Λιού 'Εϊρς και τον Τζακ Μπρίγκς. Και τώρα ξαναπαντρεύτηκε τον Ζακ Μπερζέρ, νέο Γάλλο δικηγόρο 26 ετών! Τον ψάρεψε στο τελευταίο της ταξίδι σε μία παρισινή δεξίωση, τον έφερε στο Χόλλυγουντ και προττυπεί να τον «ανασάρη» για ήθοιο του κινηματογράφου).

— Σουφρώνει τα χειλάκια της ή Τζίντζερ; και κάνει μία χειρονομία άνδρα;

— Σταθίτε μία στιγμή... 'Εάν καλοκαταλαβαίνω, το έρωτήμά σας έχει και κάποια δόσι κοροϊδίας ή όχι;...

— Κοροϊδίας; Προς Θεού... Γιατί;

Τζίντζερ Ρότζερς

Η ΞΑΝΘΗ ΠΥΡΚΑΪΑ

— Γιατί ο άντρας μου είναι μικρότερός μου κατά... δεκαπέντε χρόνια περίπου...

Παύσις. Και έπειτα στακάτα:

— Τι σημασία έχει;...

— Καμιά... για μένα... Για σάς;...

— Καμιά! Τον είδα, μου άρεσε αληθινά, γιατί δεν είναι μόνο όμορφος, είναι και σοδαρός και έξυπνος. Με είδε, του άρεσα — τουλάχιστον έτσι πιστεύω — και άποφασίσαμε να δημιουργήσουμε μία νέα ζωή;

— Άνάθε ένα τσιγάρο:

— 'Η ηλικία δεν παίζει τόσο ρόλο, όσο παίζουν οι διάφορες συνθήκες που περιβάλλουν τα άτομα, και οι χαρακτήρες των ανθρώπων που ενώνονται με έναν άνωτερο δεσμό. 'Ο Ζακ μου έωμολογήθη ότι ήταν δυστυχέστατος, γιατί, ως τη στιγμή που γνωρισθήκαμε, ζούσε σχεδόν μόνος. 'Όπως κι' εγώ, που είχα πάψει πια να ενδιαφέρωμαι για άντρες! Είπατε πριν, τρία διαζύγια... Ναι... Με θεωρούν, ίσως γι' αυτά, σαν κάπως άστατη γυναίκα, σαν νευρική στίς... Ιδιωτικές μου σχέσεις... Πώς να μην ήμουν; Άφου καμιά, καμιά άπολύτως συνεννόησης δεν υπήρχε μεταξύ μου και των τριών προηγούμενων μου συζύγων!... Χώρισα, γιατί δεν μπορούσα να ζω κάτω απ' την ίδια στέγη με... άγνωστούς!

— Πώς συναντήσατε, λοιπόν, τον Ζακ;

— Πέρασώ το καλοκαίρι ξεκίνησα για ένα πολύμηνο ταξίδι. Πηγαίνα μόνά μου στην 'Ιταλία, χάριχα την έκφραστική και παλλόμενη ζωή της, έζησα μέσ' στο πράσινο των πιο γραφικών έξοχών της, αλλά βαρέθηκα! Ναι, κυρίως... βαρέθηκα. Μούλειπε αυτό το «κάτι» που δίνει νόημα στη ζωή.

— Ποιό είναι αυτό το «κάτι», που δίνει νόημα και εύτυχία στη ζωή, κατά τη γνώμη σας;

— Να σάς το πω άμέσως. 'Η αληθινή αγάπη! 'Οχι μόνά για τι έχεις κάποιον δίπλα σου, που σου χαρίζει ευχάριστες στιγμές και που σου άρέσει από κάθε άποψη. Άλλά, πρό πάντων, γιατί αγαπώντας κάποιον — άσπεια, ελίκρινά — γίνεσαι άνθρωπος καλύτερος, στη γενικότερη γραμμή: 'Εγώ δεν αγαπώ τον Ζακ μόνον ως Ζακ! Τον αγαπώ ως κλητρο που μου προσφέρει τόση χαρά και τόση ουσία στη ζωή, ώστε, δι' αυτού, αγαπώ τα πάντα!... Αισθάνομαι σαν ένα ζωντανό κελόριδε — και μη γελάτε! — που εκκύνει άπειρη θερμότητα, όχι για τον αγαπώμενο κατ' ευθείαν, αλλά για όλα τα έμψυχα και άψυχα που υπάρχουνε όλόγυρό μου...

Σηκώνεται: κάνει ένα - δυό θέματα και με μία σπιθα όλοφανερί στα μάτια, συνεχίζει:

— Αυτό μου τώδωσε ο Ζακ Μπερζέρ. Τον βρήκα στο Παρίσι... Μα νεώτερος; Τι φταίω εγώ; Τι φταίει εκείνος; 'Ηταν κάτι σαν κεραυνός. Τό άποτέλεσμα, τό βλέπετε... Άναστενάζει. Και μένει μέσ'...

στις τρυφερές της σκέψεις... Τό Χόλλυγουντ, αν τ' άκουγε όλ' αυτά, ίσως θά ανασήκωνε τους ώμους με μορφασμό... χαριτωμένης δυσπιστίας. Γιατί τό άόυσωπτο κουτσομπολιό δεν παραδέχεται ότι ο Ζακ έχει έρωτευθή τις καμπυλώτες της υπεραστανάρας Τζίντζερ. Τον θέλει έναν γοητευτικό υπολογιστή και συμπεροντολόγο, που, άφου πετύχη ό,τι θέλει, θα πη «άντις» στη νυν προσηστάδα και σύζυγο...

Ο τελευταίος γάμος της είναι τό φλογερό έπιστάγασμα μίας φλογερής ζωής και σταδιοδρομίας. 'Η Τζίντζερ, ένα άγνωστο κοριτσόπουλο από τό 'Ιντεντέντενς του Μιζούρι (συμπατριώτισσα του Τρούμαν!) κατάφερε να φθάση εκεί που έφθασε, αρχίζοντας από τό τσάρλεστον... 'Ε! από κει αρχίζει ή δόξα της μικρούλας Ρότζερς (ή μάλλον της Βιρτζίνια Μάκ Μάθ, αυτό είναι τό αληθινό της όνομα), σαν ήταν δεκαεσσάρων χρόνων. Κερδίζει τό πρώτο βραβείο σ' ένα διαγωνισμό χορευτικό και από κει άνοίγει ο δρόμος της. Για χρόνια, νεαράτατη, παίζει σε θιάσους ποικιλιών και «νάιτ - κλάμπερς» του Νέου Κόσμου. Θαυμάζεται, χειροκροτείται και επιβάλλει μαζί με τό χορό και τό τραγούδι της. Η όμορφή της, τό προκλητικό κορμί της, τό φωτεινό, πικάντικο μουντάκι της και ή επιδεξιότης στο να κινή διαβολεμένα ένα ζευγάρι ώραιές γάμπες, την έφεραν, προοδευτικά, να είναι ή συμπρωταγωνίστρια του φημισμένου Φρέντ Άσταίρ; και, συνεχώς, για δύο δεκαετίες, ένα απ' τα πιο αγαπημένα στάρς.

— Ποιό είναι αυτό τό «κάτι», που δίνει νόημα και εύτυχία στη ζωή, κατά τη γνώμη σας;

— Να σάς το πω άμέσως. 'Η αληθινή αγάπη! 'Οχι μόνά για τι έχεις κάποιον δίπλα σου, που σου χαρίζει ευχάριστες στιγμές και που σου άρέσει από κάθε άποψη. Άλλά, πρό πάντων, γιατί αγαπώντας κάποιον — άσπεια, ελίκρινά — γίνεσαι άνθρωπος καλύτερος, στη γενικότερη γραμμή: 'Εγώ δεν αγαπώ τον Ζακ μόνον ως Ζακ! Τον αγαπώ ως κλητρο που μου προσφέρει τόση χαρά και τόση ουσία στη ζωή, ώστε, δι' αυτού, αγαπώ τα πάντα!... Αισθάνομαι σαν ένα ζωντανό κελόριδε — και μη γελάτε! — που εκκύνει άπειρη θερμότητα, όχι για τον αγαπώμενο κατ' ευθείαν, αλλά για όλα τα έμψυχα και άψυχα που υπάρχουνε όλόγυρό μου...

— Ποιό είναι αυτό τό «κάτι», που δίνει νόημα και εύτυχία στη ζωή, κατά τη γνώμη σας;

— Να σάς το πω άμέσως. 'Η αληθινή αγάπη! 'Οχι μόνά για τι έχεις κάποιον δίπλα σου, που σου χαρίζει ευχάριστες στιγμές και που σου άρέσει από κάθε άποψη. Άλλά, πρό πάντων, γιατί αγαπώντας κάποιον — άσπεια, ελίκρινά — γίνεσαι άνθρωπος καλύτερος, στη γενικότερη γραμμή: 'Εγώ δεν αγαπώ τον Ζακ μόνον ως Ζακ! Τον αγαπώ ως κλητρο που μου προσφέρει τόση χαρά και τόση ουσία στη ζωή, ώστε, δι' αυτού, αγαπώ τα πάντα!... Αισθάνομαι σαν ένα ζωντανό κελόριδε — και μη γελάτε! — που εκκύνει άπειρη θερμότητα, όχι για τον αγαπώμενο κατ' ευθείαν, αλλά για όλα τα έμψυχα και άψυχα που υπάρχουνε όλόγυρό μου...

— Ποιό είναι αυτό τό «κάτι», που δίνει νόημα και εύτυχία στη ζωή, κατά τη γνώμη σας;

— Να σάς το πω άμέσως. 'Η αληθινή αγάπη! 'Οχι μόνά για τι έχεις κάποιον δίπλα σου, που σου χαρίζει ευχάριστες στιγμές και που σου άρέσει από κάθε άποψη. Άλλά, πρό πάντων, γιατί αγαπώντας κάποιον — άσπεια, ελίκρινά — γίνεσαι άνθρωπος καλύτερος, στη γενικότερη γραμμή: 'Εγώ δεν αγαπώ τον Ζακ μόνον ως Ζακ! Τον αγαπώ ως κλητρο που μου προσφέρει τόση χαρά και τόση ουσία στη ζωή, ώστε, δι' αυτού, αγαπώ τα πάντα!... Αισθάνομαι σαν ένα ζωντανό κελόριδε — και μη γελάτε! — που εκκύνει άπειρη θερμότητα, όχι για τον αγαπώμενο κατ' ευθείαν, αλλά για όλα τα έμψυχα και άψυχα που υπάρχουνε όλόγυρό μου...

— Ποιό είναι αυτό τό «κάτι», που δίνει νόημα και εύτυχία στη ζωή, κατά τη γνώμη σας;

— Να σάς το πω άμέσως. 'Η αληθινή αγάπη! 'Οχι μόνά για τι έχεις κάποιον δίπλα σου, που σου χαρίζει ευχάριστες στιγμές και που σου άρέσει από κάθε άποψη. Άλλά, πρό πάντων, γιατί αγαπώντας κάποιον — άσπεια, ελίκρινά — γίνεσαι άνθρωπος καλύτερος, στη γενικότερη γραμμή: 'Εγώ δεν αγαπώ τον Ζακ μόνον ως Ζακ! Τον αγαπώ ως κλητρο που μου προσφέρει τόση χαρά και τόση ουσία στη ζωή, ώστε, δι' αυτού, αγαπώ τα πάντα!... Αισθάνομαι σαν ένα ζωντανό κελόριδε — και μη γελάτε! — που εκκύνει άπειρη θερμότητα, όχι για τον αγαπώμενο κατ' ευθείαν, αλλά για όλα τα έμψυχα και άψυχα που υπάρχουνε όλόγυρό μου...

My dream
with her happily
when I have

See your
beautiful
Ginger Rogers

Love

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ ΑΛΕΚΟ ΛΙΑΩΡΙΚΗ

τό γκόλφ, ούτε τα σκί, ούτε και την... κτηνοτροφία...

— Κτηνοτροφία;...

— Έχω ένα «ράντισο» στο 'Ορεγκον. Λέγεται: Κτήμα Ρότζερς. Περνώ αρκετό καιρό εκεί, ιδίως το καλοκαίρι. Και έχω θαυμάσια συντροφιά: τις αγελάδες, τα κοτόπουλα, τα προβάτια και τα γουρουνάκια μου! Είναι και πρώτης τάξεως επιχείρησις αυτό...

— Έρχομαι τώρα σ' ένα λεπτότατο έρώτημα, που είναι συνυφασμένο με την τελευταία θεατρική εμφάνισή της σ' ένα έργο του Βερνέϊγ: «Αγάπα κι' άφηνε να σ' αγαπούν...», ένα έργο, που αντίθετα από τις «Κρατικές υποθέσεις» του ίδιου συγγραφέα, ήταν άποτυχία στο Μπροντγουάι, παρά τη συμμετοχή της Τζίντζερ Ρότζερς. Είναι γνωστό ότι ο δυστυχος Βερνέϊγ γύρισε στη Γαλλία, άφου έμεινε χρόνια στην Άμερική και αυτοκτόνησε, κόβοντας με ευσάει τό λαιμό του. 'Η σκανδαλοθηρία του Χόλλυγουντ συνέδωσε την αυτοκτονία με μία άτυχη έρωτική ιστορία του.

— Τζίντζερ... 'Ηταν έρωτευμένος μαζί σας ο Βερνέϊγ;

— Πολύ φοβούμαι, ναί! Με άφισε να τό καταλάβω όλο τό διάστημα των δοκιμών και παραστάσεων τού έργου του, έξω από τη Νέα 'Υόρκη. Τόν συμπαθούσα, αλλά δεν ήτανε ο τύπος μου. Τού τό είπα. Και άλλαξε τακτική μα...

«Μοναδικός μου πόθος είναι να έλθω στην 'Ελλάδα», γράφει ή Τζίντζερ Ρότζερς στην ιδιοχειρή άφιέρωσή της προς την «Οικογένεια».

Γί μου. 'Εγινε νευρικός και μου έκανε αντιδικίες συνεχώς. 'Όπως τό έργο χρειαζόταν διορθώσεις και όπως κάθε τόσο οι φράσεις του δεν ήταν κατάλληλες για τό 'Αμερικανικό κοινό, κάθε φορά, που έλεγα τη γνώμη μου, θυμόνε αφάνταστα και φθάνανε σε θλιβερές σκηνές. Μα δεν πιστεύω, ελίκρινά, ότι ή αυτοκτονία του μπορούσε νάχη κάποια σχέση με αυτό τό επιπόλαιο αίσθημα, που κάποτε έδειξε για μένα; και που δεν είχε ολοκληρώσει ποτέ...

Και συνεχίζει:

— 'Η ζωή είναι παράξενη... Μα πρέπει να τη ζούμε αυτή που είναι κι' όπως έρχεται... «Γκουάρντα ε πάσσα», όπως έμαθα και στην 'Ιταλία... 'Α! αλήθεια — λέει σε άλλο τόνο τώρα — ίσως τό καλοκαίρι που μάς έρχεται πάλι στην 'Ελλάδα με τον Ζακ... Είναι ένα από τα παλιά μου όνειρα. Θάθελα να χορέψω — όχι τσάρλεστον! — κάτω από την 'Ακρόπολη, μία νύχτα με πανσεληνο... Με την πιο υποβλητική μικρή όρχήστρα, για συνοδεία σ'α θέματα μου... Και θα τό κάνω, αν θέλη ο Θεός...

Φίλτατοι 'Αθηναίοι... Δεν ξέρω αν σάς άρέση ή ιδέα αυτή... Μα ή Τζίντζερ ό,τι λέει τό κάνει! Και έτοιμασθήτε να απολαύσετε τη νέα αυτήν έκκεντρικότητα της άριμης «γυναίκας - πυρκαϊάς».

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΑΝΤΙΒΙΟΤΙΚΑ

ΜΑΓΚΝΑΜΥΚΙΝΗ, ΙΣΟ-
ΤΥΚΙΝΗ, ΕΡΥΘΡΟΚΙΝΗ

Νέα αντιβιοτικά συνεχώς ανακαλύπτονται, που έρχονται να συμπληρώσουν ή και να αντικαταστήσουν τα ήδη υπάρχοντα.

Χάρη στη συνεχή ανακάλυψη νέων αντιβιοτικών εξουδετερώνεται το μεγάλο μειονέκτημα των φαρμάκων αυτών: το ότι οι διάφοροι παθογόνοι μικροοργανισμοί συνηθίζουν σ' αυτά και αναπτύσσουν «άντοχη».

Τα νέα, όμως, αντιβιοτικά καταπολεμούν και τους μικροοργανισμούς, που είναι ανθεκτικοί σε άλλα φάρμακα.

Τρία νέα αντιβιοτικά κυκλοφόρησαν προσφάτως στην Αμερική: η «Μαγκναμυκίνη», η «Ισοτυκίνη» και η «Ερυθροκίνη», τα οποία λαμβάνονται από το στόμα. Και τα τρία είναι δραστικά, κυρίως, κατά των μικροοργανισμών, που καταπολεμεί η νικιλίνη. Άλλα και πολλών άλλων.

Είναι δραστικά επίσης κατά των μικροβίων, που είναι ανθεκτικά έναντι της πενικιλίνης.

Η δράση τους δεν συγκρίνεται με τα δυο «Μεγάλα», την Τερραμυκίνη και τη Χρυσομυκίνη, ασφαλώς, όμως, θα προσφέρουν σημαντικές υπηρεσίες στη μάχη κατά των διαφόρων ασθενειών.

Πάντως, δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι γενικά η χρήση των αντιβιοτικών πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή και μόνον εάν τα συστήσει ο γιατρός. Τα φάρμακα αυτά, εκτός του ότι δεν είναι τελείως απληλαγμένα κινδύνων, δημιουργούν μορφές μικροβίων που παρουσιάζουν «άντοχη». Και τα μικρόβια αυτά μπορούν μετά να μολύνουν άλλους και να μην επηρεάζονται πλέον από τα ίδια φάρμακα.

Νέο παράγωγο του υδραζιδίου του ισονικωτικού οξέος, του γνωστού φαρμάκου κατά της φυματίωσης, αποδείχθηκε εξίσου καλό με το «ΡΙμιφόν» και πολύ λιγότερο τοξικό.

Η κυτταρολογική εξέταση των εκκρίματων των δρόγγων, μάς επιτρέπει την έγκαιρη οιαγωγή του καρκίνου του πνεύμονος, όταν ακόμα η έγχειρησις μπορεί να δώσει καλά θεραπευτικά αποτελέσματα.

Η Μαγκναμυκίνη, το νέο αντιβιοτικό, έδωσε καλά αποτελέσματα σε περιπτώσεις λοιμώξεως του ούρουπνευμονικού συστήματος, χωρίς να προκαλέσει δυσάρεστες παρενέργειες.

Νέα μέθοδος συμπληρωματικής θεραπείας του διαβήτη προτείνει ένας Γάλλος γιατρός. Έκτός της ινσουλίνης και της σχετικής δίαιτας, συνιστά τη χορήγηση ανδρικών ορμονών, προς αναστολή της υπερλειτουργίας της υπόφυσεως.

Για τη θεραπεία της χρόνιας δυσκοιλιότητας, Ρώσος γιατρός συνιστά χυμό από πατάτες πριν από το βραδινό φαγητό. Μισό ποτήρι από το χυμό αυτό, που παρασκευάζεται προχειρώς εκείνη τη στιγμή με τη σύνθλιψη ωμών πατατών, έδωσε άριστα αποτελέσματα μέσα σε 2 έως 4 μέρες.

Για πρώτη φορά στον κόσμο, έγινε, τελευταία, αντικατάσταση, της τραχείας με τμήμα αόρτης, σε γυναίκα που έπασχε από καρκίνιο. Η έγχειρησις είχε πλήρη επιτυχία.

Η ΑΡΚΕΤΑ διαδεδομένη άποψις ότι η φέτα είναι δύσπεπτη δεν είναι σωστή. Επιστημονικές, πράγματι, έρευνες, που έκανε ο διάσημος επιστήμονας Ρούμνερ, αλλά και άλλοι πολλοί, απέδειξαν

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ
ΟΙ ΥΠΕΡΤΑΣΙΚΟΙ

— Η αρτηριακή πίεσις δεν είναι πάντα η ίδια στα δύο χέρια. Σε πειράματα που έγιναν, αποδείχθηκε ότι μεγάλη αναλογία ανθρώπων έχει διαφορά ένα-δύο βαθμών από το ένα χέρι στο άλλο. Η διαφορά αυτή φαίνεται να είναι μόνιμη και σταθερή.

— Πίεσις που έχει μεγάλες διακυμάνσεις — μεγάλα σκαμπανεβάσματα — δεν είναι μόνιμη πίεσις. Στο στάδιο αυτό επηρεάζεται περισσότερο από τα φάρμακα και μπορεί πιο εύκολα να θεραπευθεί ή, τουλάχιστον, να αναχαιτισθεί.

— Στόν υπερτασικό μεγαλύτερη σημασία έχει η αύξηση της «μίνιμα» παρά της «μέξιμα». Η «μίνιμα» ή ελαχίστη πίεσις είναι η πίεσις του αίματος στις αρτηρίες, όταν η καρδιά βρίσκεται σε διαστολή, και «μέξιμα» ή μέγιστη πίεσις, όταν η καρδιά βρίσκεται σε συστολή. Και οι δύο αριθμοί αυτοί είναι απαραίτητοι για να κρίνουμε την κατάσταση των αγγείων και της καρδιάς.

— Η «μίνιμα» είναι πιο σταθερή ενώ η «μέξιμα» εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, καθώς και από την νευρική κατάσταση που εξετάζουμε τη στιγμή που του πέρνουμε την πίεσις.

— Πολλοί υπερτασικοί έχουν στοιχειώδη νεφρίτις στα ούρα τους και ηυξημένη ούρια στο αίμα. Τα εργαστηριακά, όμως, εύρηματα αυτά δεν είναι απαραίτητα για να πούμε ότι υπάρχει πίεσις.

— Εκείνο που κυρίως πρέπει να αποφεύγουν οι υπερτασικοί είναι τις μεγάλες συγκινήσεις, τους θυμούς, τις στενοχώριες κ.λπ.

Κατά τα άλλα, ν' ακολουθούν τις οδηγίες του γιατρού τους και να ασχολούνται όσο το δυνατόν λιγότερο με την «πίεσις» τους. Πολλοί αυξάνουν την πίεσις τους από το πολύ που την σκέπτονται.

— Η δίαιτα δεν πρέπει να είναι πάρα πολύ αυστηρή, ούτε τα φάρμακα πολλά και μερδεμένα. Στις περιπτώσεις που χρειάζονται ειδική δίαιτα, δυνατά φάρμακα ή άλλα θεραπευτικά μέσα, οι υπερτασικοί θα πρέπει να ακολουθήσουν τις οδηγίες του γιατρού τους, ή δηλαδή να γίνουν υπό την παρακολούθησή του καί, καλύτερα, μάλιστα, σε νοσοκομείο.

— Η αρτηριακή υπέρτασις καί, γενικότερα, τα νοσήματα των αγγείων αποτελούν, σήμερα, τη συχνότερη πάθησι ανά τον κόσμο.

Γ.Κ.

Μάθετε τι τρώει ΤΟ ΤΥΡΙ ΦΕΤΑ

ΣΤΟΝ τόπο μας, η φέτα παρασκευάζεται από γάλα πρόβατου ή κατσίκας ή από ανάμικτο γάλα, ενώ στο εξωτερικό, την κάνουν συνήθως από γάλα αγελάδας.

Η φέτα, από κατσικίσιο γάλα, είναι σκληρότερη και πιπιρίζει στη γούστου. Η καλύτερη από όλες είναι αυτή, που παρασκευάζεται από γάλα προβάτων.

Η φέτα παρασκευάζεται κατά τον ακόλουθο τρόπο:

Το γάλα πήζει, σε διάστημα το πολύ δυο ωρών και σε θερμοκρασία 30 — 35 βαθμών Κελσίου, χωρίς στην πυτιά, που του προσθέτουμε. Κατόπιν, κόβεται σε κομμάτια, αλατίζεται, και τοποθετείται μέσα σε βαρέλια.

Δεν πρέπει, όμως, να προσφέρεται άμέσως στην κατανάλωση, αλλά να παραμείνει ένα χρονικό διάστημα σε ψυχρούς χώρους, για να ώριμαση. Όσο πιο ώριμη είναι η φέτα, τόσο πιο νόστιμη γίνεται.

Η ΑΡΚΕΤΑ διαδεδομένη άποψις ότι η φέτα είναι δύσπεπτη δεν είναι σωστή. Επιστημονικές, πράγματι, έρευνες, που έκανε ο διάσημος επιστήμονας Ρούμνερ, αλλά και άλλοι πολλοί, απέδειξαν

ότι η αφομοίωσις, γενικά, του τυριού είναι τελεία και πλήρης. Αποδείχθηκε, ακόμα, ότι και το γάλα αφομοιώνεται ευκολότερα και καλύτερα, όταν τρώμε, μαζί μ' αυτό, και λίγο τυρί.

Η ΦΕΤΑ είναι, από θρεπτική άποψη, μία από τις καλύτερες και πληρέστερες τροφές. Περιέχει πολύ λίπος, 24% περίπου, λεύκιμα 22%, αλάτι 4%, νερό 50%, καθώς και άλλα συστατικά, όπως βιταμίνες, ανόργανα άλλα κλπ.

Πολλές φορές, όμως, το γάλα αποδοιμύεται πριν γίνει τυρί καί, έτσι, η περιεκτικότης της φέτας σε λίπος είναι πολύ μικρή. Την αποδοιμύμενη φέτα μπορούμε εύκολα να την αναγνωρίσουμε, διότι, τότε, είναι πολύ σκληρή και έχει λίγες και πολύ μικρές τρύπες.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΦΕΤΑ

Η ΠΟΛΥΤΙΜΗ αυτή τροφή, αρκετά συχνά, προκαλεί δηλητηριάσεις.

Οι δηλητηριάσεις από φέτα μπορούν να προκληθούν από διάφορες αιτίες, και οφείλονται, συνήθως, στους εξής λόγους:

1. Στην ύπαρξη ενόσεων χαλκού, άπανάω στο τυρί, που προέρχονται από τα χάλκινα δοχεία της τυροκομίας. Στην περίπτωση αυτή, η φέτα εμφανίζει, κατά τόπους, ένα πρασινωπό χρώμα

2. Στο χαλασμένο γάλα, που χρησιμοποιήθηκε για την παρασκευή της και που προέρχεται από άφροστα ζωά.

3. Στην κακή διατήρησι της φέτας, που μπορεί να οφείλεται:

α) Στο ότι τα βαρέλια δεν είναι καλά γεμισμένα με άλμη και το τυρί δε σκεπάζεται από αλάτι, καί

β) στο ότι τα βαρέλια είναι τρωπία και χύνεται η περισσότερη άλμη, αφήνοντας ακάλυπτο το τυρί.

Και στις δυο περιπτώσεις αυτές, η φέτα χαλαίει, παρουσιάζει ένα κοκκινωπό βαθύ χρώμα, κατά τόπους, και αποκτά γεύσι πολύ τσουχτερό.

4. Στη μύγα του κρέατος, τη χρυσοπράσινη ή, ακόμη, και στην κοινή μύγα, που γεννούν τα αυγά τους πάνω στη φέτα ή μέσα στις τρύπες της. Σε λίγη ώρα αφαντίζονται πολυάριθμα σκουλήκια.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ
ΟΙ «ΚΑΡΔΙΑΚΟΙ»

Οι περισσότεροι «καρδιακοί» είναι κατά φαντασίαν καρδιακοί. Δε λέγω «κατά φαντασία άρρωστοι», γιατί πράγματι πάσχουν, πράγματι μπορεί κάποια βλάβη να έχουν, αλλά όχι στην καρδιά. Συνήθως, επιμένουν ότι είναι καρδιακοί, παρά τις διαβεβαιώσεις του γιατρού τους και των ειδικών καρδιολόγων.

— Η έκτακτοσυστολική άρρυθμία δε σημαίνει καρδιακή πάθησι. Οι «παλμοί», τα «φετερουγίσματα», ή ταχυκαρδία, οι άνωμαλίες στον καρδιακό ρυθμό μπορούν να οφείλονται σε «νευρικές», στο στομάχι, σε άλλες αιτίες, σχεδόν ποτέ σε καρδιακή πάθησι. Άρκει, συνήθως, να πιάνη κανείς συχνά το σφυγμό του ή και να προσπαθεί ν' ακούη τους κτύπους της καρδιάς του για να δημιουργήσει τα ένοχλήματα αυτά.

— Ακόμα και «ψύσμος» αν υπάρχει στην καρδιά και το δρίσκε, ο γιατρός, δε σημαίνει υποχρεωτικά ότι υπάρχει καρδιοπάθεια. Έφ' όσον η καρδιά κάνει τη δουλειά της και δεν εμφανίζονται συμπτώματα καρδιακής ανεπάρκειας, ούδεις λόγος άνησυχίας υπάρχει.

— Η καρδιακή ανεπάρκεια εκδηλώνεται με δύσπνοια — συχνά μέσα στη νύκτα — οίδημα — πρήξιμο, δηλαδή των ποδιών — διόγκωσι του ήπατος, κυκλοφορικές άνωμαλίες και άλλα συμπτώματα, που δεν μπορεί να μην τα καταλάβει ο γιατρός μας όταν υπάρχουν.

— Για τους πραγματικούς καρδιοπαθείς, γι' αυτούς που έχουν εκδηλώ συμπτώματα καρδιακής ανεπάρκειας, υπάρχουν σήμερα νεώτερα θεραπευτικά μέσα, που δίνουν πολύ καλά αποτελέσματα. Έκτός από τα διάφορα καινούργια φάρμακα εφαρμόζονται και χειρουργικές ακόμα επεμβάσεις, που ανακουφίζουν εξαιρετικά τους πάσχοντες.

Μία από τις έγχειρήσεις αυτές συνίσταται στην άπολινωσι μίας μεγάλης φλέβας μέσα στην κοιλιά, έτσι που να ανακουφιστεί η καρδιά από το φόρτο της εργασίας.

Ές άλλου, υπάρχουν, σήμερα, και ώριμένες αυστηρότατες δίαιτες, που, εφαρμόζόμενες σε συνδυασμό με την απόλυτη άναπαυσι και τα κατάλληλα φάρμακα, μπορούν να παρατείνουν τη ζωή και στις πιο άπελπιστικές περιπτώσεις.

Όλες αυτές οι θεραπείες δεν μπορούν, βέβαια, να εφαρμοσθούν παρά σε νοσοκομειακό περιβάλλον.

Γ.Κ.

ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ

κάκια, τα οποία, αν εισέλθουν στον οργανισμό μας, προκαλούν σοβαρές διαταραχές του πεπτικού συστήματος, διάρροιες κλπ.

Αυτά, μπορούν να οφείλονται σε λόγους άτομικής ευαισθησίας, συνήθως, όμως, οφείλονται στο ότι ένα κομμάτι τυρί δεν είναι σε όλα του τα μέρη εξ ίσου διαδεμένο. Μόνον εκεί που άγγιζει με το χάλκινο δοχείο, π. χ. και έχει πρασινωπό χρώμα είναι επικίνδυνο. Η μόνο στα μέρη που μείναν έξω από την άλμη ή μόνον εκεί, που το «έφτυσε» η μύγα...

Άντε, βέβαια, φταίει το γάλα, τότε όλο το τυρί είναι επικίνδυνο. Το ίδιο συμβαίνει και στις περιπτώσεις των θανατηφόρων δηλητηριάσεων, που αναφέραμε, διότι ο μικροοργανισμός που τις προκαλεί, μπορεί να υπάρχει μόνο σ' ένα σημείο του τυριού και το υπόλοιπο να μην είναι μολυσμένο.

Για ν' αποφύγουμε, λοιπόν, σχεδόν όλες τις περιπτώσεις δηλητηριάσεων και ν' απολαμδάνουμε, χωρίς φόβο, την ευχάριστη και τόσο χρήσιμη αυτή τροφή, πρέπει να ελέγχουμε τη φέτα που τρώμε και να την προφυλάσσουμε — καθώς και τ' άλλα τρόφιμα — από τις μύγες.

Ευτυχώς, όμως, η δηλητηρίασι αυτή είναι πολύ σπάνια και, συνήθως, οφείλεται στους άλλους λόγους που αναφέραμε.

ΣΕ όλες, σχεδόν, τις περιπτώσεις δηλητηριάσεων με φέτα, είναι παρατηρημένο, ότι κοιλιοί

Το ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΔΕ θα μιλήσουμε εδώ για τις εύφραντικές καί... άλλες ιδιότητες του οινόπνευματος, όταν λαμβάνεται εσωτερικώς. Ούτε και για τους κινδύνους, που δημιουργεί η χρόνια χρήση οινόπνευματωδών ποτών. Αυτά όλα, αποτελούν ιδιαίτερο κεφάλαιο, που, έλπίζω κάποτε, από άλλη στήλη του περιοδικού, να τα εξετάσουμε, με βάσι τα νεώτερα επιστημονικά δεδομένα.

Σήμερα, θα μας άπασχολήση το οινόπνευμα — φάρμακο. Και είναι, πράγματι, σπουδαίο φάρμακο και πολλές οι ένδειξεις του στην Ιατρική.

Έμας, όμως, μάς ενδιαφέρει η εξωτερική του, κυρίως, χρήση. Διότι αυτήν, μονάχα, θα μάς βοηθή η ευκαιρία να εφαρμόσουμε μόνοι μας, αν εξαιρέσουμε τη χρησιμοποίησή του σαν «καυστική ύλη».

Η τοπική χρήση του οινόπνευματος, πάνω στο δέρμα, γίνεται για διάφορους θεραπευτικούς σκοπούς. Χρησιμοποιείται, επίσης, και για την απολύμανσι ή το καθάρισμα μίας περιοχής του δέρματος. Στις άνοικτες, όμως, πληγές είναι καλύτερο να χρησιμοποιούμε το δολυζέν, το ιώδιο, ή άλλα ελαφρότερα αντισηπτικά.

Συχνότερα, θα χρησιμοποιήσουμε το οινόπνευμα, σε έντριβες καί σε «κομπρέσες» — έπιθέματα όπως τα λέν οι γιατροί.

Οι έντριβες με οινόπνευμα προκαλούν διαστολή των περιφερικών αγγείων του αίματος, με αποτέλεσμα την υπεραίμια του δέρματος. Σε ώριμους πόνους καί, κυρίως, στις τοπικές ψύξεις — στα πιασίματα — η υπεραίμια αυτή είναι πολύ άφελιμη.

Αν άλείψουμε το οινόπνευμα στο δέρμα, χωρίς να το τρίψουμε, τότε, αντίθετα, θα προκαλέση ψύξι. Διότι, εξαεμίζεται και άπορροφά θερμότητα από το δέρμα.

Οι «κομπρέσες» με οινόπνευμα, προκαλούν, επίσης, υπεραίμια καί χρησιμοποιούνται, όπως καί οι έντριβες, σε περιπτώσεις τοπικών ψύσεων, καθώς καί σε στομαχόπονους, κοιλόπονους κλπ.

Για ν' αφέρη αποτέλεσμα ή κομπρέσα, πρέπει να καλύψουμε το βαμβάκι ή το ύφασμα, που είναι έμποτισμένο με οινόπνευμα, με ένα αδιάδροχο ύφασμα — με ένα μουσαμά δηλαδή — για ν' έμποδίσουμε την εξατμίσή του.

Προσοχή όμως! Άν η κομπρέσα μείνη, έτσι σκεπασμένη, πολλόν καιρό, θα προκληθή έρεθισμός του δέρματος. Στην άρχή, θα κοκκινίση καί, μετά, μπορούν ν' εμφανισθούν φουσκάλες. Σωστό, δηλαδή, έγκαινα, που μπορεί καί ν' μολυνθή. Όσο το δυνατόν είναι το οινόπνευμα, τόσο ο έρεθισμός έντονώτερος καί πιθανώτερος. Γι' αυτό, καλό είναι να άραιώνουμε με νερό το οινόπνευμα, που θα χρησιμοποιήσουμε για κομ-

πρέσες, ιδιαίτερα, μάλιστα, αν πρόκειται να άφήσουμε την κομπρέσα πολύ καιρό στο ίδιο μέρος ή έχουμε να κάνουμε με ευαίσθητα δέρματα.

Επί πλέον, για την καλύτερη προστασία του δέρματος, πρέπει να το άλείψουμε με βαζελίνη, πριν δάσουμε την κομπρέσα.

Αναφέραμε πιο πάνω το «πράσινο» οινόπνευμα. Είπαμε ότι είναι δλιγώτερον βαμνών από το καθαρό. Περιέχει, δηλαδή, 85% περίπου οινόπνευμα, ενώ το καθαρό περιέχει 95 με 97%. (100% οινόπνευμα δε γίνεται, πάντα θα έχη λίγο νερό, γιατί το «άπόλυτο» οινόπνευμα άπορροφά πολύ την ύγρασία).

Η περιεκτικότης, όμως, σε οινόπνευμα δεν είναι η μόνη διαφορά που υπάρχει μεταξύ «πράσινου» καί «καθαρού». Το πράσινο περιέχει διάφορες ούσιες καί χρωστικές. Είναι επίτηδες νοθευμένο για ν' α μη χρησιμοποιήται στην τοποποίησι.

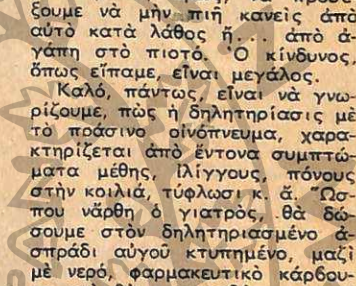
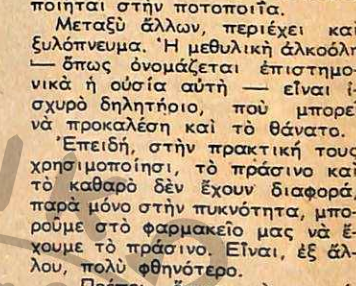
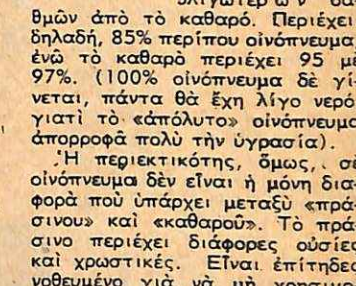
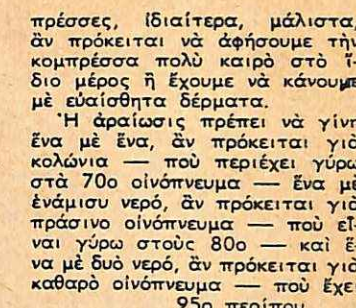
Μεταξύ άλλων, περιέχει καί ξυλοπνευμα. Η μεθυλική άλκοολή — όπως όνομάζεται επιστημονικά ή ούσια αυτή — είναι έσχυρο δηλητήριο, που μπορεί ν' προκαλέση καί το θάνατο.

Επειδή, στην πρακτική τους χρησιμοποίησι, το πράσινο καί το καθαρό δεν έχουν διαφορά, παρά μόνο στην πυκνότητά, μπορούμε στο φαρμακείο μας ν' έχουμε το πράσινο. Είναι, εξ άλλου, πολύ φθηνότερο.

Πρέπει, όμως, να προσέξουμε να μην πιή κανείς από αυτό κατά λάθος ή... από άγαθη στο πιότη. Ο κίνδυνος, όπως είπαμε, είναι μεγάλος.

Καλό, πάντως, είναι να γνωρίζουμε, πώς η δηλητηρίασις με το πράσινο οινόπνευμα, χαρακτηρίζεται από έντονα συμπτώματα μείθης, λιγύγους, πόνους στην κοιλιά, τυφλωσι κ. ά. Όσοπου νάρθη ο γιατρός, θα δώσουμε στον δηλητηριασμένο άσπράδι αύγου κτυπημένο, μαζί με νερό, φαρμακευτικό κάρβουνο καί θα προσπαθήσουμε ν' α κάνη έμετο.

Υ.Κ.

ΣΤΟ βορειοανατολικό Σάσσεξ, υπάρχει μια χερσόνησος, που προχωρεί βαθειά στη θάλασσα. Στην άκρη της είναι ο πύργος του Σκότνυ. Ο τόπος είναι γεμάτος δάση. Στα ξέφωτα υπάρχουν λιμνούλες, που στα νερά τους παίζουν με το φως του ήλιου με τους ίσκιους των δέντρων.

Το σπιτάκι της κυρίας "Αντις", το βρίσκει το σούρουπο, πριν ακόμη το σκοτάδι γλυστρήσει πέρα, στα χωράφια.

Εκείνη τη βραδιά, το σκοτάδι ήταν βαθύ. Απόλυτη σιωπή βασιλευσε παντού. Κι' ο πιο αδύνατος κρότος άνηχούσε μέσ' στη σιγαλιά καθαρά κι' έντονα. Το μακρυνό γαύισμα ενός σκύλου έδινε μια φοβέρα στην ατμόσφαιρα.

Ο άνθρωπος, που περπατούσε στον ερημικό δρόμο, άκουγε τα δήματά του να τον ακολουθούν, άνηχοντας βαρεία και ρυθμικά σαν πέννημη καμπάνα. Ήταν ένας γεροδεμένος άντρας, με κακκινωπά μαλλιά. Φορούσε φτωχικά και λερωμένα ρούχα.

Όταν έφτασε στο σπιτάκι της κυρίας "Αντις", σταμάτησε για μια στιγμή και κύτταξε από το φωτισμένο παράθυρο. Η κυρία "Αντις", σκυμμένη στη φωτιά, ανάκλιε μια κατσαρόλα. Ο άντρας, χωρίς να χτυπήσει, έσπρωξε την πόρτα και μπήκε. Η γυναίκα γύρισε ξαφνιασμένη.

— Μπά, εδώ είσαι, Πήτερ Κράους; Δε σ' άκουσα που χτύπησες.

— Δε χτύπησα. Δεν ήθελα ν' άκούση κανένας.

— Μά γιατί;

— Είμαι σε δύσκολη θέση. Πυρεδόλησα έναν άνθρωπο.

— Τον σκότωσες;

— Δεν ξέρω.

Σάπασαν για λίγο. Η κατσαρόλα φούσκωσε από χυμό. Η κυρία "Αντις" έτρεξε και την κατέδασε από τη φωτιά.

Ήταν μια κοντή, αδύνατη γυναίκα, με μελαχροινό πρόσωπο, δλο μικρές-μικρές ρυτίδες. Δε φαινόταν πάρα πάνω από σαράντα χρονών.

— Αφήσε με να μείνω εδώ κάπου, ώσπου να φύγουν οι φύλακες.

— Σε είδαν;

— Ναί. Ήμουν εκεί κάτω, κοντά στο Σνάντερ Γούντ... Είχα πάει για κανένα λαγό. Ο διάβολος τόφερε κι' έπεσαν επάνω μου οι φύλακες του πύργου. Ήταν τέσσερις, έγω ένας... Αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω το τουφέκι μου. Έπειτα έτρεξα. Με κυνήγησαν... Δε θα είναι μακριά από δω...

Η κυρία "Αντις" δε μίλησε. Ο Κράους την κύτταζε παρακλητικά.

— Κάνε το για καλή τύχη του Τόμ. Είναι καλός φίλος ο Τόμ. Αν ήταν εδώ, θα με βοηθούσε...

— Το ξέρω. Ο Τόμ πάντα σου φέρθηκε καλύτερα απ' ό,τι του φέρθηκες εσύ. Μείνε ωσπου να γυρίση στο σπίτι. Μετά, βλέπουμε.

Η κυρία "Αντις" άνοιξε μια πόρτα, που οδηγούσε στη μικρή αποθήκη.

— Ποτέ δε θα φανταστούν πως είσαι εδώ, όταν, μάλιστα, τους πω ότι δε σε είδα κάθλου.

— Είσαι καλή γυναίκα, κυρία "Αντις. Ξέρω τί παλητόμαρο είμαι. Ίσως να ήμουν διαφορετικός, αν είχα κι' εγώ μια μητέρα σαν και σένα.

Η κυρία "Αντις" έκλεισε την πόρτα και έσκυψε στη σούπα του Τόμ. Τέτοια ώρα, έπρεπε να είχε γυρίσει από το αγρόκτημα, όπου δούλευε.

Από μια χαραμάδα της πόρτας ο Κράους την έβλεπε να πηγαίνει στην κουζίνα. Ήξερε, πως ο Τόμ δε θα διαμαρτυρόταν για την καλωσύνη της μητέρας του, γιατί ήταν φίλοι από το σχολείο, και η φιλία τους συνε-

χιζόταν μέχρι τώρα, παρ' όλο που είχαν πάει διαφορετικό δρόμο ο καθένας στη ζωή...

Ο Κράους έπεσε πάνω σ' ένα σωρό σακκιά, στη γωνιά της αποθήκης και σε λίγο αποκοιμήθηκε. Ξαφνικά, πετάχτηκε από τον ύπνο, γιατί άκουσε ήχο δημάτων στο δρόμο. Ή καρδιά του άρχισε να χτυπά. Ήταν οι φύλακες. Δε στάθηκαν, όμως, ούτε μια στιγμή μπροστά στην πόρτα. Άκουσε τα δήματά τους να σβήνουν στη σιγαλιά.

Η κυρία "Αντις" φάνηκε στο κατώφλι της αποθήκης.

— Αυτοί ήταν, είπε. Τους είδα που πέρασαν με τα φανάρια τους. Τώρα, νομίζω, πως είναι καλύτερα να πας στο Κανσάιρον και έπειτα στο Κέντ. Θα τους ξεφύγης. Περνάει ένα τρένο για το Λονδίνο στις 10 τη νύχτα.

— Σωστά λες, μά είμαι απένταρος.

Η κυρία "Αντις" άνοιξε ένα συρτάρι της κουζίνας:

— Πάρε αυτά, είπε. Φτάνουν για το είσι-

— Σας φέρνω άσχημα νέα, κυρία "Αντις, είπε ο Βίντλερ.

τήριο ως το Λονδίνο.

Εκείνος την κύτταζε άφωνος για λίγο. "Επειτα ψιθύρισε:

— Δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω, κυρία "Αντις.

— Δε χρειάζεται να μ' ευχαριστήσης. Το κάνω για τον Τόμ. Ξέρω πως σ' αγαπά πολύ. Δε λέω, θα τ'όχω βάρος στη συνείδησή μου, που δε βοηθώ ν' αποφύγης την τιμωρία του νόμου.

Ο Κράους έκανε ν' άνοιξη την πόρτα, όταν άκουσθηκαν πάλι δήματα.

— Λες νάναι ο Τόμ; Είπε η κυρία "Αντις... Μά είναι περισσότερο από ένας. Μπες πάλι στην αποθήκη, ώσπου να περάσουν...

Η γυναίκα κλείδωσε πίσω του την πόρτα.

ΤΑ δήματα πλησίαζαν όλοένα, άργα και βαρεια. "Ενα χτύπημα τράνταζε την πόρτα.

Τρέμοντας από αγωνία και περιέργεια, ο Πήτερ Κράους έκάρφωσε το μάτι του στη χαραματιά της πόρτας. Είδε να μπαίνει ένας άντρας και να κλείνει την πόρτα πίσω του.

Ήταν ο Βίντλερ, ένας από τους φύλακες του πύργου Σκότνυ, που στάθηκε σκυθρωπός και στενοχωρημένος μπροστά στην κυρία "Αντις.

Ο Βίντλερ δυσκολευόταν να πη αυτό που ήθελε στην κυρία "Αντις. Είχε σταθή μπροστά της, σιωπηλός, στριφογυρίζοντας το καπέλλο του στα χέρια.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε εκείνη.

— Θέλω να σας μιλήσω, είπε ο Βίντλερ, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του... Σας φέρνω άσχημα νέα...

— Ο Τόμ! Έπαθε τίποτε ο Τόμ;

— Είναι έξω! Είπε ο φύλακας.

— Τι θέλεις να πής; φώναξε η κυρία "Αντις και έτρεξε προς την πόρτα.

— Όχι, όχι, πριν σας πω! Σταθήτε!

— Μίλα, λοιπόν, για όνομα του Θεού!

— Κατεβαίναμε από τον πύργο, ο Τόμ, οι δυο Μπούρμεν, εγώ και ο γέρο-Γκρότς... Στο Σνάντερ Γούντ, άκουσαμε θόρυβο. Κάποιος κυνηγούσε λαθραία. Το σκοτάδι μάς εμπόδισε να δούμε ποιος ήταν... Αυτός μάς είδε. Κι' έπειδη φοβήθηκε, πως θα τον πιάνανε, μάς έπυροβόλησε...

Ο Βίντλερ σταμάτησε μια στιγμή και κύτταζε την κυρία "Αντις, σά να την παρακαλούσε να καταλάβη...

— Ο Τόμ! φώναξε η κυρία "Αντις, τρέχοντας προς την πόρτα.

Στο άνοιγμά της φάνηκαν οι φύλακες, που έφερναν, βουβοί, καταματωμένο, τον Τόμ.

— Είναι... νεκρός; ρώτησε η κυρία "Αντις, και την έπνιξαν οι λυγμοί.

Οι άνθρωποι έσκυψαν το κεφάλι.

Στην αποθήκη, ο Πήτερ Κράους είχε παγώσει. Δεν ήξερε, πως είχε σκοτώσει τον Τόμ. Νόμιζε, πως είχε χτυπήσει έναν από τους φύλακες. Η τύχη του δρισκόταν τώρα στα χέρια της κυρίας "Αντις.

Η μητέρα του Τόμ είχε καθίσει σ' ένα σκαμνί, κοντά στη φωτιά. Ο Βίντλερ της έδωσε κάτι να πιη, για να συνέλθη.

— Θα στείλωμε την κυρία Γκράιν, να μείνη κοντά σας άποψε, της είπε.

— Όσο γι' αυτόν που το έκανε, θα κρεμαστή, πρόσθεσε ο γέρο-Γκρότς.

— Δεν είδαμε ποιος ήταν, είπε ο Βίντλερ, μα ήρθαμε το τουφέκι του. Ορκίζομαι, πως είναι του Πήτερ Κράους!

Ο Κράους είδε την κυρία "Αντις να άνασχηκναι... να δάζη το χέρι της στην τσέπη της ποδιάς της, όπου είχε βάλει το κλειδί της αποθήκης.

— Οι Μπούρμεν, κυνηγώντας τον Κράους, είπε ο Βίντλερ, τον είδαν να έρχεται κατά δω. Σεις δεν τον είδατε;

— Έγινε πάλι σιωπή.

— Όχι, είπε η κυρία "Αντις, δεν τον είδα. Κι' έβγαλε το χέρι από την τσέπη της.

— Θα πάμε να φέρουμε την κυρία Γκράιν.

Σήκωσαν το σώμα και το πήγαν στην κρεβατοκάμαρα. "Επειτα, σιωπηλοί, έσφιξαν ένας-ένας το χέρι της μητέρας κι' έφυγαν.

Αυτή περίμενε ώσπου να φύγουν κι' ύστερα κίνησε για την αποθήκη. Ο Κράους ένοιωσε πάλι ρίγος. Δεν μπορούσε να το δεχτεί αυτό! "Όχι, προτιμούσε να τον κρεμάσουν παρά ν' αντικρύσει την κυρία "Αντις. Άκουσε το κλειδί να γυρίζη στην κλειδαριά και παρά λίγο να φωνάζη...

Η γυναίκα δεν μπηκε. Μόνο ξεκλείδωσε την πόρτα. "Επειτα γύρισε κοντά στο σκοτωμένο παιδί της.

Ο Πήτερ Κράους, έμεινε μια στιγμή άκίνητος στο κατώφλι. "Επειτα, σαν τρελλός ώρμησε έξω από το σπίτι. Τα δήματά του έσβησαν μέσα στη νύχτα...

Το περιβόλι του γέρον

Μία φορά κι' έναν καιρό ένας καλός άνθρωπος φύτευε στο περιβόλι του χορταρικά διάφορα νάχη και κείνος και η γρηά του να τρώνε. Έλα, όμως, που της γρηάς του δεν της άρεσαν τα χορτά. Είχε, λοιπόν, και κείνη ένα κοτέτσι και μερικές κότες που της γεννούσαν αυγούλκια και έβγαζαν πουλάκια και έτρωγε έτσι η γρηά τα ζουμάκι της. Κι' ήταν ευχαριστημένοι κι' οι δυο.

Μά, κατά κακή τύχη, η γρηά ήταν άχορταγη. Κι' ακόμα χειρότερο, ήταν και οι κότες της άχορταγες και κείνες. Όταν πήγαινε στο κοτέτσι να τις ταΐσει, δλο της παραπονιόταν:

— Κυρά... δεν μάς δίνεις και λίγο πράσινο χορταράκι.

— Δεν είναι κρίμα, κυρά, να έχης τόσο πράσινα στο κήπο και μένεις να μην μπορούμε να τσιμπήσουμε λιγάκι.

— Ξέρεις, κυρά, αύα που θα σου γεννήσουμε αν μάς ταΐζης, που και που και κανένα πράσινο φύλλο.

Ε, τ' άκουσε αυτό η γρηά και λυγίσια δεν είχε. "Όλο του γκρίνιασε το γέρον της.

— Δώσε μου λίγο μαρουλάκι για τις κοτούλες μου, δώσε μου λίγο λαχανάκι για τις όρνιθούλες μου.

— Α, της λέει, μια μέρα ο γέρον. Έχεις εσύ τις κότες σου και εγώ τα χορταρικά μου. Μην τα θέλεις όλα δικά σου.

Από τότε τώδωλε γινάτι η γρηά. Κατάστρωσε, λοιπόν, το σχέδιό της. Καμώνεται την άρρωστη και βογγούσε, και γύριζε μια από δω, μια από κεί.

— Αμάν, γέρον, το γιατρό. Αμάν, γέρον, το γιατρό.

Τί να κάνει ο γέρον ξεκινάει να πάν να φέρη το γιατρό. Δεν πρόλαβε να στρίψει τη γωνιά και μια και δυο πετάχτηκε απ' το κρεβάτι η γρηά, μάζεψε τις βοούστες της, και τρεχάλα κατεβαίνει και πάει στις κότες της.

— Ελάτε, κοτούλες μου, τους λέει. "Ελάτε να φάτε στο περιβόλι πρασιναδά να μου κάνετε πόλινκα αυγά.

Κι' ως που ν' ανοιγοκλείσης τα μάτια σου βγήκαν οι κότες στο περιβόλι και τσιμπά από δω τσιμπά από κεί, δεν άφησαν φύλλο χλωρό. Σάν άποσώσανε το βρά τους, τις κλείνει η γρηά στο κοτέτσι, πέφτει πάλι στο κρεβάτι και σαν ήρθε ο γέρον, καμώνεται πως δεν ξέρει τίποτα.

Τί να κάνει ο γέρον; Πάλι ρώτησε χορταρικά στο περιβόλι του, πάλι, μόλις άρχισαν να πρασινίζουν, κάνει η γρηά την άρρωστη και τρέχει εκείνος να της φέρη το γιατρό. Στο γυρισμό βρίσκει πάλι όλα τα χορταρικά του μαδημένα. Κάτι κατάλαβε, κι' όταν πήγε να το ξανακάνη η γρηά, εκείνος, αντί να πάν στο γιατρό, κρύφτηκε πάνω απ' τη μάντρα.

Είδε τί γινόταν, μα ήταν καλός άνθρωπος και δεν ήθελε να μαλώσει με τη γρηά του. Κάθισε, λοιπόν, και σκεφτόταν πολλή ώρα πώς μπορούσε να διορθώσει τα πράγματα χωρίς να γίνουν τσακωμοί, μα δεν έβρισκε τίποτα. Πάει, λοιπόν, στενοχωμένος στο γείτονα και του λέει και κεινού τί έτρεχε.

— Και γι' αυτό στενοχωριέσαι, γέρον, του λέει, γελώντας εκείνος, γιατί ήταν και λίγο χωκατατής. Νά, δες έδω, σε τούτη τη μεριά έχω φυτέψει τους σπόρους ανάποδα και έχουν φουτρώσει κάτω απ' τη γη.

Σκαλίζει πραγματικά λίγο το χόμα και βγάξει μέσα από τη γη, κρεμμύδια, καρότα, ρεπανάκια.

Το πίστεψε ο γέρον, και ούτε άρτησε τίποτα άλλο.

— Μωρέ, λέει, να μην το σκεφτώ. Και παίρνει τρεχάλα το δρόμο για το σπίτι του.

Το δύσκολο είναι μόνο, του φωνάζει περιφραστικά ο γείτονας, να βρης ποία είναι η άναποδη των σπόρων. (Καταλαβαίνετε, βέβαια, έσεις πως τον κορόιδευε το γέρον).

Φτάνει εκείνος στο σπίτι, και άρχισε να παιδεύεται ο κούτσος να βρη την καλή και την άναποδη των σπόρων. Σά να γινέται τέτοιο πράμα!.. Δεν τούκοψε πως τον χωράτewe ο γείτονας, και είναι άλλα φυτά αυτά, και θέλουν βέβαια άλλους σπόρους.

Πήγαινε, λοιπόν, ύστερα κάθε πρωί και περίμενε να δη τί θα γίνη. Κάθε που ξεμύτιζε πάνω απ' τη γης ένα πράσινο φυλλάράκι το ξεριζώνε και το πετού-

σε στις κότες της γρηάς να το φάνε.

— Δεν το πέτυχε, άναστενάζε, η γρηά, και την έβαλε το σπόρο.

Όσοπου ξεχέρωνσε δλο το περιβόλι, και μείνανε ηστικοί εκείνοι των χειμάνω οι δυο γέρονι γιατί δεν είχαν ούτε κριθάρι να κάψουν τις κότες. Καλά που τους λυπήθηκε ο γείτονας και τους έστειλε καμιά φορά κανένα λαχανάκι να το βράσουν να το φάνε.

Της έγινε μάθημα, όμως, αυτό της γρηάς, και όταν ξανάβρε η εποχή που φυτεύουν, πάει μόνη της και λέει το γέρον.

— Άντε, γέρον μου. Σπείρε τα χορταρικά σου όπως ξέρεις στο περιβόλι, να κλείσω και γώ τις κοτούλες μου στο κοτέτσι, να είμαστε πάλι και οι δυο ευχαριστημένοι.

Κι' έτσι από τότε ζήσαν καλά και μνιασμένοι. Μόνο ο γέρον καμιά φορά εκεί που σκάλιζε το περιβόλι του στεκόταν και συλλογιόταν, πως τάχα να φυτεύονται ανάποδα οι σπόροι και βγαίνουν μέσα στη γη τα καρότα, τα κρεμμύδια, και τα ρεπανάκια;

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

ΤΑ 24 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΛΕΞΗΣ

6ΟΝ: Σάν έφαγαν τα παιδιά, βγήκαν να παίξουν Τυφλόμυγα. «Θά τα φυλάω εγώ!», τους είπε η μάνα τους. Κι' άρχισε να τα κυνηγά. Τα παιδιά της ξεφευγαν, ξεκαρδισμένα!

ΑΛΛΑ να σου ξαφνικά και τσακώνει δύο! «Σας βρήκα!», τους φώναζε. «Είστε το ίσιο το ίδα μου και το Ήτα μου, το "Ηου-χο!», «Ναί, ναί!», φώναζε και το πουλί. «Αυτά είναι!».

ΥΣΤΕΡΑ έπιασε ένα άλλο παιδάκι: «Αχ, σαν το "Αλφα μου, μοιάζεις εσύ!», είπε πριν πιάση τα ποδαράκια του. «Μά όχι!», φώναζε εύθες. «Είσαι το Δυνατό μου, το Δέλτα», είπε η κυρά Λέξη.

ΕΚΕΙΝΗ τη στιγμή, φάνηκαν δυο καινούργια παιδάκια στην πόρτα. «Σαού!», τους είπε το πουλί. «Τσιμουδιά μη βγάλετε. Θά δητε τί γέλια θα κάνουμε, που δε θα σας γνωρίζη! Χί, χί!».

ΣΑΣ έπιασα!», φώναζε η κυρά Λέξη. «Για να δούμε, όμως, τώρα ποία είστε». Μά δσο και να τ'άψαχνε δεν μπορούσε να καταλάβη. «Εγώ είμαι το Νι, το Νόστιμο!», της λέει το ένα.

ΑΜΕΣΩΣ η κυρά Λέξη έλυσε, σαστισμένη, τα μάτια της. «Αχ, τί Νόστιμο που είναι το Νι μου!», είπε. «Κι' εσύ; Ποιά είσαι;», ρώτησε τ' άλλο. **ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

Η ΔΡΑΚΑΙΝΑ, ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΔΕΣ ΨΑΡΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΑΓΚΑΘΙΑ ΤΗΣ

ΕΩΣ ΤΟ 1999 Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΥΣΗ 12 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ο καθηγητής Τύνταλ Φράνκ του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας λέγει, ότι τα 12 μεγαλύτερα προβλήματα που πρέπει να λύση ή επιστήμη στον αιώνα μας, είναι τα εξής:

1 — Η παράτασις του μέσου όρου της ανθρωπίνης ζωής ως τα 100 χρόνια.

2 — Η άμεσος και ριζική θεραπεία του καρκίνου, της γρίπης, της αρθρίτιδος.

3 — Η εξοφάνισις του σωματικού πόνου.

4 — Ο γύρος του κόσμου σε 24 ώρες με απόλυτη ασφάλεια.

5 — Η μετάδοσις του ηλεκτρισμού χωρίς σύρμα και χωρίς απώλεια.

6 — Η μαζική παραγωγή ραδιοφώνων σε μέγεθος ωρολογίου.

7 — Τα διαπλανητικά ταξίδια.

8 — Η δημιουργία τεχνητού ήλιου φωτός.

9 — Η εκλαΐκευσις της χημικής τροφής.

10 — Η διατήρησις της γυναικείας ομορφιάς ως τα γυναικεία.

11 — Η τελειοποίησις του εγχρόνου και αναγλύφου κινηματογράφου.

12 — Η παρασκευή νέων άδολαδών φαρμάκων, που να προκαλούν ευχάριστα συναισθήματα.

ΠΟΣΟ ΔΙΑΡΚΕΙ Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ

Τα έφημερα 24 ώρες. Το μανιτάρι 15 — 30 μέρες. Η πεταλούδα 2 μήνες. Ο φύλλος 2 μήνες. Το ραπανάκι 6 μήνες. Το μυριμήκι 1 χρόνο. Ο λαγός 8 χρόνια. Το φίδι 10 χρόνια. Ο βάτραχος 15 χρόνια. Το καναρίνι 15 χρόνια. Ο σκύλος 18 χρόν.

Ο πικκούινος 25 χρόνια. Ο αέτος 30 χρόνια. Ο ούρακοτάγκος 40 χρόνια. Το λιοντάρι 50 χρόνια. Το κοράκι 100 χρόνια. Ο έλεφας 100 χρόνια. Η χελώνα 120 χρόνια. Το έλατο 1200 χρόνια. Ο κέδρος 1000 χρόνια. Ο Καλιφόρνιας 4000 χρόνια.

ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ ΕΦΘΑΣΕ ΤΟΥΣ 136 ΒΑΘΜΟΥΣ

Πολλοί έχουν την εντύπωση, ότι οι θερμοκρασίες του πλανήτη μας ακολουθούν ασταθώς τους κύκλους, οι οποίοι, στους σχολικούς χάρτες, διαιρούν τη Γη, με γεωμετρική ακρίβεια, σε Άρκτική, Εύκρατη και Διακεκαυμένη ζώνες. Οι ακρότατες, όμως, θερμοκρασίες δεν ακολουθούν τις υποδιαιρέσεις των γεωγραφικών χαρτών. Έτσι η χαμηλότερη θερμοκρασία δεν είναι στους Πόλους, ούτε καν σε

κάποιο σημείο του Άρκτικού ή του Άνταρκτικού κύκλου. Συναντάται στο εσωτερικό της Σιβηρίας, έξω από τον Άρκτικό κύκλο και φθάνει στους 90 βαθμούς υπό το μηδέν «Φαρενάιτ».

Εξ άλλου, η ανώτατη θερμοκρασία που υπήρξε ποτέ, σημειώθηκε στην Εύκρατη ζώνη: σ' ένα σημείο 40 χιλιομέτρων από την Τρίπολη της Λιβύης, όπου το θερμόμετρο έδειξε 136 βαθμούς Φαρενάιτ.

ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΑΦΥΠΝΟΙ

* Το αρχαιότερο Πανεπιστήμιο είναι των Παρισίων — ή περίφημη Σορβόνη. Ίδρύθηκε τον 12ο μ. Χ. αιώνα από το βασιλέα της Γαλλίας Φίλιππο Β'.

* Η διεθνής γλώσσα Έσπεράντο έχει επινοηθεί το 1887 από τον δρα Ζάμενχοφ. Η αρχαιότερα, άσπασο διεθνής γλώσσα είναι η Βορλαπύκ, που την επινόησε το 1879 ο Σλάγκερ.

* Η πρώτη απόπειρα ανακαλύψεως του Βορείου Πόλου έγινε το 1587 από τον Τζων Νταϊδς, ο οποίος έφθασεν ως τις 72ο 12' βορείου πλάτους.

* Ολόκληρο το αίμα του ανθρώπου περνά καθημερινώς από τους πνεύμονες 2.000 φορές.

* Έχει υπολογισθεί ότι μία μέλισσα ταξιδεύει 70.000 χιλιόμετρα για να μαζέψει μισό κιλό μέλι.

* Το πρώτο αερόστατο, που ήταν γεμάτο με ύδρρογόνο, κατεστράφη το 1783 από Γάλλους χωρικούς μόλις προσγειώθηκε σ' ένα χωράφι.

* Ο φελλός επιπλέει γιατί είναι πέντε περίπου φορές ελαφρότερος από το νερό.

* Οι πεταλούδες έχουν δευτέρα δρασι παρά όσφρησι. Γι' αυτό έλκύονται περισσότερο από τα χρώματα, παρά από τη μυρωδιά των λουλουδιών.

* Η έκρηξις του Βεζουβίου το 1882 ήταν τόσο τρομακτική, ώστε άπείσπασε κι' έξεσφενδόνισε τον κώνο του ήφαιστείου — που ήταν το ένα πέμπτο του ύψους ολόκληρου του ήφαιστείου!

* Η μήτη και τ' αυτιά δεν παύουν ποτέ να μεγαλώνουν, μολοντί η ανάπτυξις τους, μετά την εφηβική ηλικία, είναι εξαιρετικά δραδεία και δυσδιάκριτη.

* Η λέξις «Ζελάχ» αναφέρεται 74 φορές στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά δεν ορίζεται η σημασία της και κανένας δεν ξέρει ακόμα τί σημαίνει.

* Η καμηλοπάρδαλις είναι το μόνο θηλαστικό που δεν μπορεί να κάνει κανένα ήχο με τις φωνητικές χορδές της.

* Έχει αποδειχθεί ότι οι μυίγες μπαίνουν στα δωμάτια που έχουν άσπρες και πράσινες κουρτίνες στα παράθυρα, άλλ' άποφεύγουν τα δωμάτια που έχουν κίτρινες, μπλε και κόκκινες κουρτίνες.

* Η κατασάρδα όσφραίνεται και άκούει με τις κεραίες της. "Αν σπάζει ένα πόδι της, φτράννει άμέσως άλλο στη θέση του.

* Το δέντρο της μπανάνας αναπτύσσει σαν τον άνθρωπο: εισπνέει όξυγόνο, εκπνέει διοξείδιο του άνθρακος και δημιουργεί το ίδιο τη θερμότητά του.

* Στις νήσους Χαβάι παρουσιάζεται το φαινόμενο σεληνιακών οφαιμένων τώζων, που είναι πιό ζωηρά από τα ήλιακά ούράνια τόξα.

* Η θερμοκρασία στη Σελήνη παρουσιάζει τεραστία διαφορά την ήμέρα από τη νύχτα. Την ήμέρα φθάνει τους 250 βαθμούς ύπερ το μηδέν και τη νύχτα τους 200 βαθμούς κάτω από το μηδέν.

* Τα ξανθά μαλλιά πέφτουν πιό εύκολα από τα μαύρα. Οι περισσότεροι φαλακροί είναι ξανθοί.

* Ο μέσος όρος ζωής στην αρχαία Ελλάδα ήταν μόνο 29 χρόνια. Αυτό το πόρισμα θγαίνει από τις τελευταίες ιστορικές κι' επιστημονικές έρευνες.

* Τα τέσσερα δέκατα της επιφανείας της Σελήνης δεν υπήρξαν ποτέ όρατά στη Γη.

* Η λέπρα είναι ή μόνη ασθένεια που αλολιώνει τ' άκτυλικά άποτυπώματα του ίδιου άτόμου σε σημείο ώστε να μήν μπορούν ν' άναγνωρισθούν.

ΓΙΑΝΝΑΣ ΒΕΡΑ

ΤΟ ΦΩΤΙΣΜΕΝΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

(Στο φοιτητικό δωμάτιο του Πέτρου, σ'α Εξάρχεια. Ο Νίκος και ο Πέτρος διαβάζουν για δίπλωμα. Είναι βραδάκι. Στο άπέναντι σπiti, ένα παράθυρο φωτίστηκε κιόλας. Πίσω από τις λεπτές κουρτίνες του, τα πρόσωπα και τα έπιπλα φαντάζονται σαν πραγματικό σκηνηκό θέατρο).

ΝΙΚΟΣ: Κουράστηκα. Θά σταματήσω λίγο. ΠΕΤΡΟΣ: Έγώ θά συνεχίσω. Άνοιξε μόνο το τζάμι να μήν λίγη δροσιά. Είδες πώς μύρισε άπόψε;

ΝΙΚΟΣ: Ναι, πρέπει να ύπάρχει αιγόκλημα κάπου έδώ κοντά. (Άνοίγει το τζάμι και κυττάζει άπέναντι το φωτισμένο παράθυρο): Ποιοι μένουν σ' αυτό το σπiti;

ΠΕΤΡΟΣ: Ούτε και έξω. Άνθρωποι θά μένουν!

ΝΙΚΟΣ: Εύχαριστώ! Πάντως είναι... ένδι-αφέροντες άνθρωποι. Και τι σκηνοθεσία από το φωτισμένο τους παράθυρο. Θά ήθελα να ήμουν συγγραφέας και ν' άφηνά έλευθερη τη φαντασία μου. Τι άριστούργημα θά έφτιανα με ήρωες τα πρόσωπα που βλέπω άπέναντι.

ΠΕΤΡΟΣ (έιρωνικά): Δέ χάνεις τίποτα να δοκιμάσεις...

ΝΙΚΟΣ: Με προκαλείς; Λοιπόν στάσου να δής. Βλέπω μία κοπέλα στο παράθυρο και είναι πολύ όμορφη. Λοιπόν, αυτή θά είναι ή βασίλοπούλα... Φυσικά του έργου μου...

ΠΕΤΡΟΣ: Σύμφωνοι. Και τί κάνει ή βασίλοπούλα σου; Ονειροποιεί τώρα;

ΝΙΚΟΣ: Κάθε άλλο! Έχει καλεσμένους άπόψε στο παλάτι της. Βασίλοπούλα κι' άρχόντισσες από τις γύρω χώρες...

ΠΕΤΡΟΣ (σηκώνεται με ένδιαφέρον): Μπά; Τι λές;

ΝΙΚΟΣ: Βέβαια, δέ βλέπεις; Κι' αυτό που φοράει στο κεφάλι της είναι στέμμα...

ΠΕΤΡΟΣ: Λουλούδια είναι.

ΝΙΚΟΣ: Όχι, στέμμα σου λέω. Με ρουμπίνια και σμαράγδια.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' αυτός που της μιλάει τώρα, θά είναι σίγουρα ο μάγος...

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι ο μάγος. Είναι ένας μεγάλος ύπουργός του βασιλιά, του πατέρα της.

ΠΕΤΡΟΣ: Κάτι κακό της λέει σιγά, γιατί τη βλέπω και συννεριάζει...

ΝΙΚΟΣ: Της μιλάει για τις χώρες που έχασε ο πατέρας της στους τελευταίους πολέμους...

ΠΕΤΡΟΣ: Μά που είναι ο μάγος, επί τέλους; Μου φαίνεται πώς θ' άποτύχη το έργο σου...

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

χτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

χιτας»: Άκούστε το πονεμένο της γράμμα στις κεντρικές του ιδέες: «Είμαι δυστυχισμένη. Άγάπησα έναν άνθρωπο που τον έκτιμούσα σε όλα και που με λάτρευε κι' εκείνος. Κτίσαμε μαζί το παλάτι μας στο νησί των άνείρων κι' είχα τη βεβαιότητα πως θά θεμέλια του ήταν άδράνταχτα. Πριν από ένα χρόνο, με ζήτησε άπ' τους γονείς μου και δάλαμε βέρα. Άξαφνα, έφύτρωσε το πρώτο άγκάθι στο περιβόλι της ετυχίας μας: Ο μπαμπάς μου, που είχε μία καλή επιχείρησι, έπαθε σοβαρές οικονομικές ζημιές. Ο Φώτης, παρ' όλα αυτά, έμεινε κοντά μας, άνώτερος στα ζητήματα της προίκας. Άρχισαν παραπέντω σ' αυτήν. Αυτό κά-νω σήμερα για τη Γ'ολάντας, που εύκολα θάδρη την άπάντησι στο τέταρτο φύλλο μας, που άσφαλώς δεν το διάβασε άκόμη. Και περνά στη έδρωσι της Νύ-

ΝΙΚΟΣ: Στάσου, μήν διάζεσαι. Νάτος! Αυτός με τη σουβλερή μύτη και την άσπρη γαρβένια στο πέτο του... Είναι ο κακός μάγος, που έχει μεταμφιεστή σε πρίγκιπα.

ΠΕΤΡΟΣ (εκαρδίζεται): Όραία φόν πέτυ-χες.

ΝΙΚΟΣ: Κύττα... Μιλάει της βασίλοπού-λας με τσακίσματα! Θέλει να την κλέψη, βλέπεις...

ΠΕΤΡΟΣ: Αυτή, όμως, του φέρεται ψυχρά. ΝΙΚΟΣ: Ναι, αλλά είναι και ο ύπουργός από πίσω. Έχει βαλθή να τους συμφιλιώσει, και... έξω κι' έγω; Είναι δαιμόνιος άνθρωπος!

ΠΕΤΡΟΣ: Τι, λες να την πάρη στο τέλος ο μάγος;

ΝΙΚΟΣ: Μυ; Έξω κι' έγω; Φοβάμαι!

(Μεσάνυχτα. Ο Νίκος έχει πρό πολλού φύγει. Μόνος ο Πέτρος με σθημένο το φως παραμονεύει στο παράθυρό του. Το άντικρυν σπiti είναι ευθυμένο τώρα στο σκοτάδι. Σα-φνικά μία γρύλλια άνοιγει άόρουθα και προ-βάλλει ή βασίλοπούλα).

ΕΚΕΙΝΗ: Ψιτ,ψιτ, Πέτρο!

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχω να σου πώ, ού πόσα!

ΠΕΤΡΟΣ: Μήν κάνεις τόν κόπο... έξω!

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρεις τίποτα... θά δής, θά σκάσης στα γέλια! Άκου να δής, είναι σο-δαρό... με ζητάει ο Στάμου!

ΠΕΤΡΟΣ: Έξω, σου λέω. Ο μάγος με την σουβλερή μύτη και την άσπρη γαρβένια στο πέτο...

ΕΚΕΙΝΗ: Χι, χι, όραία τόν είπες... Λοιπόν οι δικοί μου τόν θέλουν!

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' ο γέρος που σου λέγε, σου λέγε, ποιος ήταν;

ΕΚΕΙΝΗ: Ο θείος Άλέξης, καλέ, ο άδερ-φός του μπαμπά. Ήθελε να με πείση, βλέπεις...

ΠΕΤΡΟΣ: Και τώρα, δηλαδή... τί θά κάνης;

ΕΚΕΙΝΗ: Μη σε νοιάζει, χρυσέ μου. Πάρε εσύ το δίπλωμά σου, και θά δής. Όλους θά τους φέρουμε δόλτα!

(Μετά δυο χρόνια, ο Πέτρος και ή βασίλο-πούλα, πίσω από το φωτισμένο παράθυρο, φι-λιούνται. Στην άπέναντι κάμαρα, ένας νέος φοιτητής, σκυμμένος στα βιβλία του, διαβέ-ζει, χωρίς ούτε να υποψιάζεται, πως τόσο κον-τά του ένα ζευγαράκι ζή το μήνα του μέλι-τος. Γιατί ο Πέτρος, που θυμάται τα παλιά, έχει κλείσει, από νωρίς, τις γρύλλιες).

Με άγάπη

KOPINNA

Μόδα

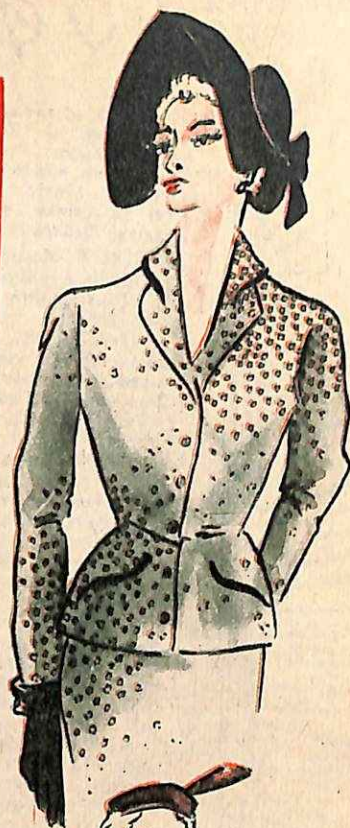
ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Τό ότι η Παριζιάνα άρχισε να κυκλοφορή με ταγεράκια και σκούρα φορέματα, δεν σημαίνει ότι και στον τόπο μας τελειώσε όριστικά το καλοκαίρι. Σημαίνει, όμως, άσφαλώς, ότι είναι πιά καιρός ν' άρχίσουμε να σκεπτόμαστε την άνασυγκρότησι τής φθινοπωρινής γκαρνταρόμπας μας.

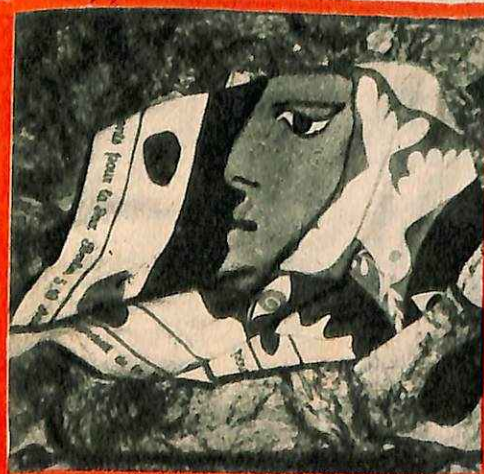
Βέβαια δεν είναι πολλές οι άποφάσεις που θα πάρουμε για την ώρα. Γιατί, κατά κανόνα, ό Σεπτέμβριος είναι ό μήνας τής άναμονής των όριστικών άποφάσεων τής μόδας. Και αυτό, γιατί, συνήθως, άνάμεσα στις πολλές και διάφορες δημιουργίες που μάς παρουσιάζουν οι μεγάλοι όκοι τής ραπτικής, μόνον όρισμένες θα είναι εκείνες που θα τραβήξουν όριστικά τó γενικό θαυμασμό και που θα έπιδληθούν.

Όστόσο, ή Παριζιάνα άρχισε κι' όλας να δείχνει προτίμησι σε κάτι χαριτωμένες έλαφρές πτίτ ρόμπ, που την ντύνουν ευχάριστα τις περισσότερες ώρες τής ήμέρας. Τά φορεματάκια αυτά είναι από έλαφρότατο λαϊνάξ, σε χρώμα πράσινο, γκρέζ ή νουαζέτ και κάποτε σε ένα βαθύ γκρι πρds τó πράσινο τονισμένο με κόκκινο, που θα συνηιστή πολύ τó φθινόπωρο. Τά ίδια χρώματα θα φορεθούν και στα πρώτα μάλλινα φθινοπωρινά ταγιέρ, που είτε πολύ σεντρέ είτε ριχτά, θα έχουν φέτος ιδιαίτερη πολυμορφία, για την όποία θα σάς μιλήσουμε συντόμως.

ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΤΙ ΔΙΑΛΕΞΑΜΕ ΓΙΑ ΣΑΣ

Ένα μαντήλι με σχέδια από τή ζωγραφική τού Πικασσό, που έχει ή μπουτίκ Μαρτινάλ.

Μαντήλι με αντίγραφο τού έργου τού θάν Γκόγκ με τους ήλιους, που έφερε ή Έτάμ.

Ένα σύνολο άξουσούρ σε πολύ ώραία σχέδια και έργασία, που παρουσιάζει ό Παπαγιάννης.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ

Μόδα

Jean Dessès

Ταγέρ τής συλλογής τού Ντεσσές. Τó κόψιμο τού άμπιεσμέν στρουγγυλεύει τή γραμμή των ώμων και δίνει ευλυγισία στην ίσια γραμμή τού ταγέρ.

ΑΥΤΗΝ την εποχή, τó μεγάλο έρωτηματικό κά-θε κομψής γυναίκας είναι: ποιά γραμμή θα έπικρατήσει στην έφετεινή μόδα; Κι' οι πληροφορίες άρχισαν ήδη να καταφθάνουν. 'Από τού άλλου; 'Απ' τó Παρίσι φυσικά. 'Η γραμμή τής σιλουέττας παραμένει στις ίδιες τάσεις. Τονισμένο τó πάνω μέρος τού σώματος με στρουγγυλούς ώμους, και έξαφάνισι των γοφών. 'Η φούστα θα είναι φαρδιά κάτω, αλλά θα πέφτει χωρίς γκωντέ. Τά δολάν που έκαναν την εμφάνισι τους τó καλοκαίρι έπικρατούν πιά όριστικά. Στις φούστες, στις μπάσκ των ταγιέρ, άκόμη και στα παλτά, τó φάρδος δίνεται με διάφορους συνδυασμούς και τρόπους εμφάνισως τού δολάν. Γενικά, όμως, τó φάρδος φεύγει πίσω, στη «γραμμή τής φυγής» που λανσάρησε ό Ντεσσές.

Μ' αυτήν τή γραμμή συμφωνούν και τά καπέλλα, που τó φαρδύ μέρος τού μπέρ πάει πίσω, άκριδώς σε να φορούνται άνάποδα. Οι καλύτερες κονταίνουν πολύ και κάποτε έξαφανίζονται έντελώς.

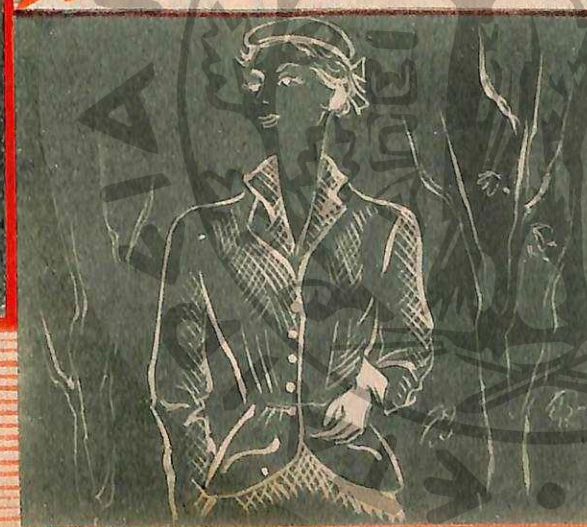
Τά μανίκια, σχεδόν όλα ζαπονέ, είναι ίσια και φαρδιά κάτω, σε μήκος τρουά κάρ. Τό ίδιο και τά παλτά, συμφωνούν με τή γενική γραμμή τους που είναι ίσια, με φάρδος πρόσθετο μόνον πίσω. Στα ταγιέρ ό κλασσικός τύπος έξαφανίζεται έντελώς. Οι μπάσκ κονταίνουν πολύ και οι γιακάδες δεν έχουν πέτα.

'Η πάλη για τά χρώματα, που θα φορεθούν στα φορέματα τής ήμέρας, έξακολουθεί άνάμεσα στους τόνους τού μπέζ και τού γκριζου.

Τό ταγιέρ και τó παλτό, που σάς παρουσιάζουμε στα σχέδιά μας σήμερα, σάς δείχνουν την γραμμή τής φετεινής μόδας.

Γιατί κρατάει ή χαριτωμένη αυτή κοπέλλα με τόσο τρυφερότητα τó μικρό γαϊδουράκι στην άγκαλιά της; Γιατί τó χρώμα του άνάμεσα στο μπέζ και τó γκρι, θα δώση φέτος, τους τόνους των χρωμάτων τής γκαρνταρόμπας τής.

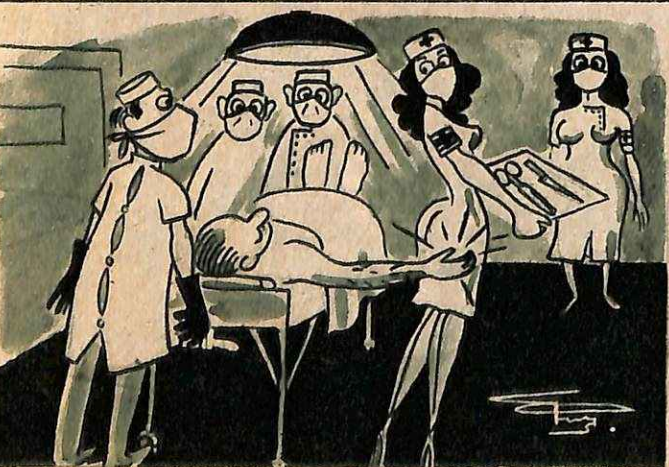

— Τί ζητάτε; Το χέρι της κόρης μου; Είναι αδύνατον τώρα. Περάστε καμιά άλλη φορά.
(ΤΟΥ Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

— Γιατί να μην τον παντρευτώ; Έπειδή έχει 13 εκατομμύρια δολάρια; Δεν είμαι προληπτική.
ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Η νοσοκόμος: Γιατρέ, μου φαίνεται, ότι το άναίσθητικό δεν έπιασε καλά.
(ΤΟΥ Φ. ΓΕΩΡΓΑΛΑΚΗ)

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΡΝΤΕΝ ΛΕΓΕΙ:

ΠΟΤΕ η περιποίηση των μαλλιών σας δεν είναι αρκετή. Όσο τα περιποιείστε τόσο πιο όμορφα γίνονται. Όταν, όμως, τα παραμελήτε γίνονται φρικτά και άσχημα. Δοσάτε τους τύπους άλλου τη γυναίκα. Όπως τα χέρια σας, έτσι και τα μαλλιά σας δίνουν έκφραση στην προσωπικότητά σας. Μαρτυρούν άμεσα τις συνήθειές σας, την κατάσταση της υγείας σας, ακόμα και τη φαντασία σας. Τα θαμπά μαλλιά φανερώνουν τη γυναίκα που δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον.

Δείτε μου μια γυναίκα με ξερά κατασπαρμένα μαλλιά και θα σας πω άμεσα ότι ζή στην ατμόσφαιρα που είχε το κουρείο της μικρής επαρχιακής πόλεως πριν από είκοσι χρόνια. Πώς μπορεί να βλέπει τα χαριτωμένα μοντέλα στα περιοδικά της μόδας, με τα μαλακά, απαλά, γυαλιστερά μαλλιά και να μην καταλαβαίνει ότι καταστρέφει τα δικά της με το κατασάρωμα; Είναι πραγματικό αμάρτημα να παιδεύει κανείς τα μαλλιά του με το σγούρωμα, να τα ΞΕΡΑΙΝΗ, να τα ΚΑΙΝΗ και να τα ΘΑΜΠΩΝΗ.

Τα άρτια μαλλιά εξαρτώνται από την υγεία του δέρματος του κεφαλιού. Και δεν είναι διόλου δύσκολο να διατηρήσετε το δέρμα του κεφαλιού σας υγιές. Δεν υπάρχει κανένα μυστήριο σ' αυτό που λέω. Δύο είναι οι δυσάρεστες καταστάσεις του δέρματος του κεφαλιού: Το ξερό δέρμα και το υπερβολικά λιπαρό δέρμα. Υπάρχουν λосьον και για τις δύο περιπτώσεις και όταν η γυναίκα χρησιμοποιήσει τη λοσιόν που χρειάζεται και κάνει τακτικά μασάζ στο κεφάλι της και βουρτίζει τα μαλλιά της κάθε βράδυ, θα έχει πραγματικά άρτια μαλλιά.

Λούζετε τα μαλλιά σας με σαμπουάν όταν χρειάζεται. Να αποφεύγετε το σαμπουάν με σαπούνι, όπως αποφεύγετε το κακής ποιότητας σαπούνι και το ζεστό νερό στα χέρια σας. Να χρησιμοποιήσετε ελαφρώς σαμπουάν δίχως σαπούνι, είτε το δέρμα του κεφαλιού σας είναι ξερό, είτε λιπαρό, είτε φυσιολογικό. Τρίψτε καλά το δέρμα σας με σαμπουάν και τυλίξτε το κεφάλι σας με άχνιστες πετσέτες πριν αρχίσετε το λούσιμο και μετά ξεβγάλετε τα μαλλιά σας με ζεστό νερό. Ούτε σαπούνι, ούτε σαμπουάν.

Τα πολύ λεπτά μαλλιά δημιουργούν προβλήματα, όταν θέλετε να αλλάξετε χτένισμα. Για να μην πετάνε τα μαλλιά σας, να χρησιμοποιήσετε ειδική κρέμα, ή όποια και όμορφαίνει τα ξερά μαλλιά και δεν τα αφήνει να πετάνε και να αναμαλλιάζουν. Τοποθετείτε μικρή ποσότητα στη βούρτσά σας και βουρτίζετε καλά. Είναι, ότι χρειάζεται για τα μαλλιά σας.

Τα μαλλιά πρέπει να τονίζουν τα όμορφα χαρακτηριστικά σας και να απαλύνουν τα λιγότερο ελκυστικά. Σ' αυτό το σημείο οι περισσότερες γυναί-

κες χρειάζονται τις συμβουλές των ειδικών.

Υπάρχουν περίπου οκτώ σχήματα προσώπων και ειδικοί κανόνες για την κόμμωση του καθενός από τα σχήματα αυτά.

ΣΧΗΜΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ: Η γραμμή του πηγουνιού έχει το ίδιο φάρδος με τα ζυγωματικά. Άρα μάς χρειάζεται απαλότητα. Τα απαλά θαμειά κύματα θα δώσουν την εντύπωση της στοργυλάδας στο πρόσωπο. Βουρτίζετε τα μαλλιά σας κυματιστά, με απαλή φουσκωτή γραμμή στην κορυφή του κεφαλιού σας.

ΣΧΗΜΑ ΟΒΑΛ: Τα μάγουλά σας είναι θαυμάσια και πρέπει να φροντίσετε να τα γεμίσετε, για να κοντήνετε τη γραμμή του πηγουνιού. Βουρτίζετε τα μαλλιά γύρω από τα αυτιά σας σε μπούκλες και κύματα. Έτσι γεμίζετε τα μάγουλα και ισορροπών καλύτερα με το ωραίο φαρδύ μέτωπο.

ΣΧΗΜΑ ΤΡΙΓΩΝΙΚΟ: Το μέτωπο είναι στενό, αλλά τα ζυγωματικά είναι υπερβολικά φαρδιά. Θα πετύχετε καλύτερη ισορροπία αν ελευθερώσετε τα μάγουλά σας από μπούκλες και φουσκώματα και φαρδύνετε το μέτωπο με απαλές κυματιστές γραμμές.

ΣΧΗΜΑ ΤΡΙΓΩΝΙΚΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ: Τα ζυγωματικά εξέχουν, αλλά το πρόσωπο δίνει θετική την εντύπωση του μακρούς εξ αίτιας του μήκους της γραμμής του πηγουνιού. Είναι, λοιπόν, ανάγκη να δώσουμε την εντύπωση του στοργυλού. Το πετυχαίνουμε με απαλά θαμειά κύματα γύρω από τα μάγουλα, που να σκεπάζουν τα αυτιά. Δε χρειάζεται ύψος και συνεπώς η κορυφή δεν πρέπει να είναι φουσκωτή.

Έχετε πρόσωπο οβάλ; Σας συγχαίρω, αγαπητή μου, γιατί έχετε την τέλεια γραμμή. Όπως και να χτενιστείτε, το πρόσωπό σας θα είναι άρτιο. Αλλά πρέπει να σας πω ποια είναι η βασική ολόκληρης της κομμωτικής τέχνης. Το χτένισμά σας πρέπει πάντα να κάνει το πρόσωπό σας όσο το δυνατόν περισσότερο οβάλ.

ΣΧΗΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ: Αφού το επάνω μέρος του προσώπου είναι φαρδύ και χρειάζεται ύψος, ένα βαθύ κύμα στο μέτωπο είναι βοηθητικό. Για να δώσουμε το φάρδος που χρειάζεται το πηγούνι, ρίχνουμε μπούκλες και κυματισμούς μαλλιών γύρω από τα αυτιά.

ΣΧΗΜΑ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ: Ένα μάς χρειάζεται ύψος. Ένα απαλό χτένισμα τύπου Πομπιδούρ ή χωρίστρα διαγώνια με τα μαλλιά βουρτσισμένα προς τα πίσω από τα μάγουλα με άνεβαστες σκάλες. Αποφεύγετε τις μπούκλες και κάθε κεντρική προσέγγιση.

ΣΧΗΜΑ ΑΧΛΑΔΙΟΥ: Το μέτωπο είναι το στενότερο μέρος του προσώπου. Για να του δώσουμε φάρδος και για να αφαιρέσουμε φάρδος από τη γραμμή του πηγουνιού, βουρτίζουμε τα μαλλιά προς τα επάνω και αποκαλύπτουμε το λοβό των αυτιών.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΑΡΝΤΕΝ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΓΥΜΝΑΖΕΣΘΕ

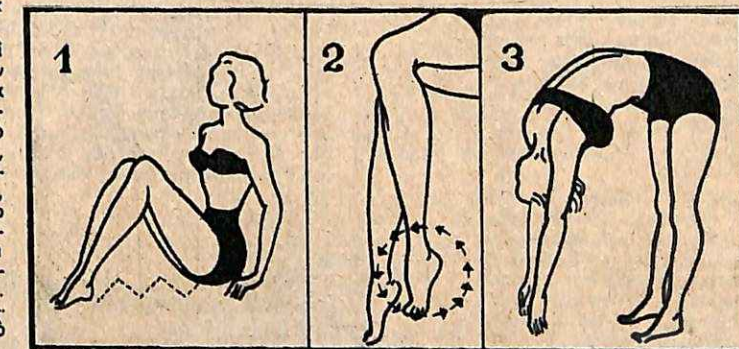
ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ ΠΟΥ ΕΛΕΓΙΝΗ Η ΑΓΓΛΙΑ ΗΘΟΟΠΙΟΣ ΤΩΝ ΜΑΡΣ

«Ω! τί όμορφο πρωινό!», τραγουδά χαρούμενα η Ύδων Μάρς. Ακολουθήστε τις συμβουλές της, για να είστε ευδιάθετες σαν κι εκείνη.

Τι κάνει την αιώνια νεότητα των κινηματογραφικών αστέρων; Πώς η Άννα Νίγκλ παίζει ρομαντικούς ρόλους στα 44 χρόνια της; Πώς η Σίσελ Κάρνιτζ κρατιέται τόσο καλά στα έξηντα της; Πώς η Ζοζεφίνα Μπαίκερ χορεύει — παρα την ηλικία της — κι η Μιστεγκέτ τραγουδά σε καμπάρε στα έξι-δωμήντα της και πλέον;

Το μυστικό τους είναι να κρατούν το σώμα τους νεανικό, χρησιμοποιώντας κάθε μέρος του σώματός τους με τον τρόπο που τα χρησιμοποιούν τα παιδιά...

Έλατε, λοιπόν, να δείξω και σε σας η Ύδων Μάρς τον τρόπον αυτόν. Ξαπλωθήτε αναπαυτικά στη ράχι σας, με τα χέρια τεντωμένα στα πλάγια. Βάλτε το αριστερό πόδι πάνω στο δεξί, όσο μπορείτε πιο αριστερά. Σηκώστε τώρα το αριστερό πόδι, σιγά-σιγά, απομακρύνοντάς το συγχρόνως από το δεξί. Έπαυσαφέρετε το στην αρχική θέση και επαναλάβετε την κίνηση αρκετές φορές πριν αλλάξετε πόδι. Προσέξτε, οι ώμοι σας να ακολουθούν κι οι δυο καλά στο δάπεδο.

ΚΑΜΕΤΕ ΚΑΙ ΣΗΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΡΣ

1—Τα πηδηματάκια που έλαττωνουν τις περιφέρειες!

Καθίστε με το κεφάλι ψηλά, τα γόνατα λυγισμένα και τα χέρια στο πλάι. Πηδάτε όσο μπορείτε πιο ψηλά, στριψιζόμενες στα χέρια σας και προχωρώντας προς τα εμπρός.

2—Για το αδυνάτισμα των σφυρών (άσκηση πρώτη).

Έκτελείτε την άσκηση αυτή με κάθε ευκαιρία: Περιμένοντας το τράμ π.χ. ή όταν δρίσκεσθε σε έπισκεψη και βαρύνετε.

Κάντε κυκλικές κινήσεις, όσο μπορείτε πιο ανοικτές, γύρω στην ποδοκνημική άρθρωση.

3—Τα πόδια τεντωμένα, τα γόνατα να μη λυγίζουν, το κεφάλι ίσια κάτω, τα χέρια χαλαρά. Άγγιζετε τρεις φορές το δάπεδο, ανάμεσα από τα πόδια, τρεις φορές προς τα αριστερά των ποδιών, τρεις φορές προς τα δεξιά, επανέλθετε στην αρχική θέση και ανασηκώστε τον κορμό. Επαναλάβετε δέκα φορές τις ασκήσεις αυτές.

ΑΠΟΚΤΗΤΕ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

ΜΗΝ προσπαθήτε να μοιάσετε στην τάδε ή δείνα ηθοποιό! Η προσπάθεια απομιμήσεως, που κάνετε με το μακιγιάζ, με το κτένισμα, με τη «δαμνική» έκφραση που παίρνετε, είναι σε βάρος της ομορφιάς σας. Είναι ζένες στην προσωπικότητά σας...

Αντίθετα, προσπαθήστε να είστε ο εαυτός σας! Υπογραμμίστε κάθε χαρακτηριστικό σας, διαπλάστε τον «τύπο» σας... Αλλά με φυσικότητα, δέδαια, και με χαρά!

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι έτσι θα αρέσετε περισσότερο.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

ΕΑΝ συνηθίζετε να βουτάτε στη θάλασσα χωρίς σκούφια, ο ήλιος και το θαλασσινό νερό μαζί δίνουν στα μαλλιά σας ένα ανοιχτότερο χρώμα, που δεν σας αρέσει ίσως πολύ... Για να το αποφεύγετε, ξεπλύνετε πρώτα τα μαλλιά σας μέσα σε μία λεκάνη με χλιαρό νερό, στο οποίο θα έχετε προσθέσει μία κουταλιά της κομπότσας δόρακα. Έπειτα, εάν είστε ξανθιά, κάμτε ένα δεύτερο ξεπλύνμα με αφέψημα γερμανικού χαμομηλιού. Εάν είστε μελαχρινή, με αφέψημα από καρυδόφυλλα.

ΠΩΣ να παραμείνη ή πούντρα πάνω σ' ένα δέρμα με διασταλμένους πόρους; Βάλτε να δράσουν 50 δράμια πίσυρα χοντρά σε 1/2 όκα νερό, ώσπου να μείνη το μισό. Προσθέσατε 10 γραμμάρια κολώνια.

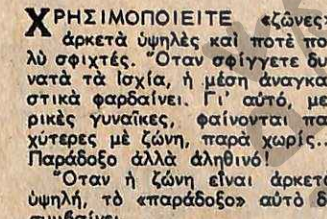
το το παχύ πιτυρόνερο προσθέστε το χυμό μισού λεμονιού. Πλύνετε το πρόσωπο μ' αυτό το μίγμα, αφήστε να στεγνώση 1/2 ώρα. Έπειτα, πλυνθήτε με

κρύο νερό και... θαυμάστε τους λεπτούς πόρους του δέρματός!

ΕΑΝ θέλετε να έχετε μία κόμμωση με τα μαλλιά πιο κολλητά «coiffure platee», θα αποφεύγετε το ξεχτένισμα που τους κάνει ο άνεμος, δρέχοντάς

τα με το πιο κάτω παρασκεύασμα: 50 γραμμάρια «graines de psillium» να δράσουν σε 1/2 όκα νερό, ώστε να μείνη το μισό. Προσθέσατε 10 γραμμάρια κολώνια.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ «ζώνες» αρκετά υψηλές και ποτέ πολύ σφιχτές. Όταν σφίγγετε δυνατά τα ίσχια, η μέση αναγκαστικά φαρδύνει. Γι' αυτό, μερικές γυναίκες, φαίνονται παχύτερες με ζώνη, παρά χωρίς... Παράδοξο αλλά αληθινό!

Όταν η ζώνη είναι αρκετά υψηλή, το «παράδοξο» αυτό δε συμβαίνει.

Καλύτερα, όμως, να μη φοράτε διόλου ζώνη. Συνηθίστε να «ρουφάτε» μέσα την κοιλιά σας. Όταν στέκεσθε, όταν περπατάτε, κάντε την άσκηση αυτή,

σηματος των τροφών, μάς εξασφαλίζουν καλή και όμοια πέψη. Επί πλέον, μασώντας καλά και σχολαστικά κάθε μπουκιά φαγητού, κάνουμε μία περίφημη γυμναστική διαφόρων μυών του προσώπου, με αποτέλεσμα την καθυστέρηση της εμφάνισης ρυτίδων.

Αλλά και η όμοια πέψις μάς εξασφαλίζει φρέσκο πρόσωπο. Μασώντας, λοιπόν, καλά, όταν τρώμε, έχουμε διπλό κέρδος: υγεία και ομορφιά.

ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ
ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΥΜΗ ΓΙΑ ΤΑΡΤΕΣ, ΠΙΤΤΕΣ Κ.Λ.Π. Τρίβετε ελαφρά 30 δράμια αλεύρι, αφού το κοσκινίσετε πρώτα με 1)2 κουταλάκι τσαγιού (κοφτό) μπέικιν - πάουντερ και με 1 κουταλιά σούπας (κοφτή) ζάχαρη. Προσθέτετε τον κόκκο ενός αυγού και ελάχιστο νερό, για να γίνει η ζύμη σφικτή. Την ανοίγετε σε φύλλο μάλλον λεπτό και τη χρησιμοποιείτε άμεσως. Εάν πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για τάρτες φρούτων, δουρίζετε το φύλλο με ελάχιστο νερό και το πασπαλίζετε με ζάχαρη.

ΠΕΜΠΤΗ

ΡΟΔΑΚΙΝΟ ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ : Πλένετε 1 1/2 οκά ροδάκινα, αφαιρείτε το φλοιό και τα κουκούτσια και τα βράζετε με 1 φλυτζ. τσαγιού νερό επί 10 λεπτά, ή έως και του μαλακώσουν. Τα περνάτε από σίτα και μετράτε τον πολτό του φρούτου. Σε κάθε φλυτζάνι τσαγιού προσθέτετε 3)4 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη. Βράζετε τη μαρμελάδα σε μέτρια φωτιά έως δτου πήξη (περίπου 45 λεπτά), ενώ την ανακατεύετε συχνά με ξύλινο κουτάλι. Εάν ρίξετε ένα κουταλάκι τσαγιού μαρμελάδα σε ένα κρύο πιάτο και σταθή, είναι σημείον ότι έχει «δέσει».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΛΑΤΑ «ΤΑΡΤΑΡ» : Αναμιγνύετε σε ίσα μέρη κρέας κρύο, σέλινο ψιλοκομμένο και θρασμένες πατάτες. Πασπαλίζετε τη σαλάτα με αλάτι και πιπέρι και ρίχνετε επάνω μαγιονέζα, αφού προσθέσετε σ' αυτή άγγοράκι τουρσί ψιλοκομμένο και κάπαρη. Τη γαρνίρετε με πατζάρια θρασμένα και κομμένα σε λεπτές φέτες και με αυγά επίσης θρασμένα και κομμένα σε φέτες.

ΣΑΒΒΑΤΟ

ΦΑΣΟΛΑΚΙΑ ΚΑΙ ΠΑΤΑΤΕΣ ΣΑΛΑΤΑ : Βράζετε χωριστά σε ίση ποσότητα φασολάκια φρέσκα και πατάτες. Τα κόβετε σε μικρά κομματάκια και προσθέτετε λίγο ζαμπόν ψιλοκομμένο, ή κρέας βραστό, καθώς και 1 κρεμμυδάκι ψιλοκομμένο. Βάζετε τη σαλάτα μέσα σε πιατέλλα και τη γαρνίρετε με τομάτες κομμένες σε φέτες και με μαϊντανό. Ρίχνετε επάνω «σως δινεγκράτ», την οποία φτιάχνετε με: 1 κουταλάκι τσαγιού μουστάρδα, 1 κουταλιά σούπας ξύδι, 2 κουταλιές λάδι, αλάτι και πιπέρι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΚΡΕΜΑ ΓΙΑ ΠΑΓΩΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ : Λιώνετε σε ελάχιστο γάλα 18 δράμια κόρν - φλάουρ. Βράζετε 300 δράμια γάλα και το ρίχνετε στο λωμένο κόρν - φλάουρ. Αδειάζετε το μίγμα σε κατσαρόλα και προσθέτετε 55 δράμια ζάχαρη. Το βράζετε επί 3 λεπτά, ενώ ανακατεύετε διαρκώς. Χτυπάτε 2 αυγά και ρίχνετε το ζεστό μίγμα του κόρν - φλάουρ, ενώ εξακολουθείτε το χτύπημα. Προσθέτετε στην κρέμα λίγη βανίλια και, όταν κρυώσει, την παγώνετε σε μηχανή παγωτού, ως συνήθως.

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ «ΙΜΑΜ ΜΠΑ-ΛΑΝΤΙ» : Διαλέγετε στρογγυλές μελιτζάνες και τις κόβετε στα δύο κατά μήκος. Χαράζετε σταυρωτά την κομμένη επιφάνεια, τις πασπαλίζετε με αλάτι και αφήνετε να σταθούν περίπου 1)2 ώρες. Κατόπιν τις ξεπλένετε, μητρυγετε μέσα στις σχισμές 3 έως 4 σκελίδες σκόρδο, κομμένο σε φιλετάκια και τις βάζετε να σιγοψηθούν — σκεπασμένες — λίγες κάθε φορά, μέσα σε 100 δράμια λάδι. Τις βγάζετε και τις τοποθετείτε μέσα σε ταψί, το κομμένο μέρος προς τα επάνω. Κατόπιν ρίχνετε μέσα στο λάδι, όπου ψήθηκαν οι μελιτζάνες, 3 έως 4 κρεμμυδάκια ψιλοκομμένα και τις σιγοψηνέτε έως δτου μαραθούν. Προσθέτετε 1 οκά τομάτες καθαρισμένες και ψιλοκομμένες, αρκετό μαϊντανό ψιλοκομμένο, αλάτι, πιπέρι και 1 κουταλιά ζάχαρη. Σιγοβράζετε τη σάλτσα μερικά λεπτά και ρίχνετε από 2 κουταλιές επάνω σε κάθε κομμένη μελιτζάνα. Βάζετε το φαγητό στο φούρνο 1 ώρα περίπου, ή έως δτου μείνι με το λάδι του.

ΤΡΙΤΗ

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΚΑΙ ΠΙΠΕΡΙΕΣ ΜΕ ΛΑΔΙ : Κόβετε σε φέτες 100 δράμια μελιτζάνες και 100 δράμια τομάτες. Κόβετε επίσης σε δαχτυλίδια 100 δράμια πιπεριές πράσινες και ψιλοκόβετε 100 δράμια φρέσκο σέλινο και λίγο άνηθο. Τα βάζετε όλα σε σειράς μέσα σε γιουβέτσι — κατά προτίμησην πλήνιο — και πασπαλίζετε επάνω αλάτι, πιπέρι και 3 σκελίδες σκόρδο ψιλοκομμένο. Ρίχνετε 1 φλυτζ. τσαγιού περίπου λάδι και σκεπάζετε το γιουβέτσι. Σιγοβράζετε το φαγητό επί 3 ώρες σε πολύ σιγαλή φωτιά. Το σερβίρετε κρύο. Η συνταγή του φαγητού είναι σικελική.

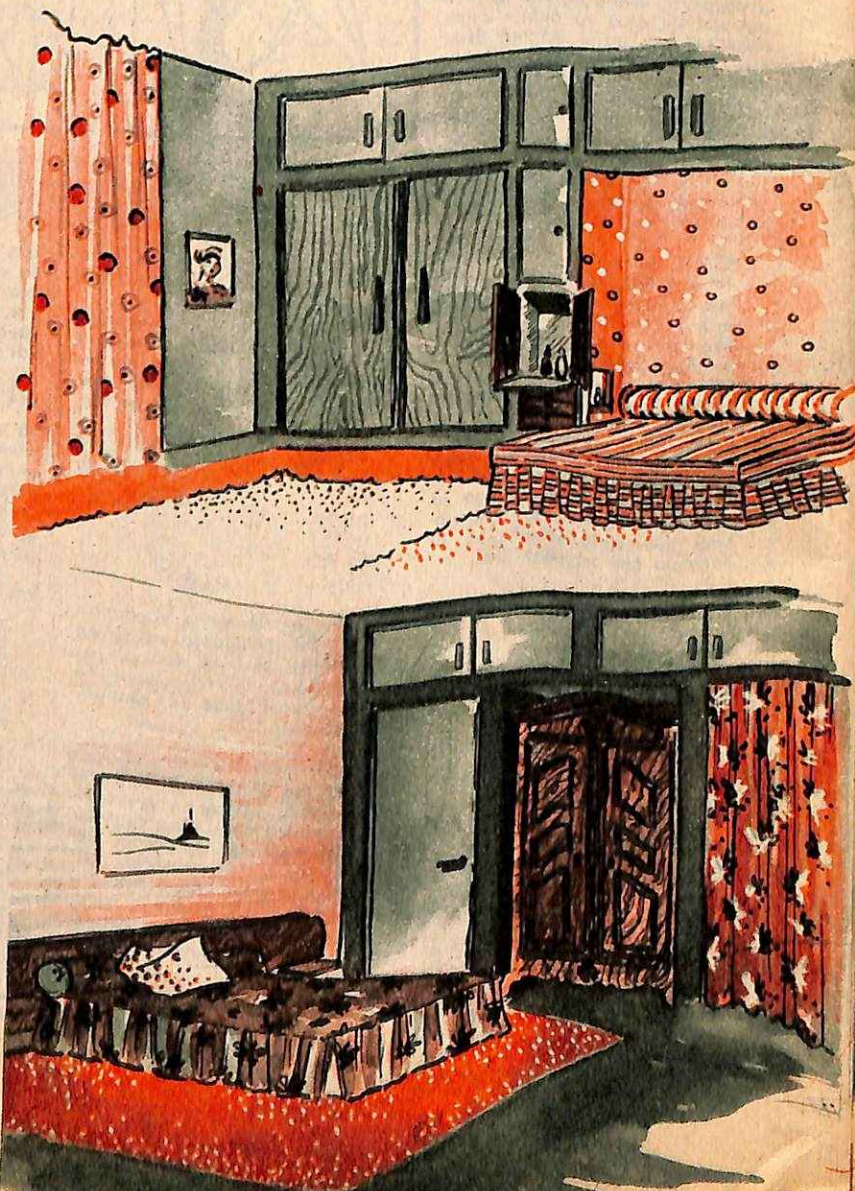
Το Ευχάριστο Σπίτι

ΤΗΝ περασμένη φορά μιλήσαμε για τα κρεβάτια. Αύτην, θα σας πούμε δυό λόγια για τα έπιπλα της κρεβατοκάμαρας. Γενικά πρέπει να ξέρετε πως δεν συνθίζονται πια ούτε τα πολλά έπιπλα ούτε τα πολλά στολίδια. Η κάμαρα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν γυμνή. Γι' αυτό και σήμερα οι μεγάλες ντουλάπες των ρούχων, τα κομμά με τα βαθεία συρτάρια τους για τ' ασπρόρουχα, γίνονται όλα χωνευτά στους τοίχους. «Αν η κρεβατοκάμαρά σας δεν είναι χτισμένη ήδη μ' αυτόν τον τρόπο, είναι προτιμότερο αντί να αγοράσετε γκαρνταρόμπα κ.λ.π., να παραγγείλετε να σας φτιάξουν πρόσθετες ντουλάπες που θα καλύπτουν την επιφάνεια του τοίχου, και θα ενώνονται χρωματικά μαζί τους.

Στο έσωτερικό, κάτω από τα ένιαια πορτοφύλλα τους, θα τις διαρρυθμίσετε ανάλογα με τις ανάγκες σας με κρεμάστρες, συρτάρια, ντουλάπια κ.λ.π., ώστε μέσα εκεί να μπορείτε να τοποθετήσετε, όχι μόνον τα ρούχα σας αλλά και τα ραψίματά σας, και τα είδη της τουαλέτας σας. Γιατί, όπως την έπιπλασι, το ίδιο και την διακόσμηση της κρεβατοκάμαράς σας, πρέπει να την κρατήσετε όσο το δυνατόν πιο λιτή. Δεν θεωρείται πια ωραίο να βρίσκονται σε κοινή θέα τα δαζάκια με τις κρέμες, και τα διάφορα καλλυντικά σας.

Για να μη φτάσετε όμως σε όλα αυτήν την λιτότητα σε μία ψυχρή μονοτονία, μπορείτε να παίξετε με διάφορους συνδυασμούς σχημάτων, με διάφορα είδη ξύλων, με τη χρησιμοποίηση ύφασμάτων που και που σε κουρτίνες, μαξιλάρια, άμπαζορ, και με τον φωτισμό που μέσα στο σκοτάδι, ανάλογα με την λάμπα που θα ανάψετε, θα δημιουργή διαφορές γωνίες.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 8

έκνευριστική, ν' αποκρούση την πρόταση του περιδεούντος κάποιου αντιπάλου οίκου να πάνε μαζί στον κινηματογράφο και να πάρη μόνος τους δρόμους της μικρής επαρχιακής πόλεως.

Η ώρα θα ήταν οχτώμιση, το πολύ έννη. Ο Μάρτιν Μπάρνες άφησε πίσω του την πλατεία της μητροπόλεως και, με τα χέρια χωμένα βαθιά στις τσέπες του πανταλονιού του και ένα τσιγάρο στην άκρη των χειλιών του, τράβηξε για την πιο έρημη περιοχή της πόλεως.

Βαρεία μελαγχολία πείζε την ψυχή του εκείνο το βράδυ. Δεν είχε καμμία διάθεση για συντροφιά: ποθούσε μοναξιά και ήσυχια.

Έτσι, προχωρώντας με αργό βήμα, έφτασε στην «Σ Χίλλ Στρίτ», τον παλιό αριστοκρατικό δρόμο της πόλεως. Τα πέντε ή έξη μέγαρα του είχαν εγκαταλειφθεί πριν από καιρό από τους ιδιοκτήτες τους και ο δρόμος ήταν σκοτεινός. Μόνο, στο δάσος, ένας δυνατός ηλεκτρικός λαμπτήρας εφώτιζε κάποια πόρτα.

Για μία στιγμή, ο Μάρτιν Μπάρνες κοιτοστάθηκε, ξεκόλλησε απότομα το τσιγάρο από το στόμα του και το πέταξε νευριασμένος χάμω. Μα ήταν ζωή, λοιπόν, αυτή; Περιδεύων παραγγελιοδόχος, με πέντε λίρες την εβδομάδα. Ο πρώτος τυχόν πελάτης των κ. κ. Σράιβς και Ουέλσων, είχε το δικαίωμα να τον βρῖση και να τον πετάξει με τις κλωσίδες έξω από το κατάρτημά του. Ήφειλε να υποκλίνεται αδιάκοπα εμπρός σε ήλιους, να τους περιποιείται, να τους κολακεύει. Και όλα αυτά για πέντε λίρες. Τί διάβολο μπορούσε να κάνει μ' αυτό το ποσό. Νά, για να τα βγάλει πέρα, ήταν υποχρεωμένος να καπνίζει λαϊκά τσιγάρα, που του έκαιγαν το λαιμό...

Μελωδικοί και ρυθμικοί αντήχησαν μέσα στη βραδυνή ησυχία οι χτύποι του ρολογιού της μητροπόλεως. Ο Μάρτιν τους έμετρησε — η ώρα ήταν έννη — και σταμάτησε μπρός στη μοναδική φωτισμένη είσοδο, για να ιδεί αν το ρολόι του συμφωνούσε.

Έννη ακριβώς. Ένοιωσε θαδείαν Ικανοποίηση — το ρολόι ήταν κληρονομιά του πατέρα του — και, καθώς έσηκωσε το κεφάλι, είδε τη φωτισμένη πόρτα.

Ένα σφύριγμα θαυμασμού ξέφυγε από τα χείλη του. Ήταν πραγματική πόρτα αριστοκράτη. Από παλιό ξύλο δρυός, ήταν δουλεμένη με αψοβαστή τέχνη και διακοσμημένη με μπρούντζινα καρφιά, που σχημάτιζαν κρουσά άραβουργήματα. Σε αρκετό ύψος, έφερε ένα μεγάλο οικόσημο, παλαιότατο κι' αυτό κι' επιδελτικό.

Καθώς ο Μάρτιν στεκόταν με το ένα πόδι επάνω στο άσπρο μαρμάρينو σκαλοπάτι κι' έθαύμαζε, η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και ένας μαυροντυμένος υπηρέτης με γκριζό κεφάλι και αυστηρό ύφος φάνηκε στο κατώφλι.

Ο Μάρτιν τόν κύτταξε σαστισμένος. — Δέν... δέ χτύπησα το κουδούνι, ε-πιχείρησε να εξηγήση. Άπλως, θαύμαζα την πόρτα.

— Θά έχετε την καλωσύνη να περάσετε μέσα; του είπε ο υπηρέτης.

— Πώς... πώς είπατε; Έκανε ο Μάρτιν. Να περάσω μέσα; Και γιατί να περάσω μέσα; Σας είπα, ότι δέ χτύπησα το κουδούνι. Δεν ξέρω καν σε ποιόν ανήκει αυτό το μέγαρο... Η πόρτα... απλώς, θαύμαζα την πόρτα...

Ο υπηρέτης την άνοιξε έντελως την περιηρηνη αυτή πόρτα και ο Μάρτιν είδε ν' απλώνεται μπροστά του ένα ευρύχωρο πλακοστρωμένο χώλ, με μεγάλους πίνακες κρεμασμένους στους τοίχους, δυό πελώρια τζάκια δεξιά κι' αριστερά και μία μεγαλόπρεπη σκάλα στο δάσος.

— Σας παρακαλώ να περάσετε μέσα, ξανάπε με κάπως επιτακτικό τ' νο ο υπηρέτης. Έχω λάβει την έντολή να σας άνοίξω την πόρτα και να σας πω να μητρε.

Ο Μάρτιν Μπάρνες δίστασε. Ο υπηρέτης τόν εκύτταξε με σοβαρό βλέμμα. Τέλος, σηκώνοντας τους ώμους, ο νέος πέρασε το κατώφλι. Μέσα στο χώλ κοντο-

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΠΠΕΝΧΑ'ΙΜ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

στάθηκε, ενώ ο υπηρέτης έκλεινε άθόρυβα τη βαρεία πόρτα.

— Θά έχετε την καλωσύνη να με ακολουθήσετε, κύριε;

Με τόν αργό, άξιοπρεπή θηματισμό του, ο υπηρέτης προπορεύτηκε και, όταν έφτασε στο δάσος του χώλ, δίπλα στη σκάλα, άνοιξε μία άλλη πόρτα και παραμέρισε για να περάσει ο Μάρτιν.

— Ο νεαρός διαβάτης, λόρδε μου, άνήγγειλε.

Ο Μάρτιν έπροχώρησε και δρέθηκε μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, έπιπλωμένο με άνακτορική πολυτέλεια.

Για κάμποσες στιγμές, έμεινε, κυριολεκτικώς, με άνοιχτό στόμα. Ποτέ άλλοτε δεν είχε δῆ τόσο πλούτο συγκεντρωμένο μέσα σ' ένα δωμάτιο. Παντού έλαμπαν κρύσταλλα, άσημά και χρυσά σκεύη. Οι κουρτίνες των παραθύρων ήταν από κόκκινο χρυσοκεντημένο βελούδο. Οι τοίχοι έφεραν ένένδυσι από μαύρο, γυαλιστερό ξύλο. Ένας βαρύς πολυέλαιος κατέβαινε πολύ χαμηλά και κάτω ακριβώς από τόν πολυέλαιο, γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι, ήταν καθισμένοι τέσσερες άντρες, που πρέπει να είχαν τελειώσει πριν από λίγο το δείπνο τους. Το τραπέζι ήταν άκούρη φορτωμένο με κρασιά, φρούτα και λουλούδια.

Σε μία πολυθρόνα με ψηλή ράχη, άπέναντι ακριβώς στην πόρτα, ήταν καθισμένος ένας λιγνός, ήλικιωμένος άντρας, με χλωμό πρόσωπο, καλοχτενισμένα γκριζά μαλλιά, λαμπέρα μάτια και άνησυχά χείλη. Το ύψος του, η στάσις του φανέρωναν τόν οικοδεσπότη.

Δεξιά και αριστερά του, κάθονταν δυό μαυροντυμένοι μεσόκοποι άντρες, συνθησμένου μάλλον τύπου: ο ένας καλοεχρισμένος, μ' έξυπνη φυσιογνωμία, ο άλλος — κάπως μεγαλύτερος στην ήλικία — με γκριζά γενειάδα και ματογυαλία.

Το τέταρτο μέλος της συντροφιάς, ένας νέος μεταξύ εικοσιπέντε και τριάντα χρονών, με ώραίο, κάπως κουρασμένο πρόσωπο και σαρκαστικό βλέμμα, είχε στρέψει απότομα το κάθισμά του προς την πόρτα. Και οι τέσσερες προσήλωσαν τα μάτια τους στον Μάρτιν μ' έπιμονή γεμάτη περιέργεια, που τού φάνηκε έντελως άνεξηγητη. Ο νεαρός παραγγελιοδόχος εξακολουούσε να στέκεται άναποφάσιτος, σπριφογυρίζοντας το καπέλλο του μέσα στο χέριά του.

Οι τέσσερες συνδαιτημόνες έδωσαν ένα νέο ψηλό, με σαρδέιες πλάτες και συμβαθτικό πρόσωπο, με βλέμμα ζωηρό, καστανόξανθα μαλλιά και βεληματικό σα-γώνι.

Τέλος, ο Μάρτιν ξερόδωσε.

— Χμ... Θά μπορούσατε να μου πῆτε για ποιά λόγο βρίσκομαι εδώ; ρώτησε. Καθώς περνούσα, η πόρτα άνοιξε και ο υπηρέτης σας μου είπε να μπω στο μέγαρο. Δέ γνωρίζω κανέναν από σας και μου είναι τελείως άδύνατο να εξηγήσω την πρόσκλησή σας.

Ο λιγνός άντρας με το χλωμό πρόσωπο, σηκώθηκε. Είχε μέτριο άνάστημα, το άψω-γός, όμως, ντυσίμό του και οι τέλειες άναλογίες τού σώματός του τόν έκαναν να φαίνεται ψηλότερος απ' ό,τι ήταν. Η φωνή του, άν και ελαφρώς έρρινη, ήχουσε εύχарιστα.

Ο υπηρέτης μου σας άδήγησε εδώ κατόπιν δικής μου έντολής, είπε. Σας είμαι δαδύτατα ευγνώμων που ήρθατε. Ε-πιτρέψτε μου να σας συστηθώ. Όνομά-ζομαι Άρντριγκτον. Κάντε μου τη χάρι να καθίσετε και να πιῆτε ένα κρασί μαζί μας. Έλπίζω η συντροφιά μας να μη σας φανή πολύ βαρετή.

Ο Μάρτιν έδίστασε για μία στιγμή και, έπειτα, προχώρησε άργά.

Ο μεσόκοπος κύριος, που κάθονταν σ' αριστερά τού οικοδεσπότη, σηκώθηκε κι' έσυρε μία πολυθρόνα προς το τραπέζι. Ο Μάρτιν εκάθισε κάτω άδέξια, σιά-ζοντας τη γραβάτα του.

Οι τέσσερες συνδαιτημόνες τόν εκύτταζαν μ' έξαιρετικό ένδιαφέ-ρον.

— Όφείλω να σας ζητήσω συγγνώμη που σας χαλώ τη βραδυά σας, συνέχισε με τη συμαθητική φωνή του ο οικοδεσπότης.

Σας όφείλω επίσης μιάν εξήγησι, που θά έχετε άμέσως. Προηγούμενως έπιτρέψτε μου να γεμίσω το ποτήρι σας, κύριε... Στ' αλήθεια, πώς όνομάζεστε;

— Μπάρνες... Μάρτιν Μπάρνες...

— Ο κύριος Μάρτιν Μπάρνες! Περιή-μα!... Και τώρα, για να δώσουμε φιλικώ-τερο τόνο στην έναρξί τών σχέσεών μας, πού, άτυχώς, δέ φαντάζομαι να είναι μα-κράς διαρκείας, έπιτρέψτε μου να σας ζη-τήσω μία μεγάλη χάρι. Σῆψτε, σας πα-ρακαλώ, το τσιγάρο που καπνίζετε, γιατί αναδίδει ένα κάπως περιεργό άρωμα, πού, για να είμαι ειλικρινής, δέ μ' εύχαριστεί διόλου. Καί, τώρα, δοκιμάστε το κρασί μου. Δέ θά μπορούσατε να δρῆτε καλύτε-ρο σ' όλη την Άγγλία...

Ο Μάρτιν περιέφερε το βλέμμα του ό-λόγυρα, με όλοφανερη άνησυχία. Ο κύριος που κάθονταν σ' αριστερά τού οικοδεσπότη προθυμοποιήθηκε να τόν απαλλάξει από τόν άνεπιθύμητο τσιγάρο: τού τ' όπηρε ά-πό το χέρι και τ' έρριξε μέσα σ' ένα άνθο-δοχείο.

Έπειτα, τοποθέτησε μπροστά στον Μάρ-τιν ένα κρυστάλλινο ποτήρι γεμάτο μαύρο κρασί.

— Άργότερα θά μ' εύχαριστούσε έξαιρε-τικά ν' άκούσω τη γνώμη σας γι' αυτό το κρασί, συνέχισε ο οικοδεσπότης. Προς τ' παρόν, όμως, είμαι δέβαιος, ότι σεῖς θά προτιμούσατε να μάθετε τούς λόγους που με άδησαν να μετέλθω μία τόνσον άσυνήθι-στη διαδικασία, για να έξασφαλίσω την ά-ναμφισβήτητη άπολαυστική συντροφιά σας.

Ο Μάρτιν ένακύνταξε τούς συνδαιτη-μόνες, περιστρέφοντας νευρικά το ποτήρι του άνάμεσα στα δαχτυλά του. Δεν τού έ-μενε πια καμμία άμφιβολία, ότι είχε πέ-σει άνάμεσα σε τρελλούς. Ο οικοδεσπότης έμύριζε τώρα με όλοφανερη άπόλαυσι ένα τριαντάφυλλο. Το διαπεραστικό βλέμμα του, όμως, ήταν προσήλωμένο σ' αυτόν. Οι δυό μεσόκοποι σιωπούσαν, σκεπτικοί και συνωφρυμένοι. Ο νέος τόν εκύτταζε, χα-μογελώντας σαρκαστικά.

— Θά ήθελα πολύ να μάθω τί νόημα έ-χει όλη αυτή η περίεργη ύπόθεσις, κύριε... χμ... κύριε Άρντριγκτον, είπε ο Μάρτιν.

— Λόρδε Άρντριγκτον, διώρθωσε ψιθυ-ριστά ο μεσόκοπος που τού είχε πάρει το τσιγάρο.

— Ω, τ' ό λόθος είναι άσήμαντο, έδήλω-σε ο λόρδος. Λοιπόν, κύριε Μπάρνες, άκού-στε την εξήγησι που σας ύποσχέθηκα... Ε-πιτρέψτε μου, όμως, προηγουμένως, να σας συστήσω και τ' άλλα μέλη της συντρο-φιάς... Κύριος, έχω την έξαιρετική εύχαρί-στησι να σας παρουσιάσω στον «Τυχέρο Διαβάτη» μου... Κύριε Μπάρνες, δέ συμβα-θητικός τζέντλεμαν που βλέπετε εδώ, δε-ξιά μου, είναι ο δόκτωρ Χέλσμπαντ, ο για-τρός μου... Δίπλα σας έχει την τιμή να κά-θεται ο κ. Μπόρντον, ο δικηγόρος μου, και, άπέναντί μου, έπιδεικνύει με τη συνήθει-μη άναίδεια του τη δυσάρεσκια που τού προξενεί η παρουσία σας, ένας νέος γνω-στότάτος σε ώρισμένους κύκλους του Λον-δίνου, ο μίστερ Τζέρου Γκάρνχαμ και για τ' τυπικώτερο, ο «Έντιμότατος Τζέραλντ Γκάρνχαμ» — ο άνεψιός μου και κληρονό-μος τού τίτλου μου.

— Όλ' αυτά άποτελούν μέρος της φάρ-σας, έχλευσε ο Έντιμότατος Τζέραλντ. — Είσαι άνυπόφορα δύσπιστος, άγαπη-τέ μου Τζέραλντ, παραπονέθηκε ο λόρδος Άρντριγκτον, αλλά σε διαβεδαίνω, ότι δέν πρόκειται και να πιῆτε ένα κρασί μα-ζί μας. Έλπίζω η συντροφιά μας να μη σας φανή πολύ βαρετή.

Ο Μάρτιν έδίστασε για μία στιγμή και, έπειτα, προχώρησε άργά.

Ο μεσόκοπος κύριος, που κάθονταν σ' αριστερά τού οικοδεσπότη, σηκώθηκε κι' έσυρε μία πολυθρόνα προς το τραπέζι. Ο Μάρτιν εκάθισε κάτω άδέξια, σιά-ζοντας τη γραβάτα του.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Όλα Ρόδια

ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ ΣΤΑ ΝΕΦΡΑ

ΜΕΡΙΚΟΙ άνθρωποι είναι άκατανόητοι. Η ελαχίστη αδιαθεσία τους κάνει να χάνουν τα νερά τους. Έγώ υποστηρίζω, ότι οι αρρώστειες είναι απαραίτητες, για να συμπληρώνουν τον εαυτό τους. Φαντάσου μία ζωή χωρίς γιατρούς, χωρίς φαρμακείους, χωρίς θερμόμετρα, χωρίς ακουστικά, χωρίς δεικνύζες. Ζωή πεζή και άδεια.

Έπειτα πάρε και την κοινωνική πλευρά. Η αρρώστεια αποκαλύπτει το φιλικό ενδιαφέρον, καλλιεργεί τις φιλικές σχέσεις, δημιουργεί κοινωνικούς δεσμούς.

Αν δεν υπήρχαν οι αρρώστειες, θα συναντούσε το φίλο σου στο δρόμο. Θα λέγατε μία τυπική καλημέρα και πάει λέγοντας. Ένω τώρα:

- Καλημέρα, Φίλιππα.
- Γεια σου, Σταύρο.
- Τι κάνεις, Φίλιππα;
- Όχι και τόσο καλά, καμμένο, έχω το στομάχι μου...

Συγκινείται ο Σταύρος, γιατί του έχει ο Φίλιππος το στομάχι του και θα τον καλούσε να του κάμη και το τραπέζι, αν δεν την είχε πάθει με τον Περικλή. Θα ρωτήσετε, τί είχε πάθει με τον Περικλή;

Απλούστατα, το στομάχι του είχε κι' ο Περικλής και τον κά-

λεσαν ο Σταύρος να του κάμη το τραπέζι. Και ο Περικλής έφαγε το διπλό από το Σταύρο. Συμβαίνει, καμμία φορά, οι στομαχικοί να τρώνε πιο πολύ από τους άλλους.

Την ίδια γνώμη με μένα για την αναγκαιότητα των ασθενειών, έχει κι' ο Αποστόλης. Γι' αυτό μου κάμεν έντυπωσι χτές που τον είδα στενοχωρημένο.

- Τι έπαθες, Αποστόλη;
- Άσε, καμμένο! Μου δρῆκανε πέτρα στα νεφρά.
- Πέτρα στα νεφρά; Έσένα; Πώς έγινε, δρέ θηρίο;
- Στα καλά καθούμενα. Έκει που κάναμε κάτι λογαριασμούς...
- Άχ!
- Τι ήταν;
- Σφάλτης στη μέση.
- Και στενοχωριέσαι, Αποστόλη, για μία πετρούλα στα νεφρά;
- Στενοχωριέμαι, ακριβώς γιατί μου δρῆκε μόνο μία πέτρα στα νεφρά τη στιγμή που χτίζω ένα σπιτάκι και πληρώνω να μου κουβαλούν την πέτρα από 30 χιλιόμετρα μακριά.
- Ε, όχι κ' έτσι, Αποστόλη. Είπαμε να μη φοβόμαστε τις αρρώστειες, αλλά όχι να χύχας και την άξιωσι να γίνουν τα νεφρά σου νταμάρι.

Ο ΑΙΣΤΟΔΟΞΟΣ

Η ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Συμπληρώστε οριζοντίως τα τετράγωνα του σχεδίου, με τις ζητούμενες 12 λέξεις. Στις κεντρικές στήλες, που προσδιορίζονται απ' τις δύο κάθετες έντονες γραμμές, σχηματίζεται μία λαϊκή παροιμία, που θα τη διαβάσετε αραδιάζοντας τα ζεύγη των γραμμάτων, το ένα μετά το άλλο.

1: Αξιολύπητος. — 2: Θέμα συζητήσεως, ασχολίας. — 3: Μόνο τα μεγάλα έργα μπορούν να τη χαρίσουν. — 4: Είναι ο άραπης στο κεφάλι. — 5: Χρησιμοποιείται συνήθως με μεταφορική έννοια, αναφέρεται στις ελπίδες και σημαίνει αναζωογονώ. — 6: Το σκορπίζουμε χάμο, για να μη γλυστράμε. — 7: Όταν αναφέρεται σε δρόμο, σημαίνει ασηφόρος. — 8: Συνοικία των Αθηνών, κοντά στους Αμπελοκήπους. — 9: Είναι χτισμένη στις όχθες γραφικής λίμνης. — 10: Μαγειρικό σκεύος. — 11: Παιδιά που εργάζονται ως μαθητευόμενοι τεχνίτες. — 12: Αυτός είναι η βάση κάθε στρατού. — 13: Διπλώματα εύρεσιτεχνίας. — 14: Όργανο απαραίτητο στο φούρναρι. — 15: Μυστικά που τα γνωρίζει μόνο ο εαυτός μας. — 16: Σ' αυτά μέσα φυλάμε τις κότες. — 17: Τη βρίσκουμε στη Χίο.

ΟΙ ΡΟΔΕΣ ΓΥΡΙΖΟΥΝ

Έδω τρεις ρόδες με δόντια: η υπ' αριθ. 1 έχει 20 δόντια και κάνει 60 βόλτες στο λεπτό, προς τη διεύθυνσι που δείχνει το βέλος. Μπορείτε ν' απαντήσετε στις τρεις αυτές ερωτήσεις:

α) Η ρόδα υπ' αριθ. 3 γυρίζει

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΠΙΑ ΝΑ ΝΤΥΘΕΤΕ

Σε ένα κατάστημα έτοιμων ενδυμάτων, ένα παντελόνι και ένα γιλέκο στοιχίζουν 800 και ένα σακάκι. Ένα σακάκι και ένα παντελόνι στοιχίζουν ένα εκατομμύριο δραχμές. Δύο γιλέκα και ένα παντελόνι 550.000 δρχ. Πόσο στοιχίζει ένα πλήρες κοστούμι αποτελούμενο από ένα σακάκι, ένα γιλέκο και ένα παντελόνι;

οικογένεια περνά την ώρα της

ΟΙ 9 ΜΗΛΙΞ

Ένας καλλιεργητής φύτεψε 9 μηλιές στο περιβάλλον του, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε σχημάτισε 10 ίσιες σειρές με 3 δένδρα σε κάθε σειρά: Πώς το έκανε;

ΜΕΛΩΔΙΚΟ ΚΟΥΤΙ

Προσπαθήστε να δάλετε στη σωστή τους σειρά, ανά πέντε, τις ακόλουθες τριάντα λέξεις, που σας δίνουμε σε σειρά αλφαβητική. Κάθε πέντε από τις λέξεις αυτές σχηματίζουν τον πρώτο στίχο κάποιου πολύ γνωστού τραγουδιού. Θα σχηματίσετε, δηλαδή, με τις τριάντα αυτές λέξεις έξη στίχους από ισάριθμα πολύ γνωστά τραγουδιά, που τα ακούτε ή που θα θέλατε να τα ακούτε σχεδόν κάθε ημέρα.

Εμπρός, λοιπόν. Άς τραγουδήσουμε:

ΑΠΟ ΕΝΑΣ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΑΣ Η ΠΟΙΑ ΒΟΥΝΟ ΚΑΤΕΒΑΙΝΕΙ ΠΟΤΕ ΓΝΩΡΙΖΩ ΚΟΨΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΕ ΣΕ ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΑ ΣΥΝΕΦΑ ΕΙΣ ΜΙΑ ΤΑ ΕΚΕΙ ΝΕΟΣ ΤΗΝ ΕΚΕΙΝΗ ΠΑΙΡΝΑΝ ΤΟ ΕΛΛΑΔΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΨΗΛΑ.

ΠΟΣΟ ΨΗΛΩΣΕ;

Ένα παιδί ψήλωσε 4 εκατοστά το 1949, αλλά κάθε επόμενο χρόνο ψήλωνε το μισό ακριβώς από όσο είχε ψήλωσει τον προηγούμενο χρόνο. Πόσα εκατοστά ψήλωσε συνολικά το 1950, 1951 και 1952;

ΟΙ ΒΙΔΕΣ

Αυτή η μεταλλική πλάκα έχει 64 τρύπες. Πρόκειται να ένωθῃ με μίαν άλλη πλάκα, που έχει τις ίδιες τρύπες και το ίδιο μέγεθος. Βίδες, όμως, δεν χρειάζεται να μπουν παρά μόνον όχτώ. Άλλά κατά τον έξης τρόπο: Σε κάθε σειρά, οριζοντίως, καθεώς και διαγώνως να μην υπάρχουν παρά μόνο μία βίδα. Μπορείτε να μάς πείτε που θα τοποθετηθούν οι βίδες; Προσδιορίστε τις τρύπες που θα μπουν οι βίδες με τους αριθμούς των.

ΚΙΝΗΤΙΚΑ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1 — Το πλύσιμο το κάνει πιο δρώμικο. Είναι καθαρότερο αν δεν πλυθῇ. Τι είναι;

2 — Όταν τη χρησιμοποιήτε, τη ρίχνετε. Όταν δεν την χρησιμοποιήτε, την τραβάτε. Τι είναι;

3 — Περνούν τη θάλασσα και δεν ανεβαίνουν σε καράβι. Φιλιοῦνται και δεν το αισθάνονται. Παντρέονται και δεν ζουν μαζί. Πεθαίνουν και είναι ζωντανοί. Ποιοι είναι;

4 — Υπάρχει ένα βασίλειο όπου διαμένουν άνθρωποι όλων των τάξεων. Υπάρχουν επίσης και ζωα και κτίρια. Σκοτώνονται και καταστρέφονται μεταξύ τους, αλλά δεν έχουν ούτε μέλη, ούτε όπλα. Τι είναι;

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

Μπορείτε ν' απαντήσετε;

Είναι όρατοι όλοι οι άστερες από την Ελλάδα;

Τα νερά της Μεσογείου είναι τόσο αλμυρά, όσο τα νερά του Ατλαντικού;

Τό αλάτι είναι εκείνο που κάνει το θαλάσσιο νερό να μην μπορούμε να το πούμε;

Γιατί, στις Κάτω Χώρες, τα ποδήλατα έχουν γίνει το εθνικό μέσον συγκοινωνίας;

Είναι δυνατόν να καταστήσουμε έντελως άορατο ένα γυάλινο αντικείμενο;

Ό πάγος που σχηματίζεται στην επιφάνεια των βορείων θαλασσών, είναι αλμυρός;

Γιατί τα πιάνια κουνίζονται κάθε άνοιξη και φθινόπωρο;

Υπήρχε καλαμπόκι στην αρχαία Ελλάδα;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

Η ΧΑΜΕΝΗ ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Αυτή η γαλοπούλα, κυνηγώντας ακρίδες, απομακρύνθηκε πολύ από το κατέτσι και χάθηκε. Μπορείτε να την βοηθήσετε να επιστρέψῃ;

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΕΥΣΤΗΜΑ

Κάθε φορά που ο Γιαννάκης παίρνει άριστα στην έκθεσι, ο πατέρας του του δίνει 50.000 δρχ. Μά όταν δεν παίρνῃ άριστα, ο Γιαννάκης είναι υποχρεωμένος να επιστρέψῃ στον πατέρα του 20.000 δραχμές.

Έπειτα από 21 εκθέσεις του τριμήνου ο Γιαννάκης έχει 700.000 δρχ. Πόσες φορές πήρε άριστα;

ΦΩΤΟΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οι δύο φωτογραφίες, που βλέπετε κάτω, φαίνονται όμοιες. Αν, όμως, τις παρατηρήσετε με προσοχή, θα ανακαλύψετε 12 μικρές διαφορές, που υπάρχουν στη δεύτερη φωτογραφία, δεξιά. Προσπαθήστε να τις δρῆτε, χρησιμοποιώντας, για εύκολία σας, τα ιδεατά τετράγωνα, που σχηματίζονται από τους αριθμούς και τα γράμματα, που περιβάλλουν τη δεύτερη φωτογραφία. Έτσι, την κάθε διαφορά μπορείτε να την έντοπίσετε στο κάθε τετράγωνο.

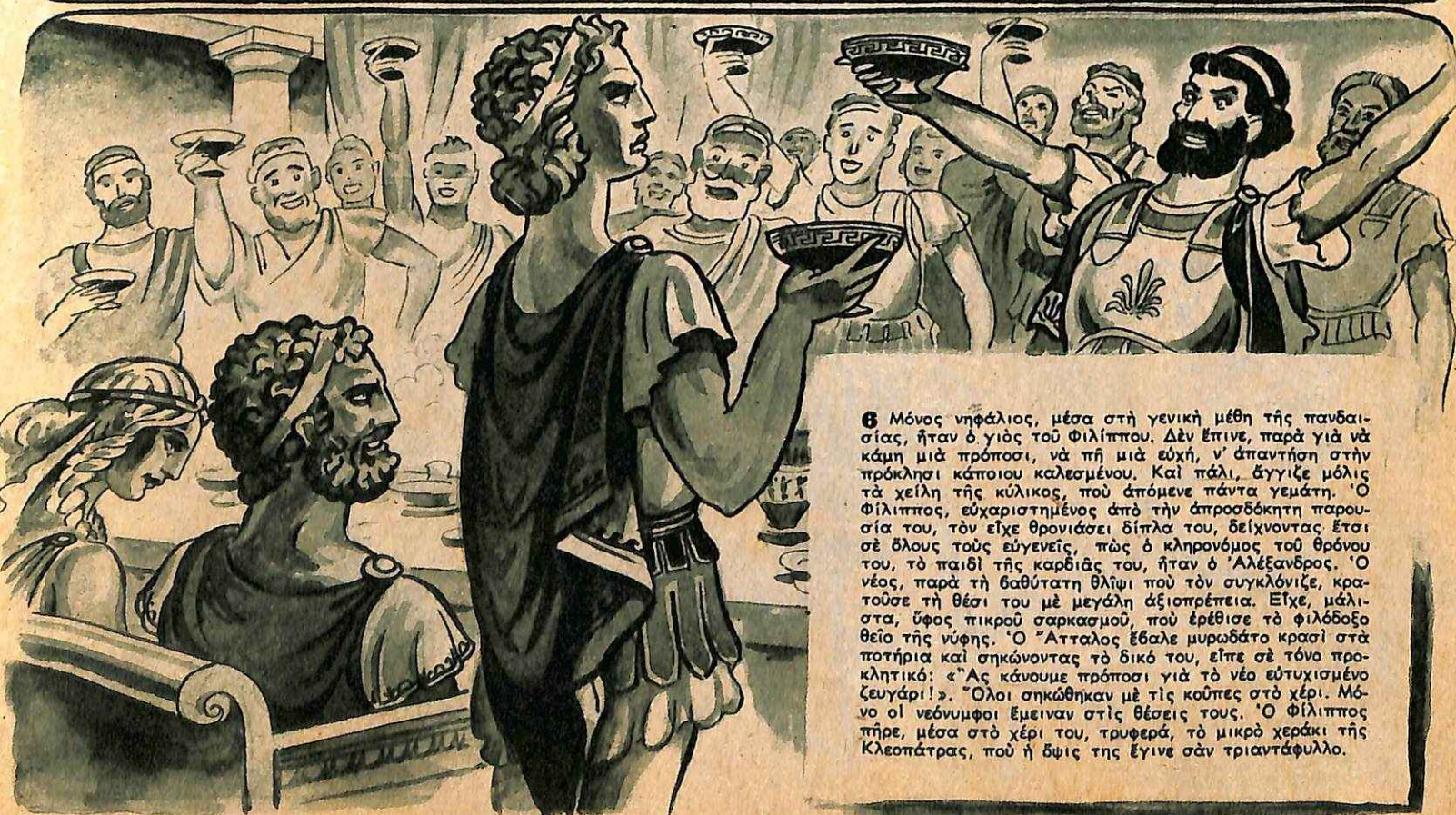
ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 66

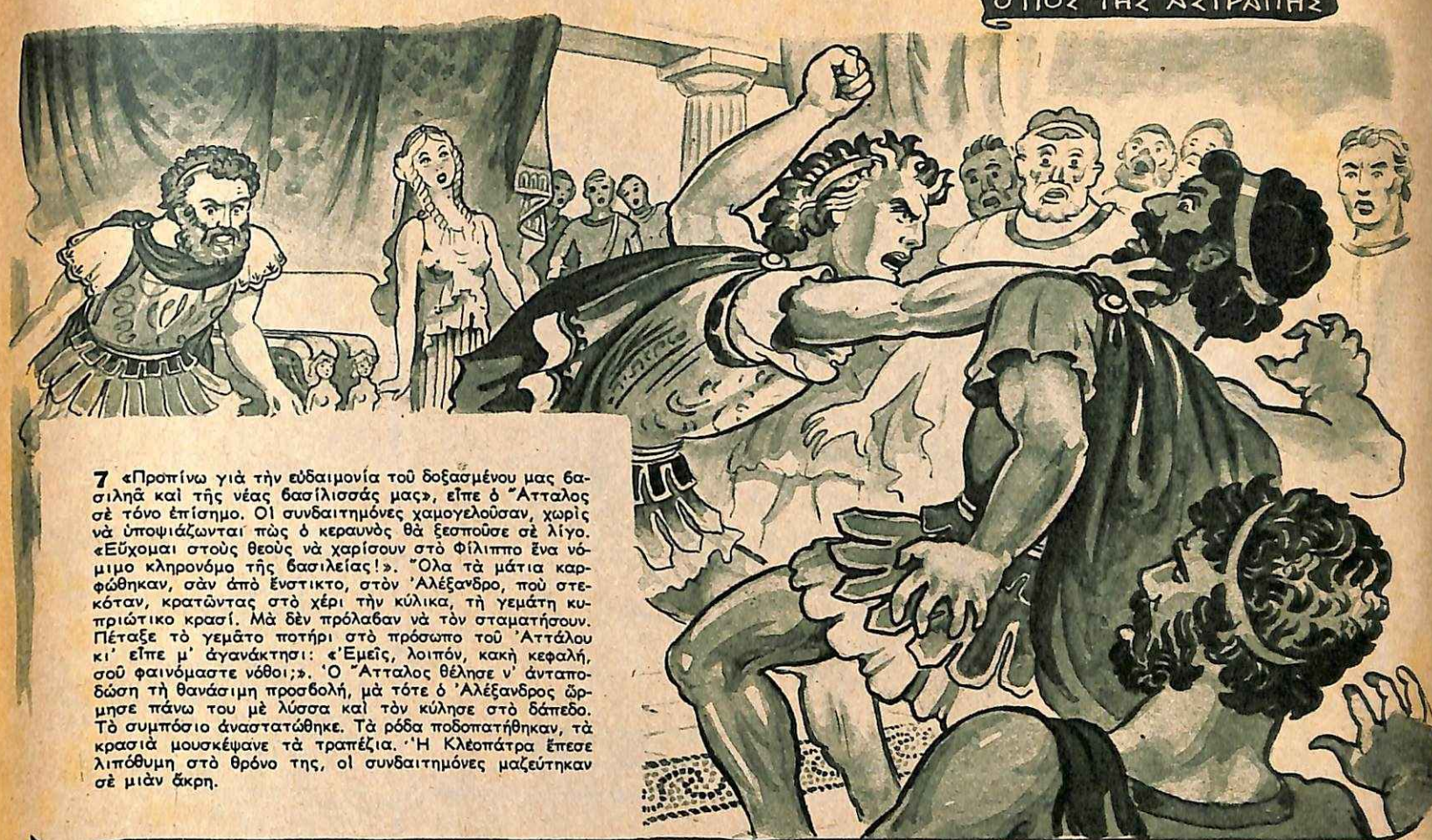
4 'Ο 'Αλέξανδρος έπεσε άποκαωμένοσ σ' ένα ανάκλιτρο. Από τίς ρυτίδες, που αλλάκωναν τὸ μέτωπό του, ἡ μάνα κατάλαβε τὴν δόνη του. Πήγε κοντά καὶ τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά: «Μὴν κάνης ἔτσι, 'Αλέξανδρε», εἶπε τρυφερά. «Βλέπεις, πὼς ἐγὼ ἀντιμετωπίζω τὰ πράγματα με ψυχραιμία. Λοιπόν, ἐτοιμάσου νὰ πᾶς στοὺς γάμους. Σὰν παιδί στοργικό, δὲν μπορεῖς νὰ λείψης ἀπ' τὴ χαρὰ τοῦ πατέρα σου». 'Ο νέος τινάχτηκε, σὰν ἀγριέμένο λιοντάρι: «Δὲ σ' ἀναγνωρίζω, μητέρα! Νὰ με κάψῃ με τοὺς κερανοὺς τοῦ ὁ Δία, ἂν πατήσω σ' αὐτὴ τὴν ἀνιερὴ συγκέντρωσί τους. Αὐριο κιόλας φεύγω μαζί σου γιὰ τὴν πατρίδα σου». 'Η βασίλισσα κούνησε τὸ κεφάλι: «'Αλλο ποὺ δὲ θέλει κι' ὁ 'Αττάλος με τὴν Κλεοπάτρα: Νὰ τοὺς ἀφήσουμε ἐλεύθερο τὸ πεδίο. 'Οχι, δὲν τοὺς κάνω τὸ χατήρι. Θὰ μείνω ἐδῶ, γιὰ νὰ διαφενέω τὴν τύχη τοῦ γιου μου. Καὶ μὴ νοιάζεσαι: Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προσβάλῃ τὴν 'Ολυμπιάδα. 'Όσο γιὰ σένα, θὰ πᾶς στοὺς γάμους. Δὲ θέλω νὰ μείνῃ ἡ θέσις σου ἀδεια δίπλα στὸν πατρικὸ θρόνο».

5 Τὸ βράδυ τῆς ἄλλης μέρας, τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ 'Αττάλου φιλοξενούσε τὸ ἄθος τῶν Μακεδόνων. Εὐγενεῖς, στρατηγοί, ἑταῖροι καὶ πεζεταῖροι, γιόρταζαν τοὺς γάμους τοῦ βασιλῆ. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ γλέντι, δὲν εἶχαν θέσι τὰ ὅπλα: 'Ασπίδες, δόρατα καὶ κράνη εἶχαν κρατηθῇ ἀπὸ τοὺς φρουροὺς στὸν προθάλαμο. Μόνον ὁ Φίλιππος ἔφερε τὸ ξίφος του, προνόμιο ἀναφαίρετο σὲ κάθε περιστάσι. Στὸ κέντρο τῆς συντροφιάς, καθόταν τὸ βασιλικὸ ζευγάρι. 'Η Κλεοπάτρα, μετ' τὴν παρθενικὴ ὁμορφιά της, ἔμοιαζε μετ' μικρὴ νηρηίδα, ποὺ δυῖνε ἀπ' τὸν πόντο καὶ τρώμαζε, ἀντικρύχοντας, πρώτη φορὰ, τοὺς ἀνθρώπους. Καθόταν δεيلή, μετ' σκυμμένα τὰ μάτια, καὶ μόνον σὰν τῆς μιλούσε ὁ Φίλιππος, ἔπαιρνε τὸ θάρρος νὰ τὰ σηκώσῃ. 'Όλοι τὴν κύτταζαν μετ' πραγματικὸ θαυμασμό... 'Ανάμεσα στοὺς βασιλικούς καλεσμένους, ξεχώριζε ἓνα πρόσωπο πονεμένο, ποὺ ἔπαιρνε μιὰ παράξενη κακία στὴν ἐκφράσι του, σὰν τύχαινε νὰ κυττάξῃ τὸ βασιλικὸ ζευγάρι. Μὰ ποῖος τὸν πρόσεχε, μέσα στὸ πανδαμόνιο αὐτὸ τῆς ναοᾶς, τὸ δυστυχισμένο τὸν Πausanias;

6 Μόνος νηφάλιος, μέσα στὴ γενικὴ μῆθη τῆς πανδασίας, ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Φιλίππου. Δὲν ἔπινε, παρὰ γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ πρόποσι, νὰ πῇ μιὰ εὐχή, ν' ἀπαντήσῃ στὴν πρόκλησι κάποιου καλεσμένου. Καὶ πάλι, ἀγγίζει μόλις τὰ χεῖλη τῆς κύλικας, ποὺ ἀπόμεινε πάντα γεμάτη. 'Ο Φίλιππος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη παρουσία του, τὸν εἶχε θρονιάσει δίπλα του, δείχνοντας ἔτσι σὲ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς, πὼς ὁ κληρονόμος τοῦ θρόνου του, τὸ παιδί τῆς καρδιάς του, ἦταν ὁ 'Αλέξανδρος. 'Ο νέος, παρὰ τὴ θαυμάτιη θλιπὴ ποὺ τὸν συγκλονίζει, κρατούσε τὴ θέσι του μετ' μεγάλη ἀξιοπρέπεια. Εἶχε, μάλιστα, ὕψος πικρὸ σαρκασμοῦ, ποὺ ἐρέθισε τὸ φιλόδοξο θεὸ τῆς νύφης. 'Ο 'Αττάλος ἔβαλε μυρωδάτο κρασί στὰ ποτήρια καὶ σηκώνοντας τὸ δικό του, εἶπε σὲ τόνο προκλητικό: «'Ας κάνουμε πρόποσι γιὰ τὸ νέο εὐτυχισμένο ζευγάρι!». 'Όλοι σηκώθηκαν μετ' τίς κούπες στὸ χέρι. Μόνο οἱ νεόνυμφοι ἔμειναν στίς θέσεις τους. 'Ο Φίλιππος πῆρε, μέσα στὸ χέρι του, τρυφερά, τὸ μικρὸ χερράκι τῆς Κλεοπάτρας, ποὺ ἡ ὄψις της ἔγινε σὰν τριαντάφυλλο.

7 «Προτίνω γιὰ τὴν εὐδαιμονία τοῦ δοξασμένου μας βασιλῆ καὶ τῆς νέας βασίλισσάς μας», εἶπε ὁ 'Αττάλος σὲ τόνο ἐπίσημο. Οἱ συνδαιτημένες χαμογελοῦσαν, χωρὶς νὰ ὑποψιάζωνται πὼς ὁ κεραυνὸς θὰ ξεσποῦσε σὲ λίγο. «Εὐχομαι στοὺς θεοὺς νὰ χαρίσουν στὸ Φίλιππο ἓνα νόμιμο κληρονόμο τῆς βασιλείας!». 'Όλα τὰ μάτια καρφώθηκαν, σὰν ἀπὸ ἐνστικτο, στὸν 'Αλέξανδρο, ποὺ στεκόταν, κρατώντας στὸ χέρι τὴν κύλικα, τὴ γεμάτη κυπρίωτικο κρασί. Μὰ δὲν πρόλαβαν νὰ τὸν σταματήσουν. Πέταξε τὸ γεμάτο ποτήρι στὸ πρόσωπο τοῦ 'Αττάλου κι' εἶπε μ' ἀνανάκτησι: «'Εμεῖς, λοιπόν, κακὴ κεφαλὴ, σοὺ φαίνομαστε νόθοι!». 'Ο 'Αττάλος θέλησε ν' ἀνταποδῶσῃ τὴ θανάσιμη προσβολή, μὰ τότε ὁ 'Αλέξανδρος ὤρμησε πάνω του μετ' λύσσα καὶ τὸν κύλησε στὸ δάπεδο. Τὸ συμπόσιο ἀναστατώθηκε. Τὰ ρόδα ποδοπατήθηκαν, τὰ κρασιά μουσκεψάνε τὰ τραπέζια. 'Η Κλεοπάτρα ἔπεσε λιπόθυμη στὸ θρόνο της, οἱ συνδαιτημένες μαζεύτηκαν σὲ μιὰν ἄκρη.

8 'Η λιποθυμία τῆς νύφης τάραξε τὸν ἐρωτευμένο βασιλῆ, ποὺ τραβώντας τὸ ξίφος του, ὤρμησε νὰ χτυπήσῃ τὸ γιό του. Μὰ, καθὼς προχωροῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀναποδογυρισμένα τραπέζια, μεθυσμένος καὶ λίγο κουρασινοντας ἀπὸ ἓνα παλιὸ τραῦμα, σκόνταψε κι' ἔπεσε κατὰ γῆς. 'Ο 'Αλέξανδρος, ποὺ δριμύτητα κοντὰ στὴν πόρτα, ἐτοιμὸς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆλι αὐτό, ὅπου τόσο τὸν εἶχαν προσβάλει, γύρισε καὶ κύτταξε, ξαπλωμένο στὸ πάτωμα, τὸν πανίσχυρο Φίλιππο. 'Ενα κακὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη του καὶ, δείχνοντας τὸν πατέρα του στὴν ἀμνηστία, εἶπε χλευαστικά: «Αὐτὸς, λοιπόν, θὰ δηγήσῃ τοὺς 'Ελληνες ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ στὴν 'Ασία; Αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ πᾶσ' ἀπ' τὴν μιὰ θέσι στὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ πέσῃ;». Μὲ τὰ ὕβριστικά αὐτὰ λόγια, ὁ γιὸς τῆς 'Αστραπῆς δυῖνε ἀπὸ τὴν αἵθουσα. «'Ιδία ἡ μητέρα σου!», εἶπε ὁ 'Αττάλος, δίνοντας χέρι στὸ βασιλῆ ν' ἀνασηκωθῇ. «Κακὸς οἰωνὸς γιὰ τοὺς νεονύμφους», μουρμούρισε κάποιος στὸν Πausanias.

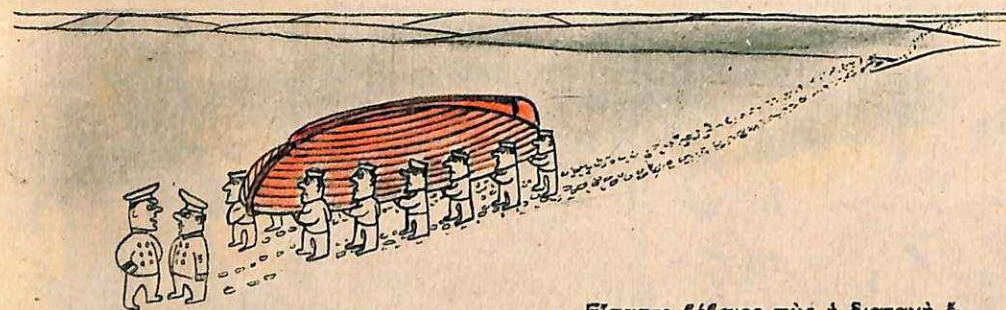

9 'Η 'Ολυμπιάδα τρώμαζε ὅταν εἶδε τὸν 'Αλέξανδρο νὰ μπαίνει, σὰ σίφουνας, στὰ διαμερίσματά της: «'Εγὼ φεύγω, μητέρα», τῆς φώναξε, σ' ἔξαλλο τόνο. «'Αν θές, ἀκολούθησέ με. Δὲν ἔχωμε πιά θέσι στὴν Πέλλα». Τὸν πῆρε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ δίπλα της, στὸ ανάκλιτρο, ὅπου εἶχε περάσει, ἀγρυπνῶν, τὴ φοικτικὴ νύχτα. 'Ο νέος τῆς διηγήθηκε τὴ σκηνή: «Ὡς ἐκεῖ ἔφτασε ὁ ἀναίσχυντος», φώναξε, μ' ἀσυγκράτητη ἀνανάκτησι πιά, ἡ βασίλισσα: «Νὰ προσβάλῃ τὸν κληρονόμο τῆς βασιλείας σου! Μὰ φαίνεται πὼς συμφωνεῖ μετ' τὸν 'Αττάλο κι' ὁ πατέρας σου, γιὰ μου: Κάνει σχέδια νὰ ὀρίσῃ διάδοχο τὸ παιδί τῆς στερνῆς αὐτῆς παλλακίδας! 'Εμπρός, λοιπόν, φεύγουμε γιὰ τὴν 'Ηπειρο. Καὶ νὰ δούμε ποῖος θὰ κερδίσῃ στὸ τέλος: 'Ο 'Αττάλος ἢ ἐγὼ!». Προτοῦ χαράξῃ ἡ αὐγὴ, ὁ 'Αλέξανδρος κι' ἡ μητέρα του ἐγκατέλειπαν τὴν πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας. 'Ο νέος θὰ πῆγαινε τὴν 'Ολυμπιάδα στὸν 'Αλέξανδρο, τὸν ἀδελφό της, τὸ βασιλῆ τῆς 'Ηπειροῦ, κι' ὕστερα θὰ περνοῦσε στὴν 'Ιλλυρία.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

—Ωχ, λαχτάρα μας! Οι Παπαδόπουλοι! Καμουφλάρετε γρήγορα τη σκηνή, γιατί θα μάς κολλήσουνε...

—Είσατε βέβαιος πώς η διαταγή έγραφε ν' ακολουθήσουμε αυτόν το δρόμο;

5 Δεκέμβριος Ευδοκία

ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΤΥΧΗΜΕΝΑ

—'Ο θεός σου πεθαίνοντας είχε σώες τις φρένες του;
—Δεν ξέρω ακόμη. Αύριο θ' ανοίξουν τη διαθήκη του.

—'Η γυναίκα μου έχει τη χειρότερη μνήμη που έχω γνωρίσει σε άνθρωπο.
—Δηλαδή, όλα τα ξεχνά;
—'Απεναντίας, όλα τα θυμάται.

—Πού θα συναντηθούμε;
—'Όπου θέλεις;
—Ποιά ώρα;
—'Όποτε θέλεις.
—Σύμφωνοι. 'Αλλά να είσαι ακριβής!

—Λοιπόν, τί κάνεις, αγαπητέ φίλε;
—Γράφω τις ανάμνησες μου.
—Εφθασες στο σημείο που σου δάνεισα ένα εκατομμύριο;

—Πρόσεχε, Γιάννη, λέγει ο καταστηματάρχης στο λογιστή του. 'Η δουλειά σου γίνεται πιο ακατάστατη κάθε μέρα. Βλέπεις αυτό το 3; Μοιάζει σαν 5.
—Μά είναι 5.
—Είναι 5; Τότε γιατί μοιάζει τόσο πολύ σαν 3;

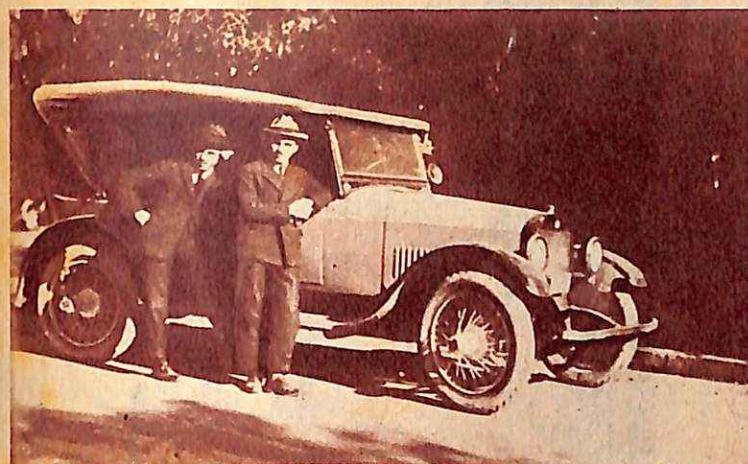
—'Ο άνδρας σου παραπονιέται ότι κάνει σκυλιάζια ζωή.
—Πολύ σωστά. 'Ερχεται στο σπίτι με λασπωμένα πόδια, απλώνει αναπαυτικά την άριδα του, περιμένει να του δώσω να φάγη και κατόπι γαυγίζει.

—'Ενας φτωχός 'Εβραίος πήγε σ' ένα πλούσιο συμπατριώτη του για να ζητήσει δουλειά:
—Κύριε Λεβύ, είπες, δώστε μου κάποια εργασία. Παντρεύτηκα κι' έκανα δέκα παιδιά...
—Μπράβο!... Τί άλλο μπορείς να κάνης;

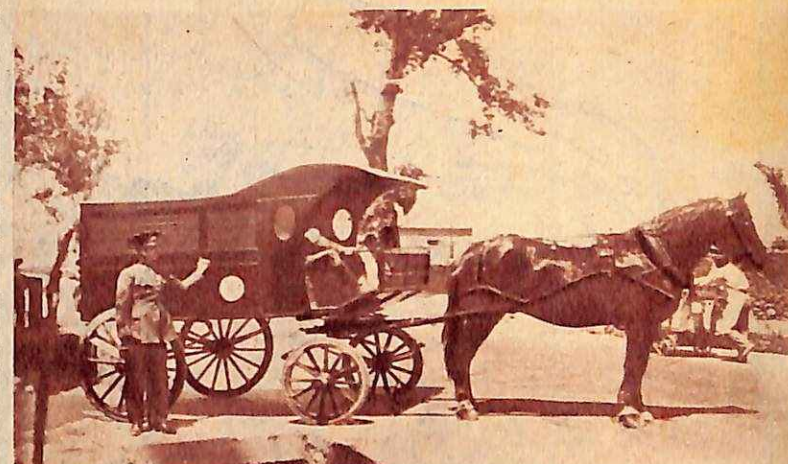
ΧΑΡΗ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μια ολόκληρη δεκαετία πολέμων έσβησε από τη μνήμη μας ένα παρελθόν που δεν είναι και τόσο μακρινό. Η σελίδα αυτή θα μάς βοηθήσει να ξαναθυμηθούμε όλα

έκείνα τα γεγονότα και περιστατικά, που ήσαν άλλοτε τα «φλέγοντα ζητήματα της ημέρας», ή έδιναν στην καθημερινή μας ζωή, τον τόνο που τη χαρακτήριζε.

1923: Τα πρώτα ταξί εμφανίζονται στην 'Αθήνα. Είναι μια πρόοδος, που ενθουσιάζει τους 'Αθηναίους. Τα ταξί, όμως, είναι ακόμα προσιτά μόνο σε λίγους. Θα περάσουν μερικά χρόνια για να γενικευθεί η χρήση τους. Μερικά από τα παλαιά ταξί σώζονται και κυκλοφορούν.

1928: 'Ο «μπόγιας», όπως ήταν τότε, φόβητρο της γειτονιάς, όπου δλοι προσπαθούσαν, μόλις εμφανιζόταν ή κλούδα αυτή, να σώσουν από τη σκληρότητά του τους σκύλους τους. Σήμερα, ο μπόγιας, χάρις στην 'Εταιρία Προστασίας Ζώων, είναι πιο πολιτισμένος.

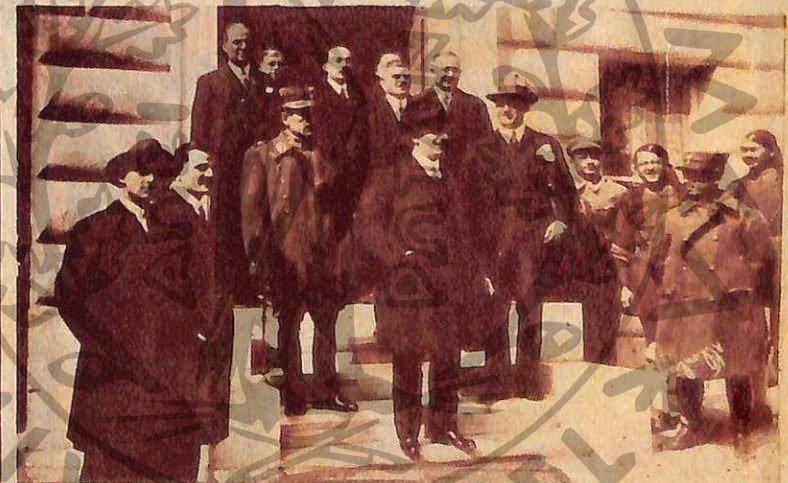
1928: 'Από τις εορτές του Λυκείου των 'Ελληνίδων, που ήσαν, πριν από τον πόλεμο, ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα του έτους στην 'Αθήνα. Κυρίες και νεάνιδες του Λυκείου, με εθνικές ένδυμασες, ποζάρουν έπειτα από μια εορτή στο Παναθηναϊκό Στάδιο.

1933: 'Ένα σημαντικό γεγονός της οικονομικής Ιστορίας της σύγχρονης 'Ελλάδος: Τα έγκαίνια της Α' Διεθνούς 'Εκθέσεως της Θεσσαλονίκης. 'Ο Μητροπολίτης Γενναδίου και οι επίσημοι εισέρχονται στο χώρο της 'Εκθέσεως για να παραστούν στα έγκαίνια.

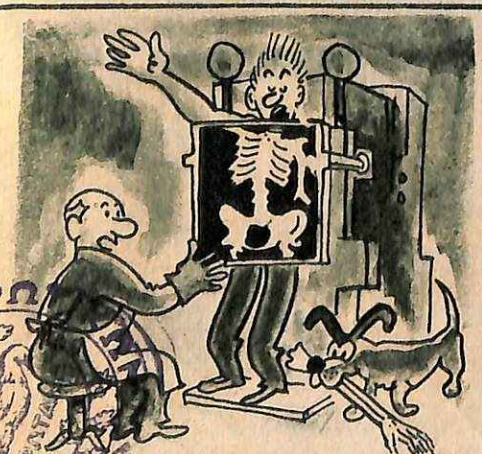

1927: 'Από τον αγώνα των 'Ελληνίδων για τα πολιτικά τους δικαιώματα. Διακρίνονται, σε μια συγκέντρωσή τους, οι πρώτες 'Ελληνίδες που άρχισαν τον αγώνα αυτόν, ο οποίος, έπειτα από αρκετά χρόνια απέληξε σε πλήρη νίκη, με την παροχή ψήφου στις 'Ελληνίδες.

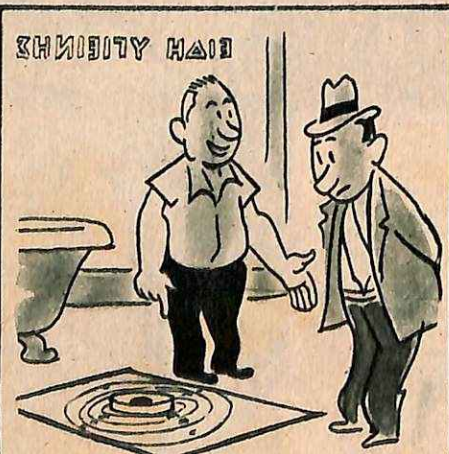

1924: 'Η πρώτη κυβέρνηση Παπαναστασίου μετά την δρκωμοσία της. Είναι η κυβέρνηση που είχε ανακηρύξει τη Δημοκρατία. 'Ο βίος της υπήρξε βραχύς. 'Ο Παπαναστασίου διακρίνεται στη μέση, με τα χέρια στις τσέπες και πίσω του, με στολή, ο Γεώργιος Κονδύλης.

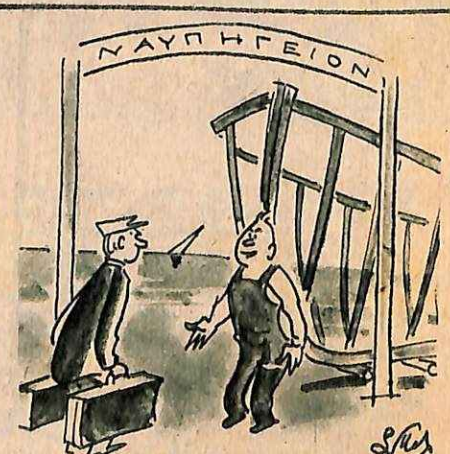
ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΝΑΚΗ

—Γιατρέ βοήθεια! 'Ο σκύλος σας μου πήρε το κόκκαλο του χεριού μου.

—Αυτό το πτυελοδοχείο είναι εξαιρετικό. 'Εχει και σκοπευτικούς κύκλους για τις άποτυχίες.

—Μη διάζεσθε, κύριε. Δε θα χάσετε το βατόρι.

ΠΝΕΥΜΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

— Μαμά, μή ρίξης όλα τὰ
μακαρόνια... Περίμενε νὰ σώ-
σουνε πρώτα τὸ δείο!